DIN 1999, CEA MAI CITITĂ REVISTĂ PENTRU BĂRBAȚI DIN ROMÂNIA

PLAYBOY

TRĂIEȘTE-ȚI VIAȚA!
WWW.PLAYBOYROMANIA.RO

SEPTEMBRIE 2010 • NR 9 (131)
8,9 LEI

JURNAL DE BORD
12 ANI DE STARCRAFT

EXCLUSIV
MATHEW FOX
CANCERUL FEMEILOR DIN LOST

SEXUL VIITORULUI
CLONARE, PERVERSIUNI GENETICE, SEX ROBOTIC

SPECIAL
ACASĂ LA PAGANI ZONDA
CEA MAI SPECTACULOASĂ MAȘINĂ DIN LUME

FINALLY!
PAMELA ANDERSON
ÎN ROMÂNIA!
PAM PAM!

TOP 20 MEGAFEMEI
ÎNCORNORATE RĂU DE TOȚI

ZBOR PE APĂ:
WAKE + KITE LA SNAGOV SAU AIUREA

WorldMags®

* Prin Programul de Stimulare a înnoirii Parcului auto național pentru 2010, condiționat de prezentarea a 3 tichete valorice. Oferta este valabilă pentru Fiesta Trend cu 3 uși, motorizare 1.2, 82 CP, Euro 5, transmisie manuală, în limita stocului disponibil. Consum mixt (l/km) 5,6; emisii CO_2 (g/km) 129. Autoturismul din imagine este cu titlu de prezentare.

WorldMags®

RĂZVAN RĂDULESCU, unul dintre puţinii scenarişti profesionişti ai României, ne-a impresionat şi cu recentul său debut în regia de film. *Felicia, înainte de toate* dovedeşte viziune de ansamblu, arta de a doza emoţiile şi consecvenţă stilistică. Iepuraşul cu Papion crede că RĂDULESCU mai are multe de spus (şi scris) în cinematografia românească, de aceea l-a invitat la un interviu (şi mai multe cafele). Iar el ne-a frapat cu privirea lui scrutătoare şi cu sinceritatea adeseori brutală.

NICU PANĂ este, după cum se autodescrie, „consultant independent în industria telecom & IT, specialist în youth marketing, dar interesat de lume ca provocare personală. Triatlonist şi maratonist amator, iubitor de kitesurfing, wakeboarding, salsa, astrofizică şi evoluţionism ca spectacol narativ, ca să nu se impliciteze ambiţii universaliste. Simfonia eroică personală este în cheia Dawkins, Hawking şi Mark Anthony". În acest număr, ne descrie experienţele extreme în calitate de iubitor de sporturi pe apă: kiteboard şi wakeboard.

TITI AUR este cel mai titrat pilot din România, cu opt titluri în Campionatul Naţional de Raliuri, din 1986 încoace. În prezent, aleargă pentru echipa Cosmote şi are mari şanse la titlu. De la el am aflat că tehnica de pilotaj hill and toe este una vetustă şi că – par contre – se foloseşte piciorul stîng la frînare. Asta la raliu, pentru că, pe stradă, Titi Aur recomandă o cu totul altă conduită de drum.

MATHEW FOX este protagonistul serialului *Lost* şi idolul femeilor de pretutindeni. O recentă campanie publicitară i-a sporit şi mai mult vizibilitatea, făcînd din el un star intens mediatizat. După încheierea (în sfîrşit!) a seriei *Lost*, Mathew Fox a decis să-şi concentreze capitalul artistic în producţii pentru marele ecran. A strîns destui bani din televiziune, după cum mărturiseşte în interviul din acest număr.

HORACIO PAGANI este autorul automobilului cel mai rîvnit la ora actuală: Pagani Zonda. O echipă de la PLAYBOY Slovenia i-a făcut o vizită la reşedinţa din apropierea oraşului cu rezonaţă în industria auto: Modena. Chiar dacă numele poate înşela, Pagani este argentinian şi a venit în Europa la 22 de ani. A lucrat ca muncitor necalificat la fabrica Lamborghini, după care a decis să-şi urmeze visul şi a creat maşina supersport care desfide legile fizicii: Pagani Zonda.

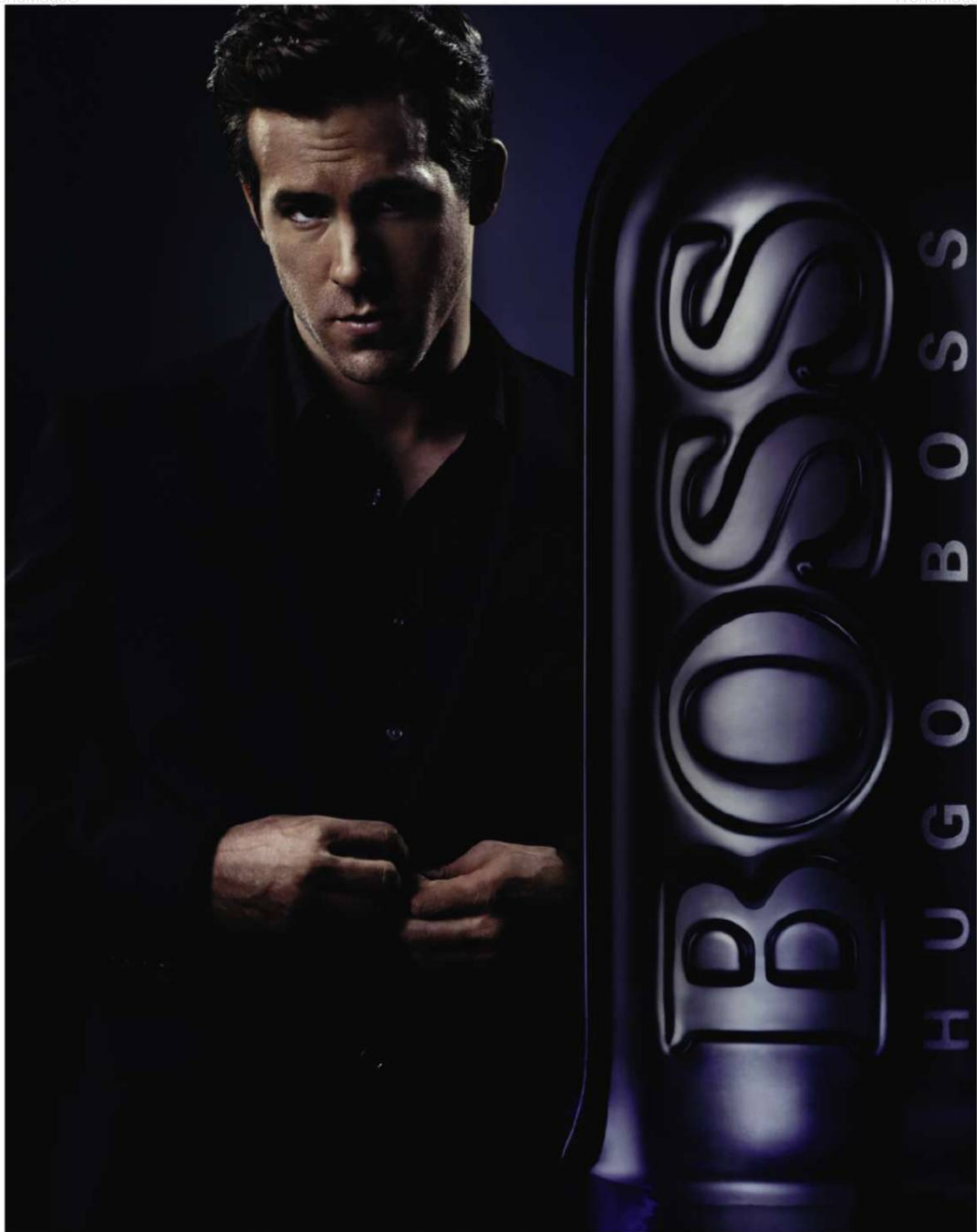
De ce Pamela Anderson ? Din 100 de motive !

Am aşteptat-o pe Pamela Anderson în România aşa cum am aşteptat să vină AC/DC sau Rammstein. E greu pentru noi, popor nevrotic şi ingrat să fim respectuoşi şi să admirăm colosalul din statura unei vedete. Cu toate astea, ni se ridică cilii de pe spate la concertele "bătrînilor" şi "expiraţilor" de la AC/DC sau Iron Maiden. Pentru mine, venirea Pamelei Anderson în România este unul dintre lucrurile pe care e nevoie să le bifăm. Coperta revistei pe care o ţineţi în mînă este (dacă cei de la IMDB nu se înşală) coperta cu numărul 100 pe care a apărut Pamela Anderson de-a lungul timpului, în diverse reviste. Uitaţi-vă bine la ea, pentru că, în acest moment, pipăiţi stofa istoriei şi aveţi în mînă un obiect de colecţie. Nemaipunînd în calcul cariera Pamelei de actriţă, activistă, etc. cele 100 de coperţi sînt, cumva, echivalente cu cele şapte titluri de campion în Turul Franţei ale lui Lance Armstrong sau cu cele trei de "greu" ale lui Muhammad "The Greatest" Ali. Sînt foarte greu de întrecut şi oricine se referă la astfel de personalităţi cu condescendenţă sau superioritate nu ştie despre ce vorbeşte. Pamela Anderson este una din cele mai mari dive ale tuturor timpurilor, iar această revistă este un modest omagiu adus EI.

Noi, la PLAYBOY, abordăm viaţa cu optimism şi detaşare. Nu vedem partea goală a paharului, pentru că, la noi, goale sînt femeile iar paharul e plin.

Cătălin Mihăilă
Redactor-şef

WorldMags®

PICTORIALE

EXCLUSIV

WorldMags®

 PLAYBOY
Ediţia română

CĂTĂLIN MIHĂILĂ redactor şef

LILIANA URIAN editor
RAMONA POP editor

RĂZVAN ANGHELESCU art director
MARIUS GHEORGHIU senior designer
ALIN BĂRBULESCU producător foto
EDI IORDĂNESCU editor foto
CAMELIA TUDOR prepress
colaboratori
DORU AMĂRIUCĂI, FELICIA BRIGHIDĂU, DRAGOŞ CRISTESCU, FLORIN DUMITRESCU, NICU PANĂ, CLAUDIA FILIP, IOANA HALUNGA, LORENA LUPU, IRINA MARINESCU, CRISTIAN MUNTEANU, CĂTĂLIN PĂDURARU, ADRIANA POPESCU, ADRIAN STOICOVICIU

Editor at large
DAN-SILVIU BOERESCU

publicitate
IULIAN ICHIM director
CLAUDIA PROTENCO sales manager
ANDREEA MARINESCU traffic executive

COSMINA BALABAN marketing & pr coordinator
MIHAELA CONSTANTINESCU marketing & pr executive

LILIANA VOICA prelucrare de imagini
IULIAN SZIDELO director producţie
departament financiar
ANGELA IORDAN director financiar
MIHAELA BULIGA, IOANA MARTIN, MIRELA OLTEANU
tipar **MEGAPRESS S.A.**
difuzare **RAUTAKIRJA, TUTUN ŞI ZIARE, HACHETTE**
021.210.65.30; 021.210.65.32
surse foto
Photoland, Guliver, Hepta, Reuters, Northfoto, Red Dot, Mediafax, Rompres şi alte surse
editor
ATTICA MEDIA RMN
CEO
MASSIMO MONTI
general manager
RĂZVAN ROŞU

Adresa: Str. Ing. Emil Balaban, nr. 14, sector 1, Bucureşti
Tel.: 0314.136.200; Fax: 0314.250.472;
E-mail: playboy@atticamedia.ro
www.playboyromania.ro

PLAYBOY (ISSN 1454-7538)
Septembrie 2010, numărul 9 (131)
Publicat lunar în ediţie naţională

PLAYBOY USA
HUGH M. HEFNER editor-in-chief
ROB WILSON art director
GARY COLE photography director

PLAYBOY ENTERPRISES
ALEX VAICKUS president
JIMMY JELLINEK chief content officer
MARKUS GRINDEL managing director, international print/digital

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
DAVID WALKER publishing & editorial director
MARY NASTOS manager/publishing services
GABRIELA CIFUENTES international publishing administrator
WILLIAM ANSELL editorial coordinator
VERONICA REYES editorial administrator

Publicaţie auditată de BRAT

Publicaţie ce beneficiază de rezultate de audienţă conform Studiului Naţional de Audienţă măsurate în perioada iunie 2008 – iunie 2009

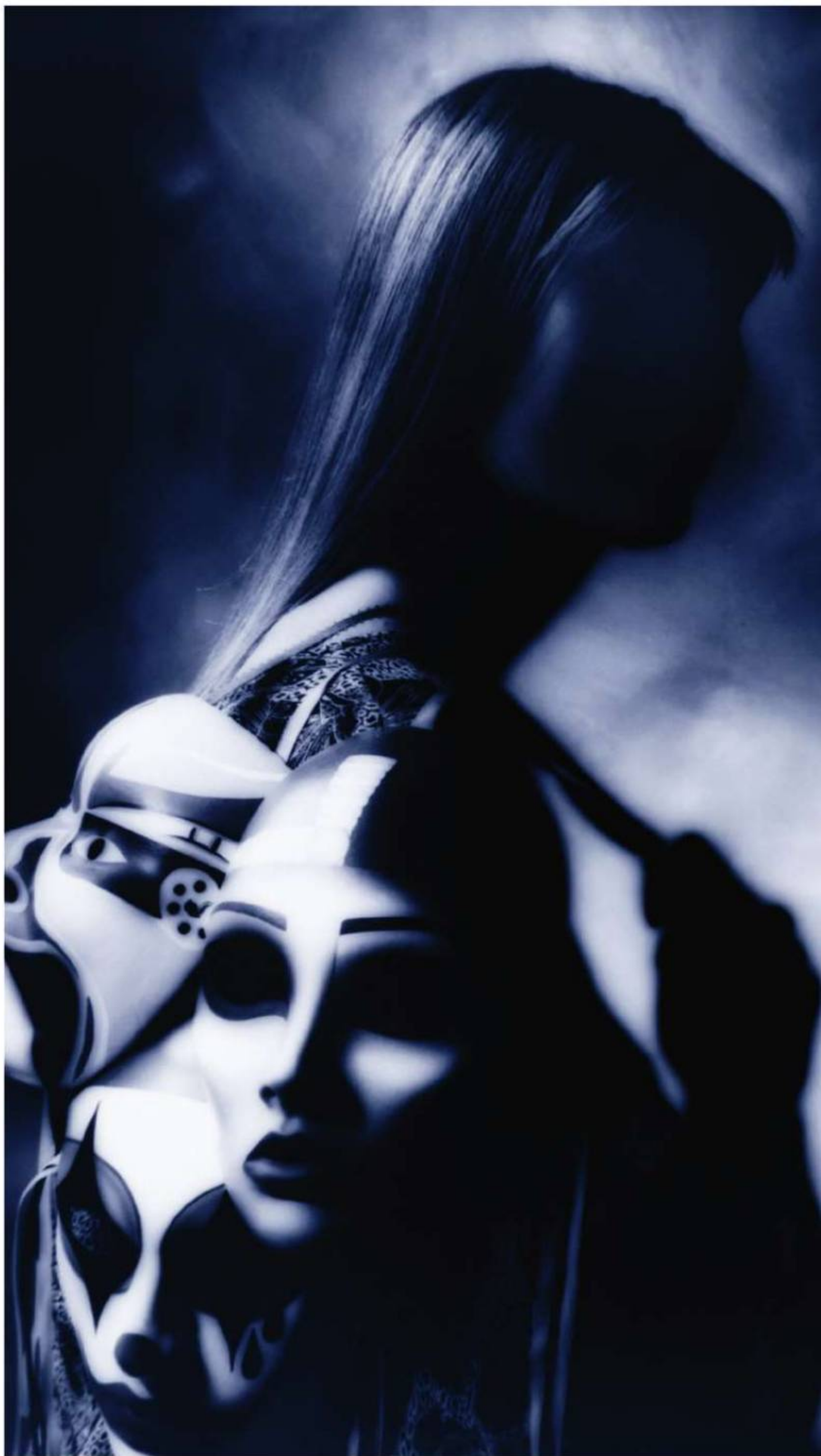

playboy in

Mic îndreptar
de înţeles femeile

Ar trebui ca Google Translate să aibă un serviciu separat de tradus ce spun femeile.

Text de Mircea Ochescu; foto: Guliver, Răzvan Anghelescu (Maxim)

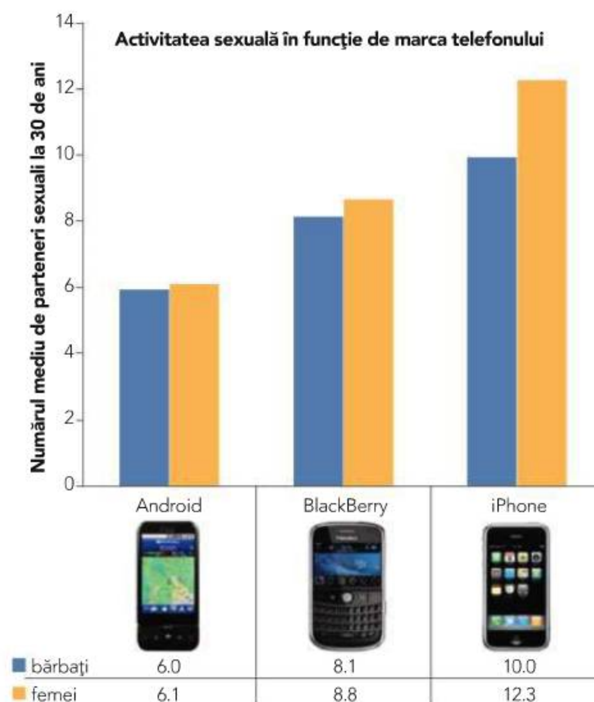
E PERICULOS să iei mot á mot ce spun femeile. De cele mai multe ori, înţelesul ascuns este mult mai nasol decît ţi-ai putea închipui. De exemplu, cînd o tipă îţi spune "Trebuie să vorbim", ai dat de bucluc. Tipa nu vrea să vorbiţi nici despre vreme, nici despre meciul din Champions League de aseară. Înseamnă, probabil, "Aştept un copil de la şeful meu" sau "Vezi că te părăsesc, boua!". De cele mai multe ori, o femeie rosteşte exact opusul a ceea ce spune de fapt. "Nu sînt curva ta" înseamnă, de fapt, "Sînt curva ta (dar asta nu înseamnă că mă poţi trata ca pe o curvă)". Nu e o nebunie ? Despre fosta ta prietenă spune că e "finuţă", dar, de fapt, zice "Ce dracu' oi fi văzut la gloaba aia cu curu' cît China?". Cînd o tipă spune despre un bărbat că "e doar un prieten", cu siguranţă este sau a fost mai mult de-atît (altminteri, n-ar mai simţi nevoia să sublinieze). "Eşti un dulce" este echivalent cu "Îmi pare rău, dar nu facem sex. E inutil să te mai dai la mine". Dacă te ia soţia la întrebări despre tipa cu care te-a prins sau despre care a auzit că-şi face de cap cu tine, "O iubeşti?" înseamnă "I-ai tras-o, nemernicule?". În oglindă, "I-ai tras-o, nemernicule?" înseamnă "O iubeşti?". Din aceeaşi serie, "Ai ceva să-mi spui?" se traduce cu "Zi cu cine mă înşeli, porcule!". Supercunoscuta replică spusă postdespărţire de femei, "Hai să rămînem prieteni", e ridicol de falsă. Orice bărbat cu scaun la cap ştie că, de fapt, înseamnă "Aş vrea să ne despărţim, dar fără să faci scandal prea mare. Nu mă trezi noaptea cu sms-uri care miros a alcool, nu veni la mine la uşă, nu-mi cînta serenade sub balcon. Du-te dracului şi lasă-mă în pace! Închide uşa pe dinafară fără să o trînteşti!".

Project Aiko

Japonezii au făcut încă un pas înainte atît în robotică cît şi – să sperăm – în sex, realizînd un robot femeie, pe nume Aiko. Tipa e destul de mişto, are o bonetă porno pe cap şi vorbeşte engleza şi japoneza. Proiectul a demarat în 2007, iar acum gagica deja e la versiunea a doua. Ţinem degetele încrucişate ca domnul cercetător să-i monteze fetei vagin şi să înceapă producţia de serie. Mai multe pe www.projectaiko.com.

Căutaţi femeile care au iPhone !

*Conform unui studiu efectuat de okcupid.com

NYPD cu finalizare

Cortez Moorman, un tînăr delincvent american a fost acuzat de tentativă de viol. Supus interogatoriului, tipul a negat cu vehemenţă acuzaţiile, însă de îndată ce poliţiştii s-au retras din camera de interogare, suspectul a început să se masturbeze frenetic. Probabil nu văzuse nici un serial poliţist în viaţa lui ca să ştie că oglinda de pe perete e un geam. Poliţiştii s-au întors în încăpere cu cătuşe şi mop.

Mult sex in the city

O fană înfocată a seriei *Sex and the City* și a personajului Samantha, pre numele ei Christina Saunders a decis că ea trebuie să se culce cu 1000 de bărbați în 10 ani. Nu vă repeziți încă la Google pentru că tipa tocmai l-a bifat pe domnul cu numărul 1000 pe tricou, un tip care a performat bine, după cum a mărturisit Christine. Tipa a dat note tuturor celor 1000 de parteneri pe care i-a avut de-a lungul timpului. Gagica avea cel puțin un „prieten" pe săptămînă și a călătorit prin toată lumea în căutare de cărniță proaspătă. A participat și la partide de sex în trei, ca să poată recupera rămînerile în urmă ocazionale. La Ibiza, a reușit să cresteze de 15 ori răbojul într-o săptămînă. Mai am două vești triste și o concluzie terifiantă și gata:

Vestea tristă 1: cel mai bun orgasm din viața ei l-a avut cu o lesbiană (Katja), într-un club privat din Londra.

Vestea tristă 2: Acum, după ce a terminat turul de forță, spune că își dorește un bărbat care să o iubească pentru ce este.

Concluzia: Nu-i așa că ați tratat cu indiferență pasiunea partenerei dvs. pentru serialul *Sex and the City*? Ei bine, e posibil să fi greșit.

Femeia la 31 de ani

Un studiu recent efectuat pe un eșantion de 2000 de persoane a relevat faptul că femeile sînt cele mai sexy la vîrsta de 31 de ani. Biologic vorbind, declinul lor începe cu mult timp înainte, însă percepția este, iată, alta. Același studiu a arătat că frumusețea unei femei rezidă în egală măsură în fizic și personalitate. Aceste studii încep timid să ne inoculeze ideea că – vezi Doamne – fizicul este din ce în ce mai puțin important și că nu ar trebui să ne uităm prea mult la astfel de detalii. În paralel, rata obezității crește alarmant (alte studii o arată). Noi bănuim că este vorba de o manipulare și că cei care marșează la ea vor zice mersi în cîțiva ani dacă vor pune mîna pe o domnișoară de 120 kg, amuzantă și cu suflet mare.

BMW X6 Active Hybrid

În care se vede cum 480 de cai putere pot dăuna destul de grav atît la portofel cît şi la inimă.

Text de Cătălin Mihăilă; Foto: BMW

MAI MERSESEM cu BMW x6 şi nu-mi spusese mare lucru. O maşină mare, grea, în care nu simţi mai nimic. Strunisem varianta clasică, 3.5d cu 280 de cai, şi la 200 km/h aveam blue-balls. Nu se întîmpla nimic, toată adrenalina se topea într-un fîşîit bătrînicios şi liniştitor. Am încălecat însă pe şaua unui BMW X6 Active Hybrid. Două motoare electrice şi un V8 termic de 4.5 litri – în total, 480 de cai la dispoziţie. Aveam de parcurs drumul Bucureşti-Sibiu şi eram în întîrziere.

E ora 16:30. Am patru ore la dispoziţie şi aproape 300 km de parcurs. Motorul urlă ca lupul la lună cînd îl biciuiesc cu cruzime pe DN1. Am uitat de motoarele electrice şi de ecologie.

APĂS PEDALA pînă ating un obstacol de cauciuc, apoi mai apăs un pic, strivindu-l. Heads up display îmi proiectează pe parbriz viteza portocalie care creşte vertiginos. Mi s-a lăţit un rînjet de fiară pe figură. Rînjetul mi se sleieşte în scurt timp pe aceeaşi figură, pentru că, de la Săftica, se merge în coloană. Merg în salturi, din ambuteiaj în ambuteiaj. Toată lumea pleacă vineri seara spre Valea Prahovei. Înjur cu limba pe cerul gurii şi înaintez cu 20km/h, pe motorul electric, ca troleul. Sînt mai eco decît Bucurenci, dar încep să mă îndoiesc că o să ajung la timp.

Viteză! Înaintez în trombă pe şoseaua de centură a Ploieştiului, cu Angel Eyes injectaţi şi aprinşi. Maşina arată înspăimîntător dacă o vezi în retrovizoare. Capota e mai bombată decît la un x6 normal, pentru a procura spaţiu V8-lui care, iată, îmi face pasagerii să se agaţe de ce apucă atunci cînd abordez o curbă largă cu 140 km/h şi o părăsesc cu 160. Să cuplezi un V8 cu un modul electric şi să te pretinzi green e ca şi cum Rocco Siffredi şi-ar pune perucă pudrată şi ar susţine că e Voltaire. Ideea însă e bună – maşina e un statement: e mai bine să economiseşti ceva-ceva la un V8 decît deloc la un amărît de 1.2. Aşa e. Importantă e ideea de economie, nu cantitatea economisită.

EXUBERANT, trec de Braşov cu speranţa în suflet şi ochii pe ceas. E 7:45. Maşina gîlgîie la benzină şi trece mugind pe lîngă un radar ascuns într-o localitate aproape de Făgăraş. Sînt oprit şi mi se comunică prin staţie viteza: 92km/h. Lovitură de pedeapsă: 270 lei şi 6 puncte de penalizare. Toţi cei care fac ca mine, ca mine să păţească! Pursîngele fornăie alături şi pocneşte metalic din toba încinsă, ca un cal care paşte iarba de pe marginea drumului şi ignoră ce i se întîmplă stăpînului. Abandonez euristica: n-ai cum să scapi de amendă în provincie cînd goneşti cu un X6 cu număr de Bucureşti. Nu mai am nici o şansă să ajung la timp la Sibiu.

WorldMags®

Oktoberfest

PROST!

21 to 24 September, 2010
Radisson Blu Garden
18:00 to 23:00

RON100 / person for Oktoberfest buffet
Group discounts available

NÖRR STIEFENHOFER LUTZ
PORSCHE ROMANIA
Austrian
Lufthansa

LIEBHERR
ABB
Coca-Cola
INTERTRADE food products distribution

Radisson Blu Hotel
phone +40 21 311 9000
radissonblu.com/hotel-bucharest

Radisson BLU HOTEL, BUCHAREST

Mitologiile necesare

Rolul cărţilor este să plăsmuiască noi vise care ne vor salva. Avem nevoie de mitologii.

Text de Frédéric Beigbeder; Traducere şi adaptare: Liliana Urian

ÎN ANTICHITATEA GREACĂ, zeii îşi repartizau sarcinile în muncă: exista zeul mării (Poseidon), zeiţa războiului (Atena), zeul virilităţii (Priap) etc. Fiecare îşi făcea treaba lui: Olimpul era un fel de guvern ideal. Apoi a venit monoteismul ca să simplifice lucrurile: un singur Dumnezeu care le făcea pe toate! Însă acest Dumnezeu polivalent n-a reuşit din păcate decît să ne complice vieţile. Căci omul, care tergiversează întotdeauna, are nevoie de mituri variate, complexe ca şi el. Fără de care le declară război semenilor pentru a şti ce Dumnezeu va avea ultimul cuvînt.

TREBUIE AŞADAR să reinventăm mitologiile antice. Roland Barthes înţelesese asta: *Mitologii*-le lui aduc omagiu atît Citroen-ului DS 19 cît şi detergentului Omo sau căsătoriei lui Miss Europe 1953. Căci aceştia sînt noii noştri eroi: ne-am creat muzele pe care le merităm. După noile mitologii ale lui Jérome Garcin (*Nouvelles mythologies*, Seuil, 2007), Arnaud Viviant îi calcă pe urme cu un inventar complet (*Complètement mytho!*, Bourin Editeur, 2009) făcut prin intermediul unor cronici ale vieţii moderne care descifrează cu brutalitate începutul nostru de secol. E trecut în revistă totul: iPod-ul şi funcţia lui „shuffle" care alege muzica în locul vostru, Velib'-ul *(sistemul de închiriere a bicicletelor pe stradă, n. t.)* sau cum a copiat Parisul China comunistă, Facebook-ul, care „transformă orice individ în media", mobilul: „Altădată, puteai uşor să mori la colţul unei străzi, acum mori mai uşor la colţul unei fraze". Este o cărticică aparent anodină, dezordonată şi şcolărească, care explică cum au ajuns vieţile noastre să se transforme într-un divertisment ireal şi nesatisfăcător. Unde-i literatura în toată chestia asta? Eseul lui e strălucit, dar scris în grabă, nu te satisface, agasează şi îngrijorează în acelaşi timp.

DEJA NU E RĂU. El a înţeles că singura bătălie valabilă astăzi este una de idei: postcapitalismul este un comunism de piaţă. Acest revoluţionar marxist a devenit unul din noii reacţionari? Nicidecum: el crede încă în progres, în justiţie, pentru el sexul sado-maso nu este incompatibil cu sistemul de asigurări sociale. Dar lupta lui politică este acum literară: pentru a înţelege lumea noastră, trebuie să devenim cu toţii scriitori de science-fiction. Să reflectăm, să imaginăm, să delirăm pentru a refuza noile mitologii absurde care ne dezbină şi ne distrug. Arnaud Viviant este un Michael Moore francez: micile lui dialoguri socratice cu el însuşi ne avertizează în legătură cu cîteva schimbări înspăimîntătoare („dispariţia a devenit dintr-o dată mai dificilă", „simpaticul cuplu format de doamna Democraţie şi domnul Capitalism nu mai funcţionează").

PAMFLETAR al ultimei şanse, el ne previne că sîntem cu toţii „nişte mici-burghezi luminaţi, suprainformaţi de mass media despre ravagiile umane şi ecologice pe care le face capitalismul în lumea întreagă şi în acelaşi timp incapabili să ne imaginăm alte orizonturi dincoace şi dincolo de capitalism. Rolul cărţilor este să plăsmuiască noi vise care ne vor salva. Avem nevoie de mitologii. Căci acesta este sensul literaturii de azi: poţi să fii mitoman fără să fii disperat. A trăi nu este necesar; mitomania este necesară.

Frédéric Beigbeder este scriitor, autor al romanelor *199.000 lei, Dragostea durează trei ani, Egoistul romantic, Iartă-mă!... Ajută-mă!..., Un roman francez.*

CEL MAI MARE TÂRG DE PESCUIT DIN ROMÂNIA

EXPO AVENTURI

2010 LA PESCUIT ȘI VÂNĂTOARE

23-26 septembrie, Romexpo, Pavilioanele 16-17

Toate mărcile şi principalii importatori

Reduceri, oferte speciale şi cele mai noi scule de pescuit

ÎN PREMIERĂ **Fisherman's Partner**

Cel mai mare lanţ de magazine de pescuit din Europa

Parteneri media: Men'sHealth, gazeta, Academia Cațavencu, 24-FUN, Radio Guerrilla

Adriana Flores

În Grădina Raiului

Text de Cătălin Mihăilă
Foto Blas Pifano (PLAYBOY Venezuela)

Vă mai aduceţi aminte de al doilea pictorial cu Gina Pistol? Cel în care era amazoana perfectă, urmărită de două mulatre imperfecte. Avea o tolbă de săgeţi în spate care toate mi-au străpuns chirurgical inima, rînd pe rînd. Niciodată nu voi uita acel pictorial, după cum şi Gina Pistol o să reverbereze de-a pururi în sufletul meu. Recunosc, am ales cîteva imagini cu Adriana Flores puternic influenţat de primul meu contact cu PLAYBOY România şi recunosc şi că este un gest profund egoist. Cert este că iniţiativa de a o avea pe Adriana Flores la rubrica Seducţie 100% este 100% motivată. Puterea seducţiei pe care o exercită o amazoană este irepresibilă. Luaţi cazul filmului *Avatar*: dacă aţi putut considera sexy o amazoană albastră, cu coadă şi înaltă de trei metri, despre Adriana Flores ce mai spuneţi? Că şi ea are arc, ca Neytiri. Tot ce pot spera este ca măcar cîţiva din cei care o vor admira pe frumoasa venezueleancă să trăiască proustienele delicii pe care le-am încercat şi eu la vederea amazoanei din Grădina Raiului.

WorldMags®

WorldMags®

WorldMags®

Misteriosul domn Jack

Misterele care înconjoară persoana lui Jack Daniel sînt foarte multe, dar la fel de multe sînt şi certitudinile pe care le avem în legătură cu whiskey-ul Old No 7.

Domnul Jack Daniel, antreprenorul mărunţel dar cu foarte mare trecere la femeile din Lynchburg, a lăsat moştenire, în afara unui whiskey celebru, şi cîteva mistere biografice care nu sînt dezlegate nici astăzi. Unul din mistere este denumirea celui mai popular sortiment de whiskey Jack Daniels: Old No 7. S-au vehiculat mai multe răspunsuri decît există variante de *Mioriţa*. Una din ele porneşte de la faptul că domnul Jack nu a făcut niciodată prostia să se însoare. Unii spun că a iubit 7 femei în total, lucru destul de puţin credibil. Iar că Old vine de la faptul că omul era burlac pînă la moarte. Alţii spun că era vorba de a şaptea din reţetele sale miraculoase. Jimmy Bedford, master distilerul mărcii putea să jure, acum cîţiva ani cînd a venit în România şi am discutat, că denumirea vine de la un transport de butoaie rătăcit de căile ferate pe care cheferiştii au scris cu creta „Old" exact lîngă un şeptar deja existent pe butoi. Comerciantul care a primit butoiul a mai cerut cîteva la producător „din sortimentul Old No 7" şi aşa i-a rămas numele. Persoanele care au înţelegere pentru scrisul stîlcit al doctorilor au impresia că 7 e de fapt un J (de la Jack) scris de o mînă de poet. Unii susţin că cifra 7 vine direct de la sloganul „Whiskey made as our fathers made it for 7 generations". Sorgintea denumirii Old No 7 e atît de disputată şi nici o variantă nu e mai puţin credibilă decît alta.

În fiecare an, în septembrie, lumea sărbătoreşte ziua domnului Jasper Newton Daniel, gentleman. Pe piatra funerară sub care odihneşte celebrul Jack, data de naştere este 1850, însă cel mai probabil anul este incorect, pentru că mama sa s-a prăpădit înainte de acest an, făcînd naşterea lui Jack în 1850 imposibilă. Nimeni nu ştie exact anul în care s-a născut Jack şi se pare că el însuşi ascundea în mod deliberat amănuntul în discuţiile sale cu tinerele domnişoare. Fie că nu a ştiut niciodată, fie că ascuns-o voit, Jack a murit înainte să facă lumină asupra acestui mister.

Nu e nici un mister însă că, de peste 150 de ani, Jack Daniel este pe buzele tuturor, făcînd din băutura omonimă una din cele mai populare din lume. La mulţi ani, domnule Jack Daniel!

SEPTEMBER IS MR. JACK'S BIRTHDAY

JACK DANIEL'S
OLD Nº 7
BRAND
MR. JACK'S
160TH
BIRTHDAY
1850 TO 2010

WorldMags®

Titi Aur: „Asfaltul nu e specialitatea mea"

Cu opt titluri de campion, Titi Aur rămîne cel mai titrat pilot din România. În timpul liber, pune oamenii să se tamponeze şi să se dea peste cap la şcoala sa de conducere defensivă şi pilotaj.

Interviu de Ramona Pop

PLAYBOY: Care este cea mai mare problemă cu care v-aţi confruntat în acest campionat?

TITI AUR: La Cluj, din cauza unei greşeli de interpretare de dictare (credeam că e un viraj de mare viteză), am ieşit în decor cu 184 km la oră. Am izbit un copac. Organizatorii ne-au considerat aproape morţi. Ploua, drumul era îngust (nu-ncăpeau două maşini una pe lîngă alta). Specialitatea mea nu e asfaltul – îmi place mai mult cînd maşina alunecă. Campionatul are patru etape pe asfalt şi patru pe macadam. Au mai rămas trei, pe macadam, de asta îmi şi permit să sper la un loc pe podium. Teoretic, putem lua şi titlul dacă cele două echipaje aflate în avans fac greşeli.

PLAYBOY: Reparaţiile maşinilor sînt suportate de sponsor?

TITI AUR: Depinde de contract. În general, după o ieşire în decor, trebuie să vii cu bani de-acasă. Zece mii de euro ne-a costat beleaua de la Cluj. Sponsorii îţi fac un buget la început şi e treaba ta cum te organizezi. Aveam planificate nişte teste în Ungaria, la trecerea de la asfalt la macadam. Din cauza accidentării, le-am anulat, ceea ce o să ne afecteze performanţele pe viitor. Asta e, sîntem mai puţin pregătiţi pentru că am dat cu maşina în gard!

PLAYBOY: De cîte faze de recunoaştere e nevoie pe un traseu?
TITI AUR: În campionatul naţional, ai voie să treci de trei ori pe fiecare traseu. La prima trecere, se face scrierea: eu dictez, copilotul scrie. La a doua, verificarea: copilotul dictează, eu mai corectez pe alocuri, dacă e cazul. A treia trecere presupune rectificarea dictării. În campionatul mondial, n-ai voie să treci decît de două ori. În recunoaştere, mergi cu 50-60, maximum 80 de km la oră, unde se poate (pentru că, în general, probele speciale sînt pe drumuri cu viraje, unde nu poţi să mergi cu viteză în circulaţie normală), deci trebuie să iei în calcul tot timpul faptul că, pe acelaşi drum, în timpul cursei, vei avea 150-200 de km la oră.

PLAYBOY: Se mai conduce cu călcîiul pe frînă şi vîrful aceluiaşi picior pe acceleraţie sau invers?
TITI AUR: Nu, acum se frînează cu stîngul. Tehnica vîrf-călcîi e valabilă pentru maşinile cu cutie sincronizată. În ultimii zece-cincisprezece ani, cutiile de viteză au evoluat, poţi să schimbi vitezele fără ambreiaj şi-atunci se frînează cu stîngul şi se accelerează cu dreptul. Însă nu toţi piloţii reuşesc să se acomodeze să frîneze cu stîngul. De exemplu, Didier Oriol, campion mondial în '94...

PLAYBOY: De ce se cheamă şcoala dvs. "Şcoala de conducere defensivă" cînd aveţi şi cursuri de conducere agresivă?
TITI AUR: Avem mai multe tipuri de cursuri: cursuri de pilotaj, pentru cei care vor să devină piloţi, cursuri de conducere sportivă, pentru cei care vor să exploateze la maximum o maşină, dar pe care nu-i interesează competiţia propriu-zisă, cursuri de conducere defensivă, pentru conducătorii auto de stradă, care vor să stăpînească maşina în condiţii-limită (derapaje, frînări etc.) şi cursuri de conducere agresivă, adresate exclusiv serviciilor speciale (purtătorilor de girofar). A conduce agresiv nu înseamnă a conduce nebuneşte.

PLAYBOY: Ce se-nvaţă mai uşor: condusul agresiv sau cel defensiv?
TITI AUR: Poporul român are în sînge condusul agresiv. (*rîde*)

PLAYBOY: Cît costă cursurile şi pe ce maşini se desfăşoară?
TITI AUR: La conducerea defensivă, folosim doar Dacia Logan şi o maşină specială (un Opel) cu două feţe, implicit două volane (*n.r. invenţia îi aparţine*). În funcţie de tipul de curs, folosim şi Renault Clio, BMW (de 160 şi de 220 CP) şi Mitsubischi Subaru. Cursul de pilotaj nu îl desfăşurăm numai aici, în Bucureşti, ci şi undeva în Ciolpani, pe macadam. Toţi instructorii sînt foşti piloţi sau actuali copiloţi, pentru că ei ştiu cel mai bine dinamica maşinii şi au şi credibilitate. Cel mai scump curs este cel de pilotaj (1000 de euro), iar cel mai ieftin, cel de conducere defensivă (200 de euro).

PLAYBOY: Ce amendă aţi luat, ca şofer, şi cu ce maşină?
TITI AUR: Chiar azi-dimineaţă, la ora şase, m-a oprit poliţia: "Aţi consumat ceva?". Răspunsul meu a fost aşa: "Dacă vă referiţi la droguri, nu, sub nici o formă! Dacă vă referiţi la alcool, ultima dată, de Revelion, cîteva guri de şampanie. Dacă vă referiţi la bani, mîncare, motorină, benzină, consum încontinuu, n-am ce face". M-a recunoscut, în cele din urmă, am scăpat de etilotest... De multe ori am fost iertat, dar am fost şi amendat pentru viteză. Noi, piloţii, sîntem, în general, cuminţi la volan, pentru că nu trebuie să ne descărcăm în trafic, avem unde... De multe ori, sînt întrebat: "Nu ţi-e frică la raliu?". Răspund, mai în glumă, mai în serios: "Mi-e mai frică pe stradă!". În România, în loc de şcoli de şoferi, avem şcoli de luat permisul!

PLAYBOY: Mergeţi tare?
TITI AUR: În ţara noastră, mor opt oameni pe zi în accidente rutiere. Sîntem pe locul 1 în Europa la morţi pe şosea, raportat la numărul de kilometric de şosea şi de conducători auto. N-am nici un motiv să merg tare pe stradă. Realizez pericolul la care mă expun. Maşina, cu cît este mai performantă, cu-atît este mai periculoasă. Pentru că ajungi la viteze mari într-o aparentă siguranţă şi, dacă nu ştii cît de uşor o poţi scăpa de sub control, e nasol. Cu un hîrb, nu poţi să te izbeşti de ceva decît cu 60-70 km la oră. Cînd ai scăpat de sub control o maşină performantă, cu o masă de 2 000 de kg, la o viteză de 150 de km la oră, vorbim despre o inerţie aparte, încît, orice-ai face, n-o mai poţi controla. Noi facem teste de tamponare aici, la şcoală, ca să conştientizeze cursanţii efectul centurii. Şi-ntreabă oamenii: "Aşa rău e la 20 de km pe oră?! Vai de mine, da' la 100 de km, cum e?!". La 100, nu se mai pune, că, de la 60 în sus, oricum mori, dacă dai frontal într-un zid sau într-un copac. Nici nu se fac teste la viteza asta. De la 20 la 30 de km, se fac cu oameni, de la 30 la 60, cu manechini, iar peste 60, nu se fac deloc.

PLAYBOY: Aţi stat de multe ori faţă în faţă cu moartea?
TITI AUR: Cam o dată la trei ani am fost pus în situaţii-limită, comparabile cu cea de la Cluj. Noi, piloţii de curse, mergem de fiecare dată pe traiectoria ideală. Doar drumul este construit prost cîteodată.

Borbely Karoly: "În rally car, e mult peste orgasm"

După Victor Ponta, un alt politician-copilot îşi încearcă norocul în Campionatul Naţional de Raliuri. Borbely Karoly este copilotul lui Titi Aur şi secretar de stat în Ministerul Economiei, Comerţului şi Mediului de Afaceri.

PLAYBOY: Care sînt atribuţiile unui copilot?
BORBELY KAROLY: De exemplu, pilotul vede că drumul face la dreapta prin pădure, dar nu ştie dacă face uşor la dreapta sau dacă e nevoie de un viraj foarte strîns. Cînd copilotul spune că e un viraj de foarte mare viteză (adică, dreapta 6, care înseamnă foarte tare), pilotul accelerează la maximum şi merge în orb chiar şi cu 180 de km la oră. Un spectator neavizat te consideră nebun. De fapt, prin dictarea copilotului, pilotul aude ce urmează după colţ. Asta e relaţia principală pilot-copilot.

PLAYBOY: Titi Aur o ia la dreapta, cînd e provocat la o "liniuţă". Tu ce faci?
KAROLY: Cînd sînt cu Mitsubischi (nu cu A4), care seamănă foarte mult cu maşina de curse, mi se întîmplă, da, să fiu provocat. Recent, apare la stop un BMW Seria 5, tunată, cu muzica la maximum şi cu cinci tineri puşi pe fapte în ea. Mă-ntreabă unul: "Barosane, cîţi cai are?". Zic: "100". Ei: "Aşa puţin?!". Zic: "Pe-o roată!".

PLAYBOY: Cînd te întreabă fetele care-i senzaţia în rally car, ce le spui?
KAROLY: Mult peste orgasm! (*rîde*)

STARCRAFT
Puţină istorie

MARTIE 1998: *Am ajuns acasă, nu m-am schimbat, nu am mîncat, nu m-am spălat pe mîini. M-am aşezat pe scaun, în faţa calculatorului, şi am instalat Starcraft.*
IULIE 2010: *Am ajuns acasă, nu m-am schimbat, nu am mîncat, nu m-am spalat pe mîini. M-am aşezat pe scaun, în faţa calculatorului, şi am instalat Starcraft II.*

Text de Cristi Munteanu

Într-o zi ploioasă, în martie 1998, am ieşit de la cursuri şi mi-am luat CD-ul piratat cu Starcraft de la o tarabă de la Universitate. M-am dus direct în staţia RATB şi am luat prima maşină spre casă. Nu m-am schimbat, nu am mîncat, nu m-am spălat pe mîini. M-am aşezat pe scaun, în faţa calculatorului, şi am instalat jocul.

În următorii 10 ani am mai cumpărat cel puţin 4 cópii, de data asta legale, ale jocului. De două ori pentru mine şi de două ori ca să le fac cadou. Din 1998, pe toate calculatoarele pe care le-am avut, un singur program a fost întotdeauna instalat primul: *Starcraft* şi mai apoi *Starcraft Broodwar*.

Am inceput ca zerg. Am jucat cîţiva ani şi apoi am încercat protoss pentru o perioadă. În cele din urmă, am devenit terran şi am continuat aşa pînă în vara asta. Acum am luat-o de la capat cu *Starcraft 2*: sînt zerg din nou.

Starcraft s-a lansat oficial pe 21 martie 1998. Atunci s-a auzit pentru prima dată povestea celor 4 nave pămîntene care au eşuat în Sectorul Koprulu şi au colonizat acea zonă îndepărtată a galaxiei. Generaţii mai tîrziu, în 2499, urmaşii colonizatorilor aveau să afle că nu erau singuri în spaţiu. Apăreau în scenă celelalte două rase: zergii şi protossii.

Povestea Starcraftului este însă ceva mai lungă. Ca la orice joc lansat de ei, Blizzard-ul s-a lăsat aşteptat. Iniţial, Starcraftul a început să fie dezvoltat folosind engine-ul grafic de la Warcraft 2: *Tides of Darkness*. Varianta alfa a jocului, prezentată de Blizzard la un congres în 1996, a fost foarte prost primită de public. Oamenii rîdeau şi spuneau că e un joc cu "orci în spaţiu". Trebuia făcută o schimbare şi încă repede. Echipa de programatori s-a pus pe treabă şi, în numai două luni un nou engine grafic era gata. Pe această nouă platformă erau posibile cloacking-ul si borrow-ul unităţilor (cine ştie cunoaşte…).

La început, science vessel-ul avea picioare, iar drop ship-urile se aşezau mai întîi pe sol ca să îşi descarce

Starcraft Broodwar s-a vîndut în aproape **10 milioane de exemplare** în cariera sa de peste 10 ani. Prin comparaţie, **Starcraft II** a vîndut doar în ziua lansării **un milion de exemplare.**

WorldMags®

trupele. Zergii înşişi se numeau pe atunci Nightmarish Invaders ☺.
După ani de dezvoltare, în martie 1998 s-a lansat *Starcraft*, urmat la sfîrşitul anului de *Starcraft Broodwar* care aducea unităţi noi şi echilibra şi mai mult cele trei rase aflate în conflict. Mulţi şi-au schimbat rasa atunci…
La un an de la lansarea jocului, erau patru milioane şi jumătate de jucători activi pe Battlenet. Zeii erau canadianul Grrr…, olandezul NTT şi francezul Elky. Dar Coreea de Sud era deja campioana mondială prin goRush.
Garimto făcea posibilă cariera de pro-gamer şi imediat după aceea lumea era uluită şi cucerită de "The Emperor" Slayer's Boxer, geniul drop-ului de tancuri, vrăjitorul wraith-urilor, campion la World Cyber Games în 2001 şi 2002.
Pe măsură ce treceau anii, au apărut zvonuri despre un posibil proiect secret al Blizzard: Starcraft 2. Se întîmpla prin 2003-2004. Părea imposibil de egalat echilibrul din Broodwar şi de aceea mulţi îi cereau lui Blizzard să nu încerce vreodată să facă un sequel. În 2005, întregul proiect a fost oprit iar echipa a ajutat la dezvoltarea lui *World of Warcraft*.
Dar zvonurile au fost confirmate oficial de Blizzard la un congres ţinut în 2007 în Coreea de Sud. Atunci au fost arătate primele imagini din ceea ce avea să fie *Starcraft 2*. Lumea a sărit în aer!
"Îl aştept din clasa a şaptea !" spunea Day[9], unul din cei mai populari comentatori de Starcraft, azi în vîrstă de 24 de ani. Eu îl aştept de vreo 8 ani şi îmi amintesc perfect discuţiile aprinse şi pariurile conform cărora avea să se lanseze de Crăciun în 2007, apoi în vara lui 2008, apoi de sărbătorile de iarnă în 2008, apoi în martie 2009, în septembrie 2009, de Crăciun în 2009, în primavara lui 2010… În cele din urmă, după o perioadă de beta care a durat cîteva luni, SC2 s-a lansat pe 28 iulie 2010.
Tot pe 28 iulie 2010, pe o căldură de se afundau papucii în asfalt, mi-am cumpărat Starcraft II de la Media Galaxy. Collector's Edition costa aproape 100 de euro. I-am dat fără să clipesc. Mi-am luat jocul, m-am dus direct în parcare, m-am urcat în maşină şi m-am dus acasă. Nu m-am schimbat, nu am mîncat, nu m-am spalat pe mîini. M-am aşezat pe scaun, în faţa calculatorului, şi am instalat jocul.
O cu totul altă experienţă. O cu totul altă senzaţie. Deşi conceptual este acelaşi, deşi rasele şi o bună parte din unităţi poartă aceleaşi nume şi au în mare aceleaşi calităţi, engine-ul grafic nou face ca Starcraft II să fie mai mult decît un sequel. Creatorii jocului au mers mai adînc în filosofia fiecărei rase. Acţiunea din joc se petrece la 4 ani de la finalul electrizant al poveştii din Broodwar, timp în care atît oamenii, cît şi zergii sau protossii au evoluat.

Astronautul **Daniel T Barry** a luat *Starcraft* cu el în spaţiu în anul 1999. Jocul a orbitat **de 153 de ori în jurul Pămîntului.** Acum, jocul se găseşte în vitrina de onoare de la sediul Blizzard.

În Coreea, există 11 mari echipe de Starcraft. Pentru fiecare, sponsorii cheltuiesc vreo **20 milioane $ pe an.** În total, 300 de jucători au statutul de profesionist. Ei sînt într-un permanent cantonament şi joacă **12 ore pe zi.**

Ca parte a campaniei publicitare pentru lansarea **Starcraft II,** două avioane **Boeing 747** aparţinînd Korean Airlines au fost ilustrate în întregime cu scene din *Starcraft.*

La Universitatea din Berkley, California se studiază materia **«Teoria jocurilor».** În 2009, cursul a fost vreme de 14 săptămîni despre teoria şi strategia Starcraft.

Rasa psionica protoss are acum abilităţi de teleportare mai pregnante. Mobilitatea lor a crescut enorm odată cu warp gate-urile sau cu abilităţi precum blink-ul stalker-ilor. Capacitatea lor de cloacking a scăzut însă odată cu dispariţia arbiter-ului, înlocuit în SC2 de mothership.
Rasa biologică zerg a evoluat şi ea. Reginele nou introduse în joc sînt esenţiale pentru macro-economia zerg-ului. De asemenea, creep-ul, mîzga dezgustătoare secretată de clădirile vii, a crescut în importanţă, fiind secretată acum şi de overlord sau de creep tumor. Invazia zerg se exprimă astfel plenar prin mucozităţile care se întind pe mari porţiuni ale hărţilor odată cu timpul. Orice unitate zerg se mişcă mai repede pe creep, iar zerg-ul are vizibilitate în orice zonă acoperită de acesta.
Rasa bio-tehnologică umană este şi de data aceasta un compromis bine balansat între extremele zerg şi protoss. Cu unităţi bio mult mai puternice decît în Broodwar, terranii sînt consideraţi de mulţi ca fiind prea puternici. Probabil, Blizzard va corecta micile inechităţi în patch-uri viitoare. În rest, terranii sînt spectaculoşi prin thor, unitate de asalt mare cît o clădire şi prin omnipotentul battlecruiser.
Gameplay-ul este testat deja de luni bune şi balansul este foarte bun atît în early game cît şi în middle game. Cu toate astea, pe unele hărţi, middle game-ul favorizează anumite time push-uri terrane sau protoss. Late game-ul aparţine zerg-ului, dacă meciul nu a fost compromis mai devreme. Broodlorzii, unitatea supremă aeriană care a înlocuit gardianul, fac totul mult mai simplu pentru zergul zgîrcit şi conştiincios, care a economisit vespena. Nu am terminat încă misiunile. Deşi povestea e interesantă, misiunile sînt în general pentru copii, pentru n00bi sau pentru cei care nu prea înţeleg ce înseamnă e-sports. *Starcraft* se joacă pe Battlenet împotriva altor jucători umani. Sau zergi sau protossi. E mai mult decît un joc, e un sport.

Urmaşii lui Bram Stoker

La încheierea vacanţelor, iată cîteva din cărţile de succes ale verii 2010, feat. Dracula, mortul viu!

Texte de Dan-Silviu Boerescu

STRĂNEPOTUL LUI BRAM STOKER NU IESE DIN BUSINESS-UL DE FAMILIE. Dacre Stoker, urmaşul legitim, împreună cu Ian Holt, autorul profesionist, face carieră inclusiv în colecţia "Thriller & Mystery" de la Humanitas.

DRACULA, MORTUL VIU

Dacă doriţi să revedeţi: au trecut 25 de ani de cînd Dracula a fost răpus în castelul lui din Transilvania (nici vorbă de retrocedare, deocamdată!). În acest răstimp, Mina şi Jonathan Harker au finalizat relaţia lor romantică, avînd un copil, pe Quincey, cel care visează o carieră artistică, încurajat de un misterios actor român (iarăşi, nu se pune problema să fie Marcel Iureş, dar e loc de o coproducţie – noi dăm tenebrele); doctorul Seward a căzut pradă dependenţei de morfină (la crack, va ajunge, probabil, abia în continuarea continuării); Arthur Holmwood a lăsat furia şi resentimentele să-i macine viaţa, asemenea tuturor frustraţilor lumii; iar profesorul Van Helsing … ei bine, profesorul malefic a ajuns un bătrînel aparent inofensiv. Dacă aş scrie reclama pentru un hit de box office american (cartea va ajunge film, sînt sigur, deşi nu pariez tot pe Coppola), aş adăuga sentenţios: "Echilibrul precar al vieţilor lor, marcate de tragediile trecutului, este spulberat atunci cînd o mînă ucigaşă începe să-i vîneze. Să fi înviat Dracula, însetat de răzbunare? Sau o forţă mult mai cumplită ameninţă să cotropească lumea, scufundînd-o în întuneric? Străzile sumbre ale Londrei invadate de ceţuri devin scena unei neaşteptate şi sîngeroase înfruntări finale". Romanul *Dracula, mortul viu* este semnat de Dacre Stoker, strănepotul lui Bram Stoker, şi Ian Holt, scriitor şi scenarist. Pornind de la însemnările lui Bram Stoker, aflate în arhiva familiei, cei doi au creat singura continuare legitimă a romanului, în spiritul intenţiilor literare şi în stilul lui Stoker, părintele lui Dracula şi, practic, întemeietorul genului horror. Brrrr! Umbra lui Dracula pluteşte ameninţător şi, într-un fel, seducător. Cartea te prinde şi înţelegi de unde s-au inspirat scenariştii vampirologi/vampirofili de azi…

TREI FEMEI

Într-o lume tot mai preocupată de calcule şi socoteli meschine, mai este loc şi de o poveste de dragoste! Scriitorul Stelian Ţurlea îmi face bucuria de a-mi trimite un nou roman, în care tema iubirii circumscrie o dramă social-istorică. România postbelică este portretizată prin intermediul a trei generaţii de femei din aceeaşi familie, care poartă, în descendenţă directă, povara unui mister sfîşietor. Eroina, Anca, a dat teste pentru trupa de dans a lui Michael Flatley, însă trebuie să revină de urgenţă în ţară, pentru că a fost înştiinţată de moartea subită a mamei sale. Moarte care se dovedeşte a fi un asasinat, iar Anca, din dansatoare, devine detectiv. Ea va scormoni în arhive, recompunînd astfel o jumătate de secol de istorie a unei ţări stigmatizate de contextul politic. Dar, dincolo de nenorocirile şi tot absurdul ciumei roşii, mai e loc şi de iubire! Stelian Ţurlea jonglează cu dexteritate registrele narative, evitînd abil capcanele romanţios-patetice pe care subiectul i le întinde neîncetat. Meritul final al cărţii este că, deşi transmite un mesaj politic dur, poate fi citită fără încrîncenare. O poveste! Una din acele poveşti necesare, nu pentru a ne împăca în vreun fel cu stafiile trecutului, ci pentru a le exorciza prin iubire. O iubire a-temporală care vindecă în sine…

WorldMags®

ARTA DE A CĂLĂTORI LA VREME DE CRIZĂ

Poate că nu toată lumea a mai putut pleca în concedii "afară" anul acesta. Însă criza nu ne poate lua dreptul de a visa, iar vacanța poate fi una aspirațională. Iar ceea ce ne dorim azi se poate împlini, din nou, mîine! De aceea, și mie continuă să îmi placă literatura de călătorie indiferent de formele ei de actualizare.

Varianta A … de la Album: *100 de minuni ale Italiei*, superbul album scos de Ed. ALL, care panoramează Cizma din Alpi pînă în Sicilia. Eu, unul, rămîn, în continuare, cu nostalgia Toscanei, locul în care viile se îngemănează cu livezile de măslini, iar casele vechi, de epocă, nu par niciodată reproduceri de mucava. Să închinăm un Brunello di Montalcino pentru viitoarele noastre vacanțe aici!

Varianta (volumului) G … de la Ghid Practic: continuă seria TOP 10 Dorling Kindersley scoasă de Litera Internațional. Ultimele două titluri: *Top 10 Andaluzia și Costa del Sol, Top 10 Provence și Coasta de Azur.* Pe vremuri, am făcut aceste circuite cu …autocarul, însă le-am gustat secundă de secundă. Merită încercate din nou, cu o companie low cost, măcar!

În fine, varianta X … de la (parodic) Xenofobie: la Nemira, au apărut două noi titluri din seria Ghidul Xenofobului, avînd ca protagoniști Grecii și Scoțienii. Lecturi savuroase, care pot fi verificate și pe viu, cu sau fără uzo sau whisky!

TOP 7 NON-FICTION

1. LYNDA GRATTON – *Puncte fierbinți. Secretul companiilor care debordează de energie și inovație,* ***Publica.***
Autoarea este profesor de management la London Business School, unde conduce programul "Strategia de resurse umane în transformarea organizațiilor". Mai e ceva de adăugat?

2. MORTEN T. HANSEN – *Colaborarea. Lideri care evită capcanele, creează unitate și obțin rezultate extraordinare,* ***Curtea Veche.***
Cartea apare în colecția Profit, iar ediția în limba română are prefață de Mugur Isărescu și postfață de Emil Hurezeanu.

3. CHRISTOPHE ANDRÉ – *Imperfecți, liberi și fericiți. Practici ale stimei de sine,* ***TREI.***
Cred că este exact ceea ce își doresc cei mai mulți dintre noi în acest moment! Ideea e "Să acționezi fără să te temi nici de eșec, nici de judecata celorlalți".

4. ANTHONY SILARD – *Leadership total. Ghid practic pentru a-ți transforma viziunea asupra vieții în realitate,* ***Curtea Veche.***
Ceea ce-mi place la astfel de cărți e că subtitlul sintetizează perfect toată argumentația. Nici nu mai e nevoie să cauți prezentarea pe Amazon!

5. SHARON BEGLEY – *Antrenează-ți mintea, modelează-ți creierul. O nouă știință ne dezvăluie potențialul extraordinar de care dispunem,* ***Curtea Veche.***
Colaborarea dintre maeștrii budiști (încurajați de Dalai Lama, care își prefațează cartea) și savanți din diferite domenii a dus la dezvoltarea disciplinei numite "conectivitatea neuronală". Activitatea mentală poate modela creierul, nu doar invers!

6. MICHEL LACROIX – *Să ai un ideal,* ***TREI.***
În seria " Acum pentru viitor", controversa filosofică generată de întrebarea "Chiar trebuie să ai un ideal ca să fii fericit?" este rezolvată. Chiar trebuie să ai un ideal ca să poți duce o viață psihică sănătoasă.

7. TONYA REIMAN – *Limbajul trupului. Cum să ai succes în plan profesional și în plan personal,* ***Curtea Veche.***
Un(o) Peter Collett din America decodează semnalele secrete ale trupului…

BONUS. JOHN FARNDON – *Bine că ești tu deștept! Cea mai scurtă cale de la impostură la valoare,* ***Nemira.***
Fără nici o legătură cu cele 7 titluri savante anterior citate, o suită de întrebări aparent simple, dar, în realitate, imposibile. Între altele: "Cum v-ați putea măsura greutatea propriului cap?".

Colecție de povestiri care articulează un fascinant puzzle narativ, cartea este, de fapt, un roman alcătuit din miniromane, toate avînd pe fundal un Mexic aflat la intersecția dintre fabulos și grotesc. Un clasic latino-american!

Toate familiile fericite
Carlos Fuentes
Curtea Veche

Continuare a romanului Prima zi, cartea reia povestea de dragoste a protagoniștilor, combinația dintre un astrofizician și o specialistă în arheologie fiind una simbolică. Iubirea e considerată o sumă a cunoașterii, nu doar o aventură.

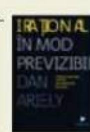
Prima noapte
Marc Levy
TREI

Jurnalul călătoriei celor doi mari scriitori satirici ruși în Lumea Nouă modulează umorul slav, sprijinit pe un simț al detaliului ieșit din comun, în décor nord-american. Portretul SUA se bazează pe jocul dintre realitate și aparență.

America fără etaje
Ilf și Petrov
Polirom

Înțelegerea comportamentului uman poate duce la concluzii surprinzătoare, demonstrînd cît de multe feste ne joacă mintea și cum sîntem permanent la dispoziția hazardului. Ironia este că, adesea, facem greșeli încercînd să ne apropiem de perfecțiune.

Irațional în mod previzibil
Dan Ariely
Publica

A sosit timpul ca vînzătorii profesioniști să pună stop ideii de a vinde cu orice preț, încercînd să-i facă pe clienții potențiali să-și dorească să cumpere. Este revoluția necesară din sistemul de vînzări, mai ales pentru o perioadă de criză…

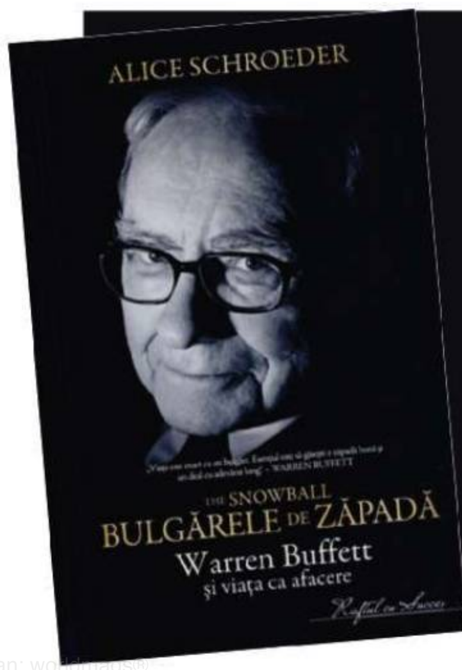

Selling Sucks
Frank J. Rumbauskas Jr.
Injoy Books

Mai aproape de Umberto Eco decît de Dan Brown, autoarea americană evocă, pe un schelet narativ bine articulat, un conflict din sfera fantasticului negru între urmașii primului om și urmașii …îngerilor. Problema stă în faptul că există și metiși!

Angelologia
Danielle Trussoni
Litera Internațional

Bulgărele de zăpadă al lui Warren Buffett

"Viața este exact ca un bulgăre. Esențial este să găsești o zăpadă bună și un deal cu adevărat lung" – astfel își rezumă, plastic, filosofia cel mai mare investitor al lumii (dar și cel mai mare filantrop!). Considerat "Oracolul din Omaha", prietenul lui Bill Gates și fondatorul Berkshire Hathaway a permis, în premieră, accesul unui ziarist în intimitatea sa. Alice Schroeder a putut să-l însoțească pe Buffett la petrecerile de familie, dar și la întîlnirile de afaceri! Rezultatul este impresionant, chiar șocant: Warren Buffett nu e deloc mogulul rece pe care ni l-am putea imagina, ci o combinație imprevizibilă de forță și fragilitate. El demonstrează că paradoxul, nu liniaritatea, guvernează, subtil, lumea…

Alice Schroeder – Bulgărele de zăpadă. Warren Buffett și viața ca afacere, Injoy Books.

Săltaţi-o pe Mrs. Salt!

Cu Salt, Angelina Jolie şi-a împlinit una din fantasmele ei actoriceşti: să fie varianta feminină a lui James Bond.

Text de Liliana Urian

CEL PUŢIN ĂSTA E UNUL din motivele, mărturisite, pentru care a acceptat fără rezerve rolul din *Salt* (oferit iniţial lui Tom Cruise). Celălalt motiv e că vroia să-şi recapete silueta pierdută după naşterea gemenilor şi „să îşi reactiveze celule din corp, după o pauză de un an". Obiectiv atins cu vîrf şi îndesat, căci filmul lui Phillip Noyce a solicitat-o, fizic, la maximum. Dar cine este Salt, Evelyn Salt? Iată o întrebare a naibii de dificilă pe care, nu vreau să vă descurajez, dar o să v-o puneţi pe tot parcursul filmului şi, în final, tot n-o să fiţi prea lămuriţi. De ce? Fiindcă unele persoane nu sînt cine susţin ele că sînt, de-aia! (se-aude din off voce raisoneur-ului). Dar s-o luăm pe îndelete. În primul rînd, Salt (în varianta blondă) este unul dintre cei mai buni agenţi de operaţiuni speciale ai CIA-ului. Pregătită, loială şi rezistentă la tortură, după cum ne dăm seama încă din primele cadre, cînd Salt are de-a face cu nişte coreeni nemiloşi din gheara cărora scapă niţel cam şifonată. A, şi mai are un talent: să scoată informaţii de la inamic. Numai că, de data asta, dezertorul rus interogat spune totul de bunăvoie, ba, culmea, o mai dă şi în gît ca... spion rus, adicătelea „cîrtiţă" cu nume de cod KA-12! Moment în care Ev (cum o alintă colegii) nu aşteaptă ca informaţia să fie verificată şi nevinovăţia ei confirmată (o fi ştiind ea de ce) şi o ia din loc, cu toate trupele CIA-ului pe urme, se-nţelege! Cum reuşeşte să iasă din blindatul sediu al intelighenţiei americane? Păi, chiar dacă n-are în dotare sofisticatele gadget-uri-arme ale lui Bond, Salt are o ingeniozitate de invidiat, aşa că, ţac-pac, meştereşte niscaiva bombe din produse de curăţat, foloseşte un instinctor pe post de aruncător de flăcări şi pe-aci ţi-e drumul. Adică pe nişte autostrăzi suspendate de unde Salt face salturi spectaculoase, ba se mai caţără şi pe clădiri, de nu mai ştii cînd e Lara Croft şi cînd Spider Man. Pentru derutarea adversarului, intră în scenă Salt în variantă brunetă, Salt cu căciulă îndesată pe frunte ori cu mască de latex pe chip. Dar alergătura continuă, mai ales că, între timp, Ev şi-i pune în cap şi pe ruşi, de care nu era tocmai străină (ba chiar o rupe bine pa ruski şi are ceva amintiri din copilărie cu ei), care îi răpesc şi – oops! – chiar îi ucid soţul (acum aţi înţeles de ce am pus Mrs. în titlu?), care soţ oricum habar n-avea cu ce se ocupă nevestica lui, aşa că faza e cam aiurea. Dar deja n-are rost să vă mai străduiţi să înţelegeţi ceva fiindcă acţiunea nu mai are pic de logică, iar Salt, chiar dacă săltată de vreo două ori, scapă de fiecare dată, cătuşele de la mîini neîmpiedicînd-o să dea cu capul (în gură!), să electrocuteze un şofer sau să sară dintr-un elicopter în apă şi să... înoate pînă la mal. Dar ce contează logica într-un film cu Angelina Jolie? Tot mai scumpă la vedere, devotată mai mult cauzelor umanitare decît carierei artistice, actriţa a declarat de multe ori că nu va mai juca în filme decît accidental, doar pentru a onora proiecte personale sau – cazul de faţă – pentru... a-şi dezmorţi picioarele! Altfel spus, doar de plăcere. Or, plăcerea ei este – şi încă cum! – şi a noastră.

AMERICANUL

Jack este un american, dar nu unul liniştit, deşi aşa pare. De profesie asasin, e mereu pe drumuri, adică în misiune. După ce o cam zbîrceşte cu un job prin Suedia, el se retrage într-un orăşel din Italia ca să se mai refacă şi să meşterească o armă pentru o belgiancă misterioasă. Dar, de unde era cam singuratic, Jack se apropie de locuitori, împrietenindu-se cu preotul, care îl cam citeşte, bănuindu-l plin de păcate. Jack este însă mai puţin interesat de Dumnezeu şi mai mult de Clara, o femeie frumoasă şi pasională.

Regia: Anton Corbijn
Cu: George Clooney
Distribuit de Ro Image 2000

BĂRBAŢII CARE URĂSC FEMEILE

Credeţi că o punkeriţă ciudată, cu tatuaje şi piercinguri, îmbrăcată toată-n piele şi călare pe o Harley nu poate fi de partea legii şi un excelent investigator, mai ales dacă e şi o hakeriţă înverşunată? Înseamnă că n-o cunoaşteţi pe Lisbeth Salander, eroina trilogiei *Millenium*, care i-a adus suedezului Stieg Larsson o glorie postumă. Ecranizarea primului roman din serie este un mistery-thriller tenebros care te ţine cu sufletul la gură. Se zvoneşte că Naomi Rapace, va fi nominalizată la Oscar pentru rolul lui Lisbeth. Şi că David Fincher pregăteşte deja un remake american.

Regia: Niels Arden Oplev
Cu: Naomi Rapace, Michael Nyqvist
Distribuit de Independenţa Film

CONCURS 5X DVD PRO VIDEO

Dacă sînteţi un admirator al lui Elvis (şi nu se poate să nu fiţi!), aflaţi că tocmai s-a lansat pe DVD, Elvis în turneu, un documentar fascinant, recompensat cu Globul de Aur, realizat în 1972. Pelicula surprinde scene inedite din viaţa regelui rock'n'roll-ului în timpul unui turneu prin 15 state americane. Filmările în split-screen (divizarea ecranului în mai multe imagini concomitente diferite), transpun magistral energia show-ului. Bonus: interviuri cu Elvis, secvenţe din diferite show-uri tv, plus o serie de montaje cu primele lui înregistrări.

Ca să vedeţi toate astea, nu vă rămîne decît să intraţi pe www.playboyromania.ro şi să răspundeţi creativ la întrebarea pusă pe site.

Unora le place blues-ul…

Cum vii dinspre Mississippi spre Dîmbovița, dai de singurul club din București în care se cîntă blues. Berti Barbera este un connoisseur al genului.

Interviu de Lorena Lupu; foto: Ciprian Sterian / Mediafax Foto

PLAYBOY: Cît este de răspîndit blues-ul în România?

BARBERA: Este un limbaj care în România se manifestă timid, la o scară de cîteva mii de persoane. Ceea ce oricum este foarte bine. Este o nișă a cîtorva oameni pasionați. Exista la Jimbolia un primar care făcea festivaluri de blues – am fost și invitat acolo, în 2006. Cel mai important eveniment de specialitate din România de azi este Festivalul de la Sighișoara, din februarie, care va ajunge la a șaptea ediție în 2011.

PLAYBOY: Unde se ascultă blues în București?

BARBERA: Blues se ascultă la Big Mamou, pe cheiul Dîmboviței. Este singurul club care are săptămînal concerte de blues. Cu noroc, mai poți găsi blues ca fond muzical, dar mai puțin pe scenă, live. Mai sînt cluburi care strecoară cîte un concert de blues, dar cel mai important e să ai acasă o colecție cu albume esențiale.

PLAYBOY: Recomandă-mi cele mai tari 5 albume de blues

BARBERA: 1. The Robert Johnson Songbook, 2. Buddy Guy and Junior Wells Play the Blues, 3. Stevie Ray Vaughan – Texas Flood, 4. Muddy Waters Live at Newport și 5. Johnny Winter – 3rd Degree. Ar mai fi nevoie de vreo cincizeci de albume…

PLAYBOY: Putem face o paralelă Mississippi – Dunăre?

BARBERA: Blues-ul a avut mare succes în America, atunci cînd muzica de pe plantații a ajuns în baruri. A cunoscut o deosebită popularitate tocmai datorită simplității și a modului visceral de interpretare. Asta se referă și la jazz, care a pornit ca o muzică de divertisment. Ulterior, a fost preluat de albi și transformat în muzică a elitelor. Azi, diferența dintre muzica așa-zis artistică și cea creată cu un scop strict comercial este mai pregnantă decît oricînd. Iar paralela aia Mississippi – Dunăre o poți face și tu, dacă te uiți cît este de mare Mississippi și cît este de mică porțiunea de Dunăre din țara noastră. Poporul nostru face o gravă confuzie între măreție și grandilocvență.

PLAYBOY: Cum poate blues-ul să lupte cu muzica de consum a acestor vremuri?

BARBERA: Nu trebuie să se lupte. Viața nu e o luptă. După ce te implici 20 de ani în muzică, ajungi să înțelegi că e loc sub soare pentru toată lumea. Lasă-i pe cei mărunți să se lupte unii cu alții; standardele mele sînt legate de artiștii mari. Aceștia m-au învățat că fiecare om e liber să se exprime în limita cunoștințelor și a experienței sale.

Peter Green
The Robert Johnson Songbook (1998)

Robert Johnson (1911 – 1938) a fost o legendă a blues-ului autentic de Mississippi. După două decenii de tăcere, fondatorul Fleetwood Mac, Peter Green și-a făcut revenirea spectaculoasă alături de trupa sa Peter Green Splinter Group, lansînd acest album care consta în întregime din compoziții ale lui Robert Johnson.

Buddy Guy & Junior Wells
Play the Blues (1972)

Blues-ul de Chicago se distinge de cel de Mississippi. Unul dintre cele mai strălucite albume ale genului, îmbinarea perfectă dintre virtuozitate și umor, este această colaborare dintre renumitul chitarist Buddy Guy și un solist de o sensibilitate aparte, Junior Wells.

Stevie Ray Vaughan
Texas Flood (1983)

Albumul de debut care i-a adus recunoaștere imediată și mai multe nominalizări la Grammy. Solo-urile impresionante ale lui Vaughan și vocea sa cu un timbru aparte redau "arderea lentă" caracteristică blues-ului texan, iar hiturile Texas Flood și Pride and Joy și-au cucerit statutul de veritabile evergreens.

Muddy Waters
Live at Newport (1960)

Un alt album de marcă al blues-ului de Chicago, *Live at Newport* este înregistrarea unuia dintre cele mai spectaculoase concerte – cel de la festivalul de jazz de la Newport – ale lui Waters. Albumul reunește cîteva dintre cele mai bune interpretări live ale hiturilor artistului.

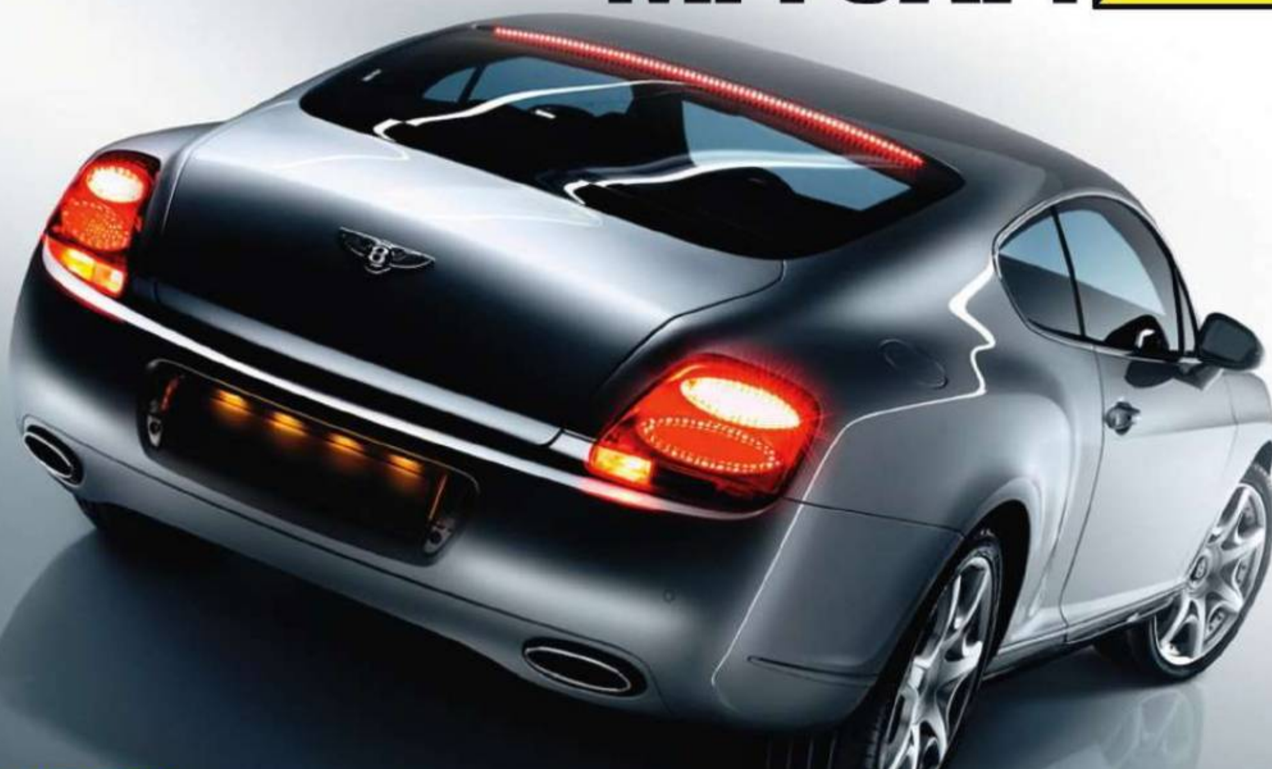
Johnny Winter
Third Degree (1986)

Third Degree are meritul de a sintetiza diverse subgenuri de blues. Fanii genului au parte de tot ce le poftește inima: de la blues-ul lent, răvășitor *(Third Degree, Broke and Lonely)* și pînă la cel ritmat, temperamental *(Mojo Boogie, Shake Your Moneymaker)*.

WorldMags®

Strălucire ca-n prima zi cu Mr. CAP.

CINE ESTE MR CAP? Nimeni altul decît liderul pieţii suedeze pe segmentul de îngrijire a automobilelor, acum prezent şi în România, la Bucureşti. Se poate vorbi despre servicii exclusiviste deoarece acestea sînt oferite de tehnicieni specializaţi şi pregătiţi în Suedia şi folosesc produse patentate, chimicale şi tratamente create în laboratorul propriu din Suedia.

Rezultatele sînt remarcabile. Exteriorul şi interiorul maşinii vor arăta ca noi (şi chiar mai bine dcît atunci cînd maşina era nouă). Mai mult decît atît, exteriorul şi interiorul maşinii vor fi acoperite cu un strat protector care va spori rezistenţa la praf şi la alte elemente dăunătoare. Vopseaua care acoperă maşina este similară cu propria piele, adică are pori. La fel ca epiderma, necesită curăţire, tratament şi protecţie. Luciul se măsoară în unităţi de strălucire. Însă, în ciuda a ceea ce crede majoritatea oamenilor, maşinile noi nu au neapărat cel mai mare grad de strălucire. Atunci cînd un autoturism iese pe poarta fabricii, are în jur de 95 de unităţi de strălucire. Şi asta deoarece, încă de la primul drive test, elemente precum praful, picăturile de ploaie, razele solare încep să deterioreze vopseaua. Un tratament de la Mr CAP va păstra acea senzaţie unică de nou iar maşina va fi cu mult mai strălucitoare decît atunci cînd aţi văzut-o prima dată, deşi poate avea şi cîţiva ani vechime.Un tratament personalizat

PUNCTUL DE PLECARE constă într-o inspecţie amănunţită a maşinii pentru a determina şi analiza starea interiorului şi a exteriorului maşinii şi a alege tratamentul adecvat, care va da rezultate maxime. Urmează o curăţare atentă şi completă a şasiului. Urmează curăţarea completă a interiorului precum şi a compartimentului motor. Toate suprafeţele din habitaclu vor avea parte de un tratament personalizat iar cele textile vor trece printr-un proces similar curăţătoriei chimice.

ULTERIOR, ACESTEA vor fi impregnate cu UG-2, o substanţă invizibilă care respinge praful, făcînd ca interiorul să fie mai uşor de aspirat şi menţinîndu-l curat pentru mai multă vreme. După aceste procese, vor fi îndepărtate chiar şi cele mai fine zgîrieturi şi vor fi curăţaţi toţi porii din vopsea. La final, se aplică Mr CAPs FormulaU™, unul dintre cele mai mari secrete ale succesului Mr CAP şi care face ca maşina să arate mai frumoasă şi mai strălucitoare decît atunci cînd era nouă, dar şi să fie mai uşor de întreţinut.

Valencia, lîngă Parcul Carol

Preţ de o seară, la Arte e Vino se poate pune în scenă o cramă valenciană inedită…

Text de Dan-Silviu Boerescu şi Cătălin Păduraru; Foto: George Şerban

PE SOMMELIERUL MARIAN TIMOFTI îl ştiam pasionat de marile vinuri italiene. În magazinul său, Arte e Vino (Bd. Mărăşeşti, nr. 2B), degustasem doar licorile Toscanei, bunăoară. Aşa că am privit cu uşoară circumspecţie invitaţia sa la o seară valenciană. …Dar a meritat să-l vizităm şi de data asta!

3XCAVA. Spaniolii au propria lor variantă pentru şampanie – cava. O băusem numai pe cea catalană, obţinută din soiurile Macabeo, Parellada şi Xarel.lo, însă am putut constata că stă în picioare şi cava Coto d'Arcis, prezentată în trei variante: Brut, Brut Nature, Brut Especial. De fiecare dată, este vorba de Macabeo 100% şi concentraţie alcoolică 12%. Băutură recomandată pentru aperitive, peşte, mîncăruri uşoare cu carne albă, de răcit bine la 5-8 grade Celsius.

LUNA DE MAR. Cupaj roşu din soiuri internaţionale (Merlot, Shiraz, Cabernet Sauvignon), cărora li s-a adăugat, pentru culoare locală, Tempranillo. Un vin proaspăt, încă tînăr (2007), incitant amărui, cu parfum de fructe şi o oarecare astringenţă. De băut, la 16-18 grade Celsius, mai pe la începutul mesei, înaintea vinurilor grele, poate în compania felului introductiv cu carne roşie.

COTO D'ARCIS CRIANZA. Tot un cupaj, pe structură de Cabernet Sauvignon şi Merlot, cu soiurile locale Tempranillo şi Bobal. Învechit 9 luni în butoaie de stejar, are un atac taninos moderat. Buchetul e unul de fructe roşii uşor terciuite, cu un final care aminteşte de lemn dulce. Potrivit cu carnea roşie mai suculentă şi cîrnaţii spanioli chorizo.

1920. Denumirea trimite la anul în care 70 de vinificatori valencieni şi-au unit forţele într-o cooperativă. Cupaj roşu exemplar, de Merlot, Shiraz şi Cabernet Sauvignon, din struguri culeşi numai de pe parcele selecţionate. A fost învechit 12 luni în butoaie de stejar franţuzeşti şi ungureşti. Fructele de pădure roşii şi negre dau notele dominante de gust, însoţite de condimente. Servit la temperatura camerei, de preferinţă împreună cu mîncărruri pe bază de orez, pui, carne rece sau brînzeturi.

LES FALLES. Un vin bun de iscat controverse! Pe de o parte, un soi tipic spaniol – Bobal – dar considerat mai de mîna a doua. Pe de altă parte, o selecţie din strugurii produşi (maximum doi ciorchini pe butuc) de viţe bătrîne de o sută de ani! În total, din recolta 2007, s-au făcut doar 2.500 de sticle! Nu seamănă la gust cu nici unul dintre soiurile de bază. Contrariază prin nota de piele udă. Se spune că merge bine la o paella valenciana (cu pui, adică; fără peşte!), dar gazda noastră ne-a oferit tartine cu trufe italieneşti, care au dispărut imediat, confirmînd ineditul mariaj de gusturi.

MOSCATEL 2009 LUZ DEL MEDITERRANEO. Un vin alb dulce, cu arome de soc şi fructe exotice. Dulceaţa se balansează bine cu aciditatea, făcînd ca băutura să poată fi folosită şi la aperitiv, nu doar la desert. Trebuie, oricum, răcit la 6-7 grade Celsius.

MISTELA MOSCATEL TURIS. Tot un Moscatel, dar unul licoros, cu 15% alcool (fără a fi fortificat). Mai puţin echilibrat şi prea tributar caracterului de "lichior". O parte din boabe au fost lăsate să se stafidească la soare şi asta explică parţial dulceaţa sa excesiv "licoroasă", departe, însă, de Tokaj-ul sau Sauternes-ul din boabe atacate de nobilul mucegai Botrytis… ¥

Cătălin Păduraru este critic de vin, co-autor Ghidul vinurilor 2009-2010, fondator Vinexpert, membru ADAR (Asociaţia Degustătorilor Autorizaţi din România) şi FIJEV (Federaţia Internaţională a Jurnaliştilor de Vin). www.catalinpaduraru.ro

Dan-Silviu Boerescu a scris, între altele, Ghidul vinurilor (ediţiile 2008 – 2010), Grădina Imperiului, Istoria erotică a micului dejun şi Mîncăruri de altădată, vinuri şi vechi băuturi româneşti. A editat Dictatura gastronomică de C. Bacalbaşa.

WorldMags®

CAMPIONATUL INTERNAȚIONAL DE GĂTIT ÎN AER LIBER

Cupa Polus Center Cluj
10-12 septembrie 2010

Lady Chef Cornelia Ghișoi

POLUS CENTER CLUJ

Eveniment licenţiat de World Association Of Chefs Societies

RĂZVAN RĂDULESCU

Între Cristi Puiu şi Star Wars

Este unul dintre cei mai reputaţi scenarişti români tineri, co-autor al unor filme ca **Moartea domnului Lăzărescu, Marfa şi banii** *sau* **Boogie**. *Un scriitor profesionist. Acum, are o nouă ţintă: regia de film.*

Interviu de Lorena Lupu, Foto: Andrei Păcuraru

1. PLAYBOY: Ai avut o colaborare fructuoasă cu Cristi Puiu. Sînteţi şi buni prieteni, nu-i aşa?
RĂDULESCU: Ne-am cunoscut în '92 sau '93. Se întorsese din Elveţia într-o scurtă vizită. Avea un apartament închiriat în Balta Albă. Am stat o noapte întreagă de vorbă. Pe urmă, ne-am tot întîlnit. Puiu locuia în continuare în Elveţia şi venea în ţară din cînd în cînd. Eu eram student la regie de operă, pasionat de opera barocă. Cristi mi-a trimis foarte multe pachete cu casete. Mulţumită efortului său, am adunat o ladă uriaşă de casete, pe care ulterior le-am înlocuit cu CD-uri. E întotdeauna fascinant să ai de-a face cu el. E o persoană de o ascuţime a minţii redutabilă. Am petrecut mult timp la el acasă, uitîndu-ne la filme. Eu nu aveam video şi i-am parazitat foarte mult pe cei care aveau, aşa cum îi parazitez acum pe posesorii de maşini, pentru că nu am carnet de conducere, şi nici nu am de gînd să am.

2. PLAYBOY: Cum aţi ajuns la colaborare?
RĂDULESCU: Se naşte în anumite prietenii un anumit tip de... superbie se numeşte păcatul ăsta, sau, în fine, starea asta, că sîntem buni luaţi separat, împreună sîntem invincibili şi ce se întîmplă în jur ne deranjează. Pe lîngă faptul că filmele româneşti arătau aşa cum arătau, ne iritau şi practicile din lumea filmului: legendele filmului făcut în regim de Buftea. Să faci film era aşa, ca o excursie nesfîrşită cu resurse interminabile, într-un regim de haida-haida, în care ultima prioritate era făcutul filmului în sine. Fotbal pe plajă, drumeţii la munte, băutură, toată lumea se lasă pe tînjală... un fel de vacanţă prelungită. Filmele care funcţionează nu au cum să se facă aşa.

3. PLAYBOY: Înţelesul unui produs artistic nu e cumva în ochii receptorului şi în sensibilitatea fiecărui receptor în parte?
RĂDULESCU: Cînd faci un film, există reacţii izvorîte din receptări parţiale pe tot parcursul procesului de lucru. Întîi, lumea îşi dă cu părerea despre scenariu, cînd se pune problema finanţării; alte păreri apar în momentul castingului, al alegerii echipei, al alegerii locaţiilor, al creării decorurilor. De fiecare dată, cineva crede că a înţeles ceva; care e altceva decît doreai tu să transmiţi. Ceea ce te face pe tine, ca regizor, să rediseminezi sensul iniţial, cîteodată cu joarda, în cel puţin toată echipa. Exerciţiul ăsta se prelungeşte timp de trei luni. Este ucigător. În momentul în care ai scos filmul şi cineva mai deschide gura să înţeleagă altceva, îţi vine să îl omori cu mîinile tale. Ce nu e de înţeles!? Recunosc, în timpul procesului de lucru, răbdarea mea este scurtă. Tu, ca regizor, eşti singurul care are vederea de ansamblu, şi asta te îndreptăţeşte să baţi cu pumnul în masă şi să spui: „Nu, nu, nu! Vreau aşa, vreau AŞA!". Arta nu este un proces democratic.

4. PLAYBOY: Ai fost acuzat vreodată că eşti un control freak?
RĂDULESCU: Ştiu că sînt un control freak, nu trebuie să mă acuze nimeni. Ăsta e motivul pentru care dorm relativ puţin – 4-5 ore pe noapte – nu suport somnul de după-amiază, nu am luat droguri în viaţa mea şi nu mă îmbăt niciodată. Mi se pare că orice secundă pe care o iroseşti în stări lipsite de luciditate e o pierdere nejustificată de timp. Mă bucur că munca mea de scenarist nu e „ca la serviciu". Orice rutină seamănă cu beţia sau drogurile – e un proces ritmic monoton care îţi toceşte percepţiile.

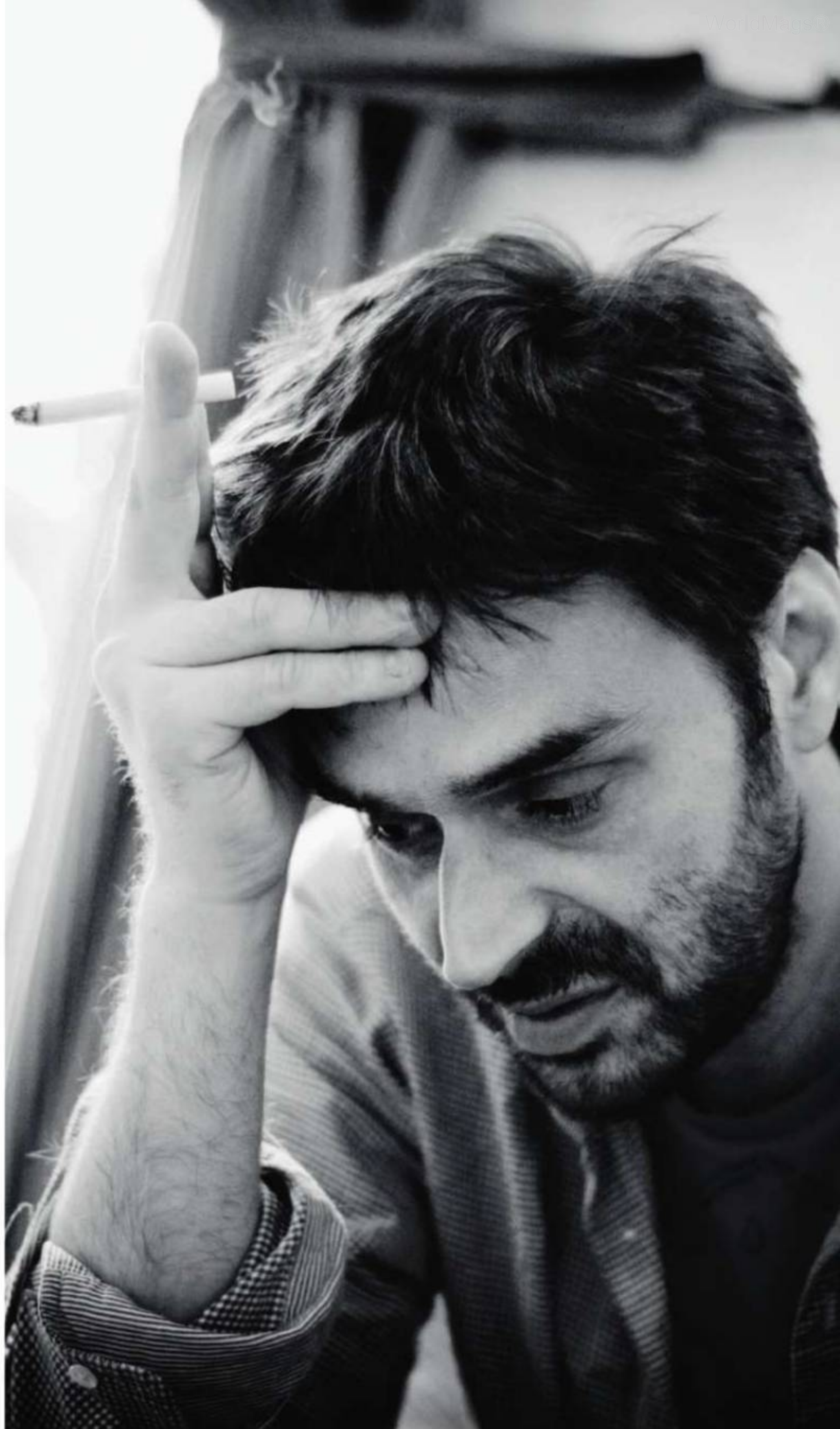
5. PLAYBOY: La ce vîrstă te-ai îndrăgostit? Ai avut succes?
RĂDULESCU: Nu, n-am avut succes. M-am îndrăgostit prima oară în clasa a noua. Primele iubiri au fost difuze, incerte. În momentul în care înţelegeam că povestea nu va duce nicăieri – şi înţelegeam asta destul de repede – mă plasam în postura de confident. Asta reprezenta o proximitate mai bună chiar decît cea de care beneficiau băieţii care îi plăceau fetei respective. Pe de altă parte, îţi conferea şi o poziţie privilegiată, de putere. De control. Controlezi inclusiv relaţia pe care nu poţi s-o ai.

6. PLAYBOY: Şi acum? Ai vreo tehnică secretă de a seduce femeile care îţi plac?
RĂDULESCU: După cum spunea şi Karel

Capek, unul dintre modelele de seducție este să faci fetele să chicotească. E un lucru pe care mă pricep să îl fac. Avantajul metodei e că funcționează în două direcții. Spre deosebire de calea mai directă și mai brutală, să zicem, o bună parte din erotism se dizolvă în amuzament și duce, totodată, și la o distanțare. Nu am neapărată nevoie să seduc pe nimeni – toate relațiile mele au fost lungi și au durat atîta timp cît lucrurile au funcționat bine.

7. PLAYBOY: Care sînt detaliile pe care le găsești atrăgătoare la o femeie?
RĂDULESCU: Oamenii care îmi plac – dar mai ales femeile, pentru că femeile o fac într-un mod special – au o fluiditate particulară în mișcări. Un fel contrariant de a fi, în care anumite părți ale expresiei lor se relaxează și capătă un moment de inconsistență, iar altele se tensionează. Acești oameni au darul să te facă să uiți că sînt făcuți din oase, mușchi și tendoane.
8. PLAYBOY: Înainte de a deveni scenarist ai avut „serviciu". Ai fost art director la Penthouse. Ce ai iubit și ce ai urît la acel job?
RĂDULESCU: Nu a fost un lucru care să mă consume atît de mult, încît să îl iubesc sau să îl urăsc. Sînt conștient de lipsa totală de relevanță a unei asemenea reviste. Penthouse era într-o perioadă de tranziție spre nimic. Mă refer și inclusiv la revista mamă, nu doar la francize, care încercau să se descurce cum puteau, sub pretextul adaptării la cererea locală. De ce am făcut-o, totuși? Pentru că a fost satisfăcător să îmi exercit orgoliul de a părăsi revista Elle, unde fusesem art director. Acest switch le-a părut multora o decădere – mie mi s-a părut un statement.

„Nu am luat droguri și nu mă îmbăt niciodată. Mi se pare că orice secundă pe care o irosești în stări lipsite de luciditate e o pierdere nejustificată de timp."

04

9. PLAYBOY: Ai fost scriitor precoce? Despre ce a fost prima ta povestire?
RĂDULESCU: Prima mea povestire a fost scrisă cu aerul unui roman gata tipărit, în sensul că am ales una dintre agendele pe care le primea taică-miu de la diverse întreprinderi. Acestea erau deja copertate somptuos. Pentru a fi sigur că o umplu, am început, pe parcurs, să scriu cu litere din ce în ce mai mari. Am scris un roman științifico-fantastic care în mintea mea, era suficient de diferit și totodată suficient de asemănător cu unul dintre modelele mele literare de la vîrsta pe care o aveam atunci: Alexei Tolstoi. L-am scris în secret, pentru că felul în care se entuziasmau ai mei de isprăvile mele de copil, pe care-l credeau precoce, mă enerva foarte tare.

„Bucureştiul e un oraş paşnic. Violenţa lui seamănă cu muşcătura cuiva care şi-a uitat proteza acasă, în pahar. ”

20

10. PLAYBOY: Scenariile tale sînt de un realism covîrşitor. Literatura ta explorează fantasticul. Cum reuşeşti să acoperi atîtea registre?
RĂDULESCU: Dacă te gîndeşti la text prin funcţia pe care e menit să o servească, diferenţa e uşor de explicat. Sigur că mă gîndesc cum ar arăta romanul meu *Teodosie cel Mic* făcut scenariu şi pe urmă film. Personal, n-aş putea să-l fac. Nici nu aş lăsa pe altcineva să-l facă, pentru că felul în care sînt ataşat de romanul ăla are legătură cu stilistica textului, nu cu povestea.

11. PLAYBOY: Acum, te-ai dedicat scrisului?
RĂDULESCU: De cîţiva ani, da. Asta mi-am şi dorit. Dar, pentru asta, trebuie să lucrez simultan la mai multe proiecte. Mai fac şi script consulting. Dreg scenarii care nu funcţionează. Sau adaug încă un nivel de confuzie la cele existente pînă atunci. Ştii, în Europa, producătorii dezvoltă un scenariu în doi ani. Se ajunge la cantitatea impresionantă de 30-40 de drafturi, cu input din partea a nu ştiu cîţi producători, prieteni ai producătorului, soţii etc. După 30 de drafturi, un scenariu influenţat de atîtea păreri reuşeşte să ajungă la nivelul de mediocritate absolută. De aceea îmi traduc succesul, atîta cît este, în privilegii contractuale: nu scriu mai mult de patru drafturi la un scenariu (trei de lucru şi una de filmare) şi nu accept script consulting.

12. PLAYBOY: De unde culegi „material" pentru noi scenarii? Te inspiri şi din faze reale?
RĂDULESCU: Da. Dar niciodată nu mă rezum să transcriu lucrurile, pur şi simplu. Chiar dacă mă inspir din lucruri care mi se întîmplă direct, la care asist sau care mi se povestesc, acestea nu rămîn la nivel anecdotic. În schimb, se întîmplă altceva: ele se subordonează unei teme mai vaste, care generează o poveste din care, adeseori, lipseşte chiar întîmplarea cu pricina. De exemplu, cînd lucram la *Principii de viaţă*, am pornit de la povestea reală a unui tată care, pentru a-şi disciplina fiul neascultător, a ajuns să-l lege de calorifer. În cele din urmă, în scenariul finit, din anecdotă nu a rămas decît o referinţă de o singură replică.

13. PLAYBOY: Cum ar arăta în România o grevă a scenariştilor, ca aceea de acum doi ani, din State?
RĂDULESCU: Am fi vreo trei în grevă, nu cred că am face vreo diferenţă. Ba, poate dacă ni s-ar alătura şi regizorii care îşi scriu singuri scenariile, atunci am fi mai mulţi. Şi abia atunci s-ar putea dovedi că nu-i pasă nimănui.

14. PLAYBOY: Acum, la patruzeci de ani, scrii cu aceeaşi uşurinţă ca în tinereţe?
RĂDULESCU: Ca şi la douăzeci de ani, scriu inegal. Ştiu că am un anumit interval de timp pentru un scenariu: scriu două pagini în unele zile şi treizeci şi cinci în altele. Sînt zile în care nu scriu nimic. Sînt scene pe care le modific drastic. Dar am un tabiet: nu pot scrie scenarii decît la computer şi nu pot scrie romane decît cu stiloul.

15. PLAYBOY: Ai scrie / regiza publicitate?
RĂDULESCU: În măsura în care aş fi lăsat să particip la procesul de creare al spotului în relaţie directă cu clientul, pentru că mi se pare că producţia agenţiilor este ineptă, cu rarisime excepţii. Iar măsura inepţiei nu e aspectul stupid, ci ineficienţa. Sînt multe spoturi publicitare care nu funcţionează: nu ating pe nimeni.

16. PLAYBOY: Te-ai gîndit vreodată să „ataci" Hollywood-ul?
RĂDULESCU: Am fantasmat la asta, da. I-am spus lui Andrei Gorzo odată că mi-aş fi dorit să scriu eu episodul şapte din *Star Wars*. Sînt mare fan. Iar Gorzo mi-a răspuns că aş tranforma o franciză de succes într-un film cu şapte oameni în sală. Ce n-aş face niciodată? Nu m-aş băga în noul cinema american independent de tip Sundance, pe care îl găsesc de o ipocrizie oribilă, cu *Juno* şi *Little Miss Sunshine* în frunte.

17. PLAYBOY: Păi, dacă eşti adeptul blockbusterelor, de ce nu ai trecut la fapte?
RĂDULESCU: Eu pot să îţi spun ţie că m-ar distra foarte tare să mă dau cu punga pe pîrtie, ca în copilărie. Dar asta nu înseamnă că o să mă duc la iarnă să mă dau cu punga pe pîrtie. Într-adevăr, dacă o să mă nimeresc vreodată pe o pîrtie şi se va întîmpla să am o pungă la mine, poate mă dau. Dar nu mă duc acolo special.

18. PLAYBOY: După ce ai ajuns cel mai apreciat scenarist român al noului val, ai făcut încă un pas: ai debutat în regia de film, cu *Felicia, înainte de toate*. Felicia c'est toi?
RĂDULESCU: Nici vorbă. Iulia c'est moi, sora cea mare a Feliciei, cea lăudată mereu de părinţi. În familie, eu eram dat de multe ori de exemplu. Mi se pare că, în unele familii, mecanismul exemplului e următorul: acesta e folosit ca armă pentru a-l coborî pe celălalt. Ceea ce e, cred eu, o pervertire gravă a motorului generozităţii noastre. Felul în care lăudăm un copil pentru a-l pedepsi pe celălalt. Agenda noastră din spatele generozităţii este ceva insuportabil.

19. PLAYBOY: Mare parte din acţiunea filmului are loc în aeroportul Otopeni. Cîte vrafuri de aprobări a trebuit să soliciţi?
RĂDULESCU: Există trei autorităţi aeroportuare: o autoritate civilă, o autoritate militară şi o autoritate care ţine de Ministerul de Interne, pentru că aeroportul e un obiectiv de apărat împotriva terorismului internaţional. Toate aceste autorităţi trebuia să îşi dea aprobarea. Fiecare dintre ele îşi imaginează că e deasupra celorlalte două. Autoritatea care ţine de Ministerul de Interne are o problemă cînd filmezi în direcţia punctelor de control, ceea ce îţi omoară 180 de grade.
Autoritatea civilă are o problemă dacă încerci să opreşti anunţurile de tipul „Acest aeroport nu permite fumatul decît în locurile special amenajate". Dar aeroportul ăla e obositor şi fără să-şi bată nimeni capul să-l facă mai obositor decît e. Să începi filmarea la şapte dimineaţa şi să pleci la şapte seara – înseamnă 12 ore în care lumea ţipă, anunţurile se succedă, rotiţele bagajelor cîrîie şi miaună...

20. PLAYBOY: Locuieşti la Bucureşti şi la Berlin. Cît timp locuieşti la Bucureşti, cît timp locuieşti la Berlin şi ce înseamnă pentru tine fiecare dintre aceste oraşe?
RĂDULESCU: Jumi-juma. Iar cele două oraşe seamănă între ele, prin acel aer de melancolie. Pe de o parte războiul, pe de cealaltă Zidul – cunoscuta ruptură – au făcut ca Berlinul să devină un oraş fundamental trist. Bucureştiul este şi el un oraş mutilat, care a pierdut o treime vitală în anii '80. Mă uit la Casa Poporului, la construcţiile din jur, la tot planul ăla de sistematizare sau ce a rămas din el. Nu simt nevoia, aşa cum li se întîmplă multora, să pun o bombă. Dar nu pot să nu mă gîndesc ce lovitură e asta în coloana vertebrală a unui oraş. Bucureştiul nu este un oraş violent. Indiferent de ce spune Poliţia Capitalei, indiferent de numărul de mitocani, Bucureştiul e un oraş paşnic. Violenţa lui seamănă cu muşcătura cuiva care şi-a uitat proteza acasă, în pahar.

WorldMags®

Pamela Anderson
Se întoarce!

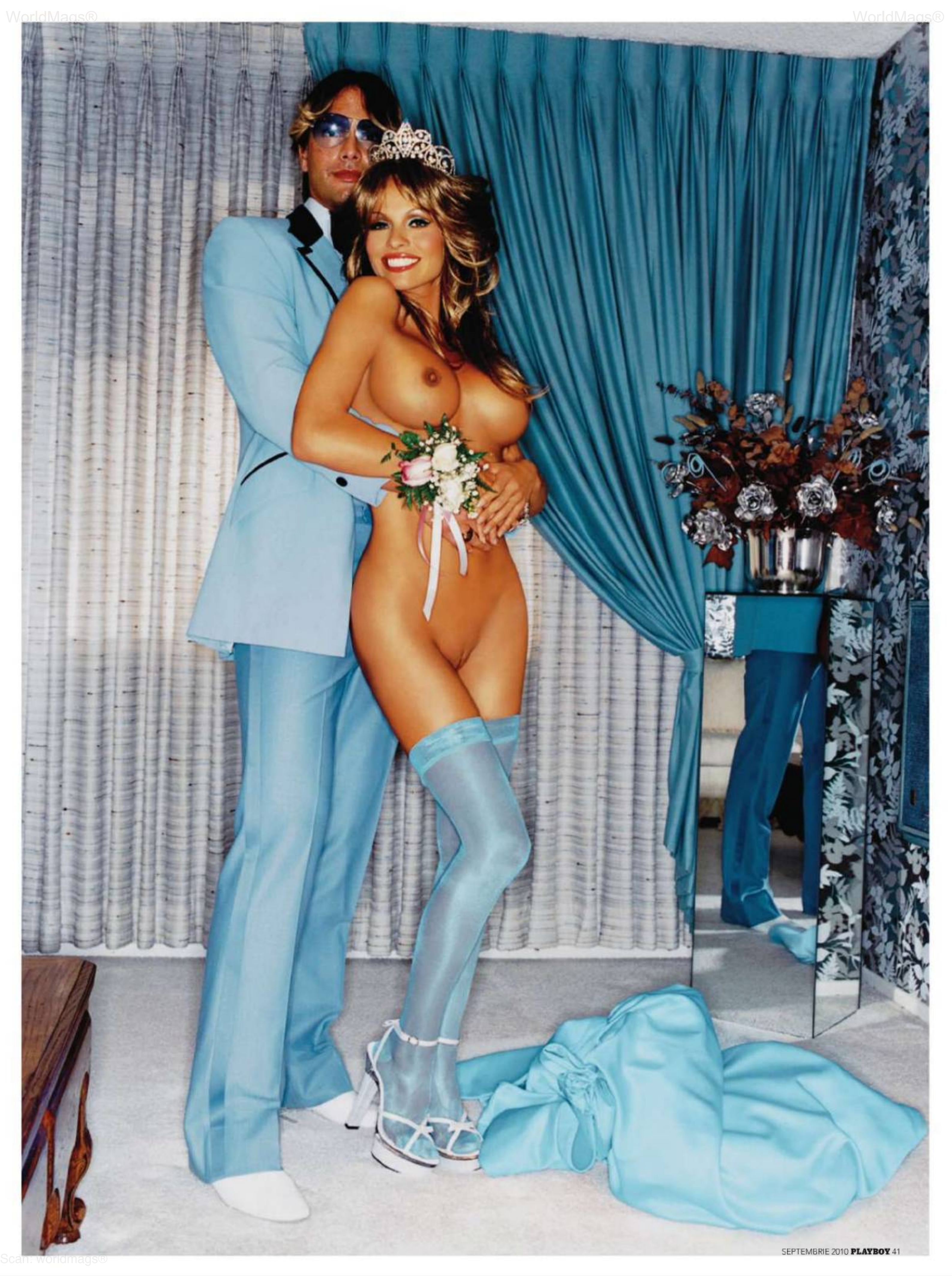
După fix 20 de ani de cînd a apărut în postura de Playmate of the Month în PLAYBOY US, Pamela Anderson vine în România. De aceea, următoarele pagini sînt dedicate celei mai longevive vedete PLAYBOY, cu cea mai celebră pereche de sîni din istorie.

WorldMags®

WorldMags®

WorldMags®

WorldMags®

PLAYBOY
CHRISTIAN SLATER INTERVIEW
PLAYBOY
OUR SEXIEST LINGERIE PICTORIAL EVER
PLAYBOY
PAMELA ANDERSON
14 Pages of NEW NUDES
The End Is Near and PAT ROBERTSON Is Ecstatic
ADAM SANDLER
PLAYBOY
ENTERTAINMENT FOR MEN
MADONNA SHOWS OFF AT THE BEACH
TV TOOL GIRL
HOME IMPROVEMENT'S
PAMELA ANDERSON
PLAYBOY INTERVIEWS MICHAEL KEATON
DAN GREENBURG LEARNS TO LOVE SAFE SEX
SUPER MARIO!
A REVEALING LOOK AT THE ELUSIVE MR. CUOMO
A PICTORIAL TRIBUTE TO NURSES
SMART DRUGS: JUST SAY YES?
20 QUESTIONS WITH NICOLE KIDMAN
ALEX HALEY REMEMBERS THE REAL MALCOLM X
Holiday Anniversary Issue
IN DEEP WITH JOHNNY DEPP
A SURPRISING PLAYBOY INTERVIEW
THE NBA'S BADDEST BOY DENNIS RODMAN
VOTE IN THE 1996 PLAYBOY MUSIC POLL
PLAYBOY

 WorldMags®

WorldMags®

Photography by **David LaChapelle**

Acasă la Pagani Zonda

Echipa de la Playboy Slovenia a plecat pe urmele mitului automobilistic numit Pagani Zonda. A ieşit o poveste despre pasiune, artă, iubire, desfătarea simţurilor, milioane de euro şi de cai putere.

Text şi foto: Matej Grošelj (PLAYBOY Slovenia)

SĂ FIM ÎNŢELEŞI: probabilitatea de a vedea pe vreunul din drumurile din lume o Pagani Zonda este cam aceeaşi cu cea de a cîştiga la loto. Aproape de necrezut, dar, din cînd în cînd, cîte unuia îi zîmbeşte norocul, dar numai pentru o clipă sau două pînă cînd Zonda dispare cu zgomot din cîmpul vizual al fericitului. Auzul este inundat de orchestra a douăsprezece cilindri de basm, care, din simetria a patru ţevi de eşapament, cîntă un crescendo curat pînă la sunetul Formulei 1. Ţi se trezesc la viaţă pernuţele de pe degete ca la pisici, pregătite să încerce liniile moi ale caroseriei concepute cu textura de neînlocuit a fibrei de carbon uşoare ca fulgul. Automobilul-sculptură este, între timp, departe şi nici ochii nu mai pot cuprinde ceea ce inima, mîinile, nasul şi dorinţa cer cu ardoare. A fost o Zonda, una din cele vreo sută din operele de artă create manual, care constituie visul marilor mulţimi şi realitatea unui grup ales. *Sogno di tanti, realta di pochi.* (Visul multora, realitatea cîtorva).

Ferarri? Lambo? Maserati? Să fim serioşi...

Mirosul apropiatei Toscana nu se poate ascunde. Un relief deluros, clădiri cu o patină arhaică, drumuri cu viraje care nu se mai termină... Fabrica Zonda este mică şi aproape că se ascunde ruşinată pe o stradă din zona industrială. Mica uzină nu se prea integrează în mediul înconjurător, intoxicat de produsele obişnuite de serie şi de viziunea lăcomiei. Şi totuşi acolo se află la ea acasă moştenirea mîndriei italiene: Ferrari, Lamborghini şi Maserati. Concurenţa? Horacio Pagani, în vîrstă de 55 ani, întemeietorul şi proprietarul manufacturii italiene care, de mai bine de zece ani, produce în cantităţi unicat perfecţiunea pe patru roţi, îi respectă pe cei trei, dar nu cu ei se compară. Pagani a devenit cea de a patra mare forţă a Italiei. Căluţul cabrat, taurul şi tridentul nu sînt în nici un caz relaxaţi la aflarea acestui lucru. Horacio i-a arătat cu degetul pe cei care afirmă că industrializarea şi salturile tehnologice fac imposibil orice alt mod de tratare a pieţei în afara celui de masă. La Pagani, dacă ai un portofel de grosime corespunzătoare, totul se face la comandă, numai să nu fie în afara cadrului de omologare. Zonda, care este numele unui vînt din Anzi, este tocmai adierea noului concept de superautomobil.

Micul Horacio

Horacio încă de mic visa la automobilul său. Încă de cînd era la şcoala elementară, construia machete de maşini de curse, pe care le urmăreau chiar şi profesorii lui. Cele mai scumpe materiale şi expresia artistică i-au fost întotdeauna la inimă şi întrucît la Lamborghini, unde s-a călit o vreme, n-au înţeles deloc spiritul său creator, nu i-a rămas nimic altceva decît să se apuce în regie proprie de o faptă aparent nerealizabilă. Arsenalul său include numai ceea ce este cel mai bun. Fibre de carbon, aluminiu special, titaniu, inconel şi motoare AMG.

CARTEA DE IDENTITATE

Denumirea: Pagani Automobili S.p.A. (societate pe acţiuni)
Proprietatea: 100% proprietate de familie (Horacio, soţia şi fiii)
Număr de angajaţi: 55
Valoarea mărcii de fabricaţie: 200 milioane euro.
Numărul de automobile fabricate (pînă în prezent): 114
Producţia se derulează din anul 1999
Materialul dominant: fibra de carbon
Cel mai scump model oferit: Zonda R (neomologat pentru a fi folosit pe drumuri) cu un preţ de circa 1,5 milioane euro înainte de taxe.

Şi-au băgat nasul şi nemţii? Da, dar povestea asta mai poate să aştepte.

Spiritul lui Da Vinci

Zonda nu este numai un automobil, este copilul unei idei a lui Da Vinci, vechi de peste 500 de ani privind o combinaţie reuşită dintre tehnică şi artă. Îşi trăieşte din nou renaşterea *L'uomo vitruviano*, omul din Vitruvio, sinonimul unor dimensiuni exemplare, care definesc frumuseţea. Dovada? Majoritatea colecţionarilor nu îşi ţin Zonda în garaj, ci într-o locuinţă specială în care, la o temperatură bine stabilită, umiditate şi lumină bine dozate, maşina îşi păstrează rolul de bijuterie a reşedinţei.

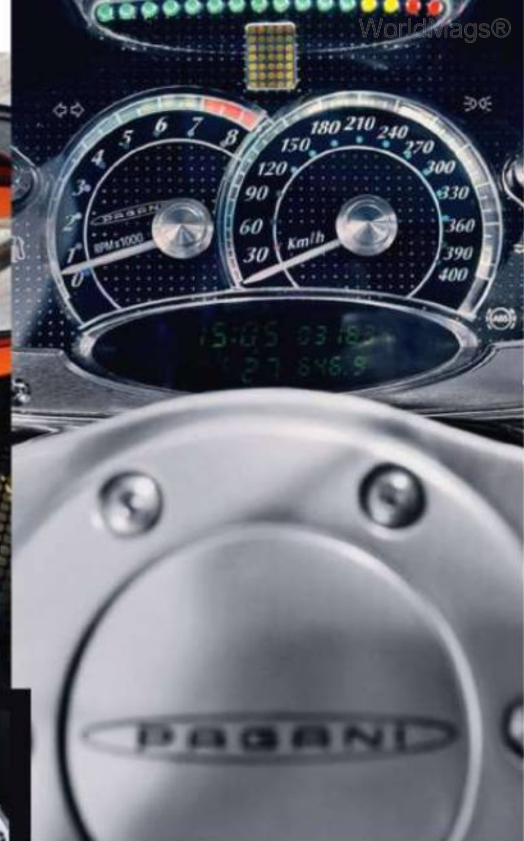
Născută, nu făcută

Pentru o maşină Zonda, e nevoie de nouă luni pentru a fi construită, exact cît e nevoie şi pentru un om. La fiecare pas al construcţiei se simte know-how-ul constructorilor. Horacio supraveghează echipa, care dedică un număr enorm de ore de muncă preciziei execuţiei. Atmosfera este complet relaxată, chiar prietenească, dar fiecare lucrător de la Pagani ştie prea bine care îi este misiunea. Specialistul în caroserie Carlo deschide plin de avînt cuptorul în care se fac produsele din fibră de carbon, le mută cu respect şi, cu ochi de vultur, verifică precizia de execuţie a uşilor, tampoanelor, aripilor şi a altor părţi componente de abia născute, care se produc la circa 150 grade Celsius şi la o presiune de şase bari. Modelierul Mimmo, pe care întîmplător îl întîlnim în drumul spre locul unde se montează maşinile Zonda, este autorul capacului motorului (primele exemplare de 408 cai nu le-au avut) şi a aripii simple din spate. Fac parte din familia extinsă şi cumpărătorii cărora, în fiecare an, Horacio le trimite urări speciale la aniversarea unor evenimente. Pe uşa salonului, tocmai a intrat domnul Robinson care fabrică turbinele pentru avionul Airbus A380. Pune la o parte valizele Vuitton, ne salută şi se duce la maşina sa Zonda, care

WorldMags®

se află la inginerii lui Pagani pentru revizia curentă. Englezul are acasă, parcate, în afară de Zonda, și cîte un Bugatti Veyron, Ferrari Enzo și o grămadă de alte vise de neatins. E un colecționar. Lumea din fabrică este mică, se simte o legătură, fiecare are un rol important și contribuie cu pietricica sa la mozaicul artistic al lui Pagani. Catia, responsabilă pentru relațiile cu publicul, ne aduce cheile uneia din bijuteriile lor. Cînd ni le predă, ne măsoară cu o privire plină de neîncredere, ca și cum ne-ar încredința propriul copil.

Pagani Zonda F orange

În sfîrșit, am ajuns. În fața noastră se lăfăie Zonda F Club Sport, una dintre puținele cu caroserie lăcuită oranj (care ascunde profilele de carbon), jantele argintii în stil baroc din aluminiu și magneziu, pielea cărnoasă a scaunelor, cu cusături în culoarea exteriorului, și pachetul aerodinamic al aripilor pe care creatorii lor le-au lăsat în forma naturală. Mașina e un OZN, e filosofie pură, e un Pagani. Așezarea îmbinărilor cu precizie milimetrică, butoanele din titan cu același sunet la apăsare – un adevărat balsam pentru auz și pipăit, textura aluminiului care înfrumusețează interiorul fără nici un fel de anomalii, pedala de ambreiaj, de accelerație și frînă sînt și acestea opere de artă, care participă la continuul dans al picioarelor. Pedalele trebuie să ofere o rezistență hedonică la apăsare, nu prea mică, pentru ca șoferul să nu aibă senzația că se află în altă mașină, dar nici prea mare. Știm că propoziția este lungă, dar și mai lungă este lista revelațiilor pe care o ai în fața mașinii cu două locuri modelată foarte aproape de forma mașinilor de curse. Totul este exact așa cum într-un proces al ideilor lung de 30 ani și l-a imaginat Horacio Pagani. Finalmente, putem conduce o Zonda. Unii cumpărători au străbătut cu ea circa 45 mii kilometri. Mult? Poate, dar încă nu știți ce motor o pune în mișcare.

12 cilindri AMG

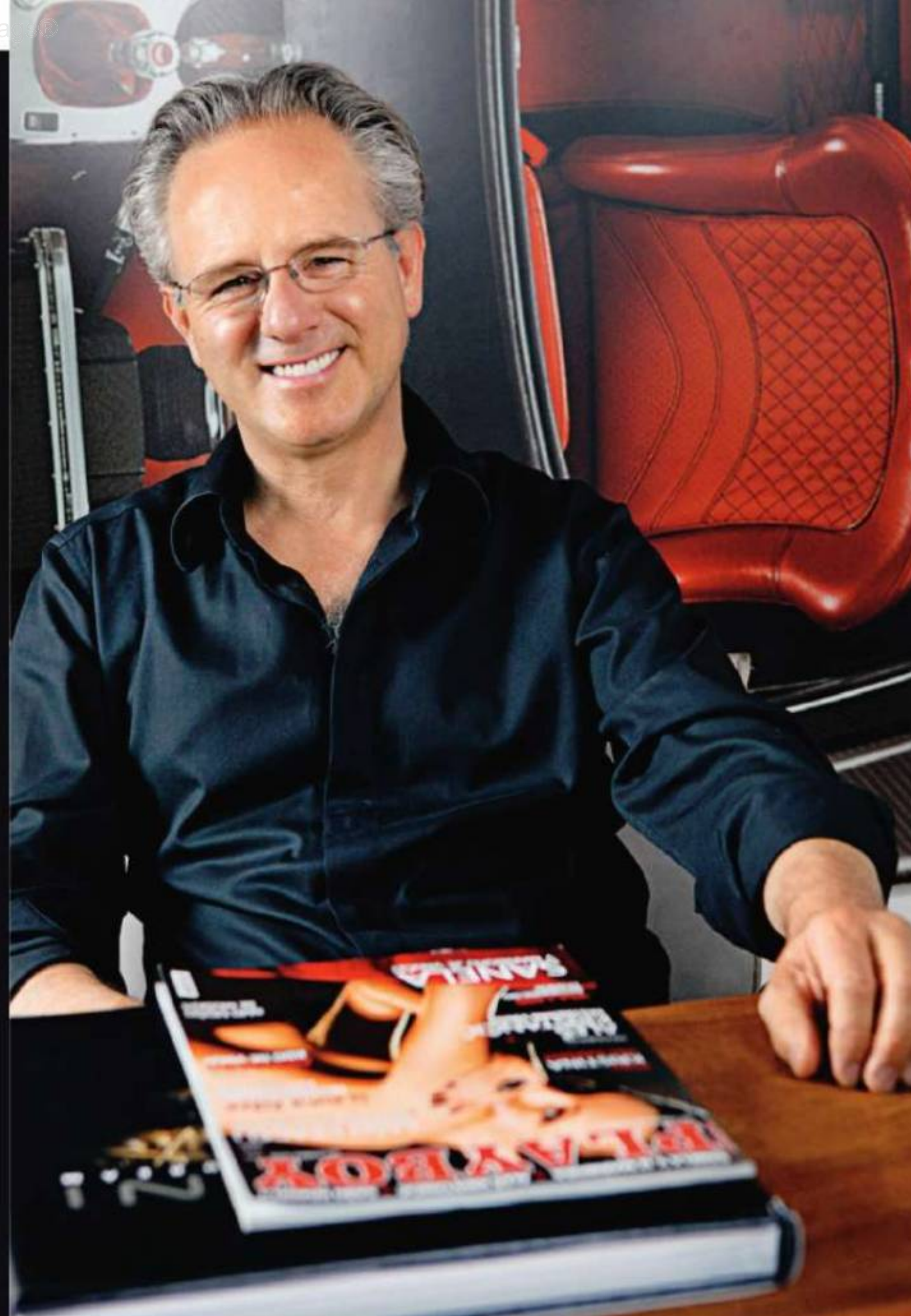
Tînărul modelier și alergătorul de curse plin de trofee, acum cu părul alb, sînt mari prieteni. Primul s-a hotărît să-și facă propria mașină supersport și vrea să-i dea numele celui de-al doilea. Alergătorul de curse este entuziasmat, dar are o condiție: „trebuie să folosești motoare Mercedes Benz". Povestea este reală, talentatul modelier este tocmai Horacio Pagani, iar legenda curselor auto este de cinci ori campion mondial la Formnula 1, Juan Manuel Fangio – El Maestro, care, pe pistele auto, la mijlocul anilor cincizeci, făcea legea cu săgețile argintii marca Mercedes. Cu toate acestea, Pagani nu a dat automobilului numele alergătorului, întrucît Fangio a murit în anul 1995, iar Horacio nu dorea ca oamenii să-l acuze că profită de gloria colosului dispărut. Soluția de compromis s-a numit Zonda, vîntul din Anzi, pe care Fangio îl adora și care îi lipsea în timpul aventurilor sale europene la cursele auto. Amintirea unei legende, chiar dacă sub o formă mascată, a căpătat viață!

Zonda este acționată de 12 cilindri marca AMG, care în variantele cele mai puternice, dezvoltă nu mai puțin de 700 cai putere. De altfel, prescurtarea F vine de la Fangio și definește seria cea mai puternică de la Zonda.

La volanul acestei furii orange, în zonele mai puțin populate ale Toscanei, am intrat în lumea Schumacherilor, Hamiltonilor, Buttonilor și a celor de seama lor. Mașina e ca un dragon pe grumazul căruia zici mersi că ești tolerat. Vă interesează viteza? Italienii promit 350 km/h! Mulțumiri lui Pagani pentru o rubrică suplimentară pe lista de lucruri pe care omul ar trebui să le încerce înainte de a muri. Zonda este o brută portocalie, cu o accelerație care taie răsuflarea și o manevrabilitate de kart. În acele momente, nu mai trezește mirarea faptul că aerodinamica și caroseria sînt cele mai eficiente din lume. Apăsarea automobilului pe sol, ceea ce creează aderență și deci control. Iar la Zonda avem aceste lucruri din belșug! Vrooooom.

Fabrica de vise

Cînd Zonda este parcată în siguranță în adăpostul familiar și cheile sînt din nou în mîinile gazdelor, se simte o adevărată ușurare. Uitîndu-ne la așteptarea tăcută și liniștită a mașinăriei oranj care parcă dorește să necheze din nou, gîndurile noastre aleargă la urmașul acesteia (C9), pe care Pagani intenționează să-l prezinte deja anul acesta (vă spun doar atît: motor cu două turbosuflante!). Viitoarea supermașină promite o viteză maximă de aproape 400 km. Este oare posibil? Visările noastre sînt întrerupte de sunetul metalic la porților, care se închid încet. Încă o zi obișnuită în fabrica de vise.

Interviu Horacio Pagani

În loc de „bine ați venit" ne-a întrebat: „Dove sono le donne?" (Unde sînt femeile?). Se gîndea la lepurașii care - era foarte convins - ar fi completat excelent frumusețea mașinii Zonda. Omul care în anul 1983 de abia și-a cumpărat o mașină obișnuită, a creat între timp o marcă auto în valoare de 200 milioane euro. Lumea automobilistică îl venerează ca pe o zeitate, bogătașii îi ciugulesc din palmă, dar a rămas simplu, accesibil și profesionist. Modelist, specialist în materiale ușoare și inginer, care cu toată genialitatea sa (sau tocmai din cauza acesteia), nu știe și nu vrea să folosească calculatorul.

PB: La ce v-ați gîndit cînd ați creat Zonda?
HP: Am dorit să oferim un automobil cu o formă originală, cu o personalitate proprie și o greutate redusă, totul făcut din cele mai bune materiale. Aveam în vedere segmentul de clienți care, pe lîngă performanțele de vîrf urmărește exclusivitatea, garantată prin cantități mai mici de producție, o proiectare originală și folosirea materialelor din industria cosmică. În 1999, cînd Zonda a văzut lumina zilei, era o adevărată revoluție cîntărind mai puțin de 1300 kilograme.

PB: Cum vă confruntați cu situația economică actuală?
HP: Cu toată criza financiară, care a creat probleme multor firme, noi am crezut în produsul nostru și, cu o politică de investiții bine gîndită în anul 2009 în comparație cu anul anterior, am realizat o creștere cu 45% a veniturilor. Avem aceeași proiecție pentru anul financiar curent. Anul trecut, am prezentat patru proiecte noi – Zonda cinque, Zonda R, Roadster cinque și Tricolore – ceea ce, pentru o întreprindere atît de mică, reprezintă o mare realizare. Întrucît oferta nu poate acoperi pe deplin cererea, trebuie să lucrăm și sîmbetele. În afară de aceasta, ne bucură faptul că mașinile noastre pe piața second hand ating un preț cu 200 pînă la 300 mii euro mai mult decît prețul aceleiași mașini cumpărată de nouă.

PB: Asta e o știre bună atît pentru dvs. cît și pentru proprietarii de mașini Zonda...
HP: Bineînțeles, deoarece clientul prin sporirea valorii achiziției sale își crește fidelitatea față de firma noastră și se gîndește să mai cumpere de la noi. Tatăl meu, care era brutar de meserie, spunea întotdeauna că adevăratul cumpărător nu este acela care cumpără o dată, ci acela care revine. și spre aceasta tinde politica noastră. Aș putea spune că unii dintre clienții noștri au două, trei sau chiar patru mașini Zonda. Știu foarte sigur că astăzi o mașină Zonda e o investiție bună. Tendințele de pe piață sporesc de asemenea valoarea mărcii noastre de fabricație.

PB: Unde se ascund cele mai multe mașini Zonda?
HP: în Hong Kong sînt cele mai multe, unde circulă 24 bucăți! Drept comparație: acolo se află un singur Bugatti Veyron, cinci Porsche Carrera GT și șase Mercedes SLR. După cum știți, acolo au ajuns chiar patru din cele cinci Zonda Cinque *(varianta Cinque a apărut întrucît s-a dorit o variantă de șosea a variantei R neomologată, cu o cutie de viteză secvențială și aproape 700 cai, n.red)*, iar cea de a cincea a „fugit" în Anglia.

PB: Cine sînt proprietarii mașinilor dv.?
HP: Cei mai bogați oameni din lume, care nu se străduiesc niciodată să iasă în față; sînt tot timpul oameni „low profile".

PB: De ce nu investiți nimic în cursele de automobile?
HP: Pentru că e foarte scump. Mai bine investim resursele în proiectele noastre rutiere, care nu aduc venituri. Alergătorii de curse sînt, cum am obiceiul să spun, ca femeile: pline de capricii.

PB: Intenționați să produceți o mașină mai mică (cu mai puțini cilindri), care să folosească tehnologii hibride sau asemănătoare?
HP: Ne gîndim la o mașină întrucîtva mai mică, al cărui preț nu ar fi mai scăzut de o jumătate de milion de euro. În legătură cu noile tehnologii, eu cred că facem o economie de energie deja printr-o greutate mai redusă a mașinii și prin folosirea materialelor ușoare. Automobilele electrice nu sînt suficient de eficiente. Cu circa 15 ani în urmă, am elaborat cu Renault conceptul unei mașini cu un singur volum, avînd numai 800 kilograme, în care, pe lîngă motorul Diesel cu o cilindree de 850 centimetri cubi, mai acționau și două motoare electrice.

Ana Lúcia Fernandes

O, Cristo Redentor!

"Cristo Redentor" nu e doar celebra statuie din Rio de Janeiro ci şi strigătul tuturor brazilienilor care şi-au văzut compatrioata, pe Ana Lucia Fernandes , pozînd în PLAYBOY Brazilia. Nici strigătul nostru nu a fost departe...

Photo by Autumn Sonnichsen, PLAYBOY Brazilia

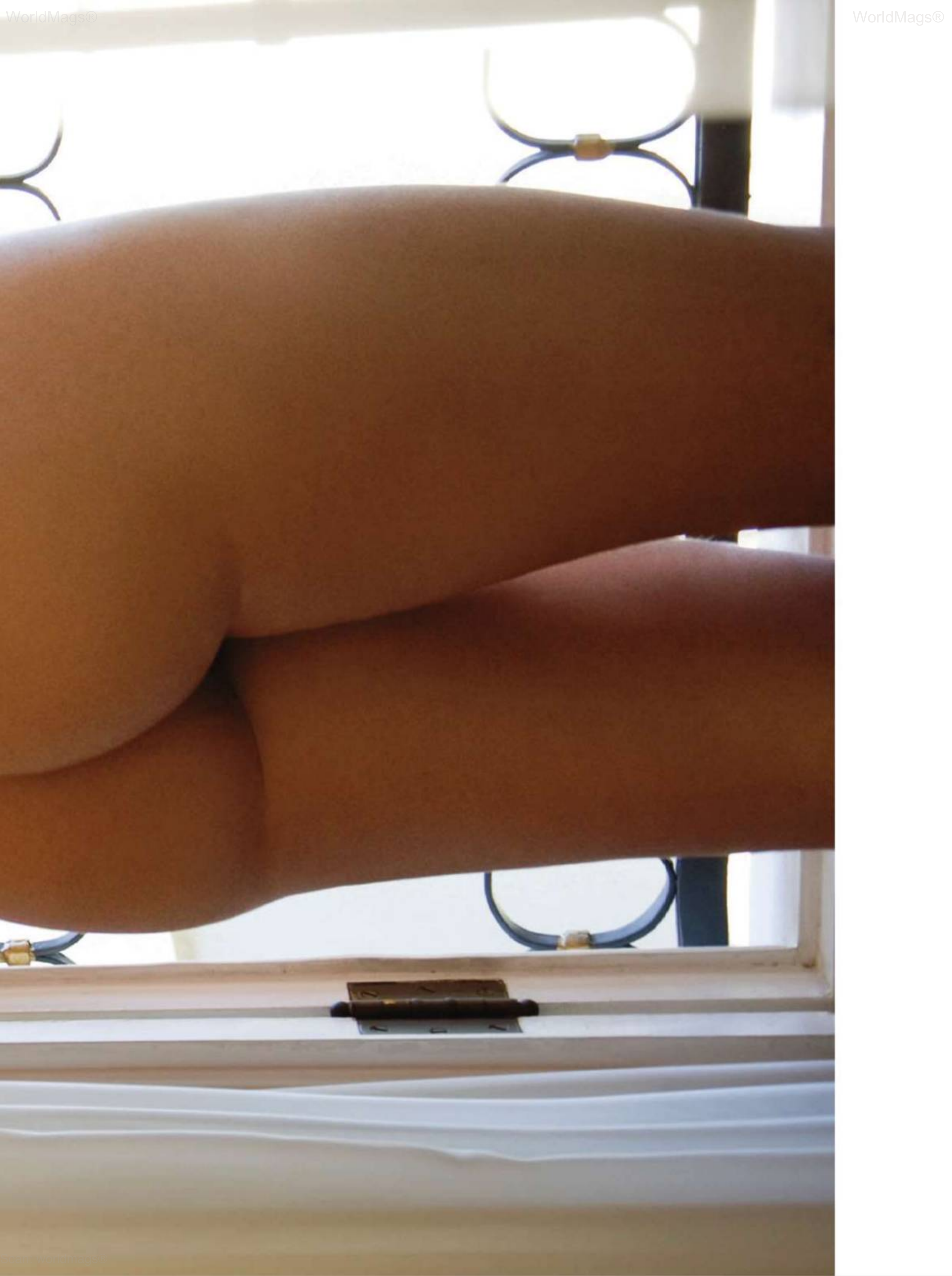

WorldMags®

WorldMags®

WorldMags®

FIŞĂ PLAYMATE

NUME: ANA LUCIA FERNANDES

BUST: 91 cm TALIE: 61 cm ŞOLDURI: 92 cm

ÎNĂLŢIME: 1,71 m GREUTATE: 53 kg

DATA NAŞTERII: 17 noiembrie 1981

LOCUL NAŞTERII: Brazilia

ÎI PLAC: Plajele şi romanele siropoase

NU-I PLAC: Ştirile violente, încălzirea globală şi barbaţii corpolenţi.

MUZICA PREFERATĂ: Laura Pausini

BĂRBATUL IDEAL: Ricardo Izecson dos Santos Leite alias Kaka

FEMEIA FATALĂ: Jessica Alba

AUTOCARACTERIZARE: "Nu mă dau înapoi de la nimic cînd e vorba despre succes"

FILMUL FAVORIT: "Lucia şi sexul" .

BĂUTURA DUPĂ CARE SE TOPEŞTE: Cointreaupolitan

CARTEA DE PE NOPTIERĂ: Integrala Marc Levi :)

DESIGNERUL ADORAT: John Varvatos

LOCUL PERFECT PENTRU O NOAPTE FIERBINTE: Pe peluza din jurul unei piscine

3 ani

8 ani

În postura de Iepuraş

WorldMags®

Un rocker ajunge dimineața acasă beat mangă și dă peste maică-sa în bucătărie.
– Mamăăăăăă! Mi-e răăăăă....
– Ce să-ți dau dragul mamii ca să-ți treacă?
– Pune-mi o manea, să vărs!

Alex, Internet

Un polițist cu radarul oprește un participant la trafic pentru depășirea vitezei. Polițistul îi zice șoferului:
– Știi, am avut eu presimțirea că voi da o amendă, d-aia te-am și așteptat toată ziua.
– Păi, am venit cît de repede am putut!

La farmacie, vine o bătrînă de 80 de ani cu o rețetă. Farmacistul o întreabă:
– Rețeta este pentru dvs.?
– Da.
– Știți că este o rețetă de anticoncepționale? Acestea nu vă fac nimic....
– Ba da, mă fac să dorm liniștită.
– Cum așa?
– Iau cîte o pastilă în fiecare dimineață, o pisez și o dizolv în paharul cu suc al nepoatei mele de 16 ani. Așa dorm eu liniștită!

Simona, Internet

Fiul unui scoțian aflat în armată îi scrie tatălui său:
"Am cunoscut o fată frumoasă, vreau să mă însor cu ea, trimite-mi două lire ca să-mi fac o fotografie cu ea, să ți-o trimit ca să știi și tu cum arată."
La cîteva zile, tatăl îi trimite o liră, cu următoarea scrisoare:
„Trimite-mi doar poza fetei, pe tine te cunosc."

Cristian Geicu, Arad

Un moșulică se însoară cu o puștoaică. Ea, după noaptea nunții:
– A fost minunat! Se face des treaba asta?
– Da, copila mea. Unii depravați o fac chiar și de două ori pe an.

O bandă de hoți oprește un autocar. Șeful bandei dă sarcini oamenilor săi:
– Bărbații să fie jefuiți, iar femeile violate!
Un bandit mai milostiv spune:
– Șefule, măcar pe femei să le lăsăm în pace!
La care, o voce de femeie:
– Da' tu ce te amesteci în treburile șefului?

Johnny, Internet

O femeie fatală așteaptă autobuzul în stație ca să plece acasă. Afară ploua tare. Un Porsche alb, superb, frînează brusc și un bărbat prezentabil o întreabă:
– Vă pot conduce acasă, domnișoară?
– Nu mă deranjează, dar unde stați?

Andrei, Internet

Un bărbat îi spune vecinului său că se poartă cam indecent.
– De ce, măi?
– Te vede toată strada cum îți îmbrățișezi nevasta în fiecare seară după ora zece. Și nici măcar nu tragi perdeaua.
– Ei, vezi cum vorbește lumea? Păi eu în fiecare seară, după ora zece, sînt la club!

Florin Andrișan, București

Mama lui Bulă îl ia deoparte pe bărbatu-său:
Dragul meu, fiul nostru a ajuns la o vîrstă... Cred că e cazul să începem să-i facem educație sexuală. Mi se pare firesc să te ocupi tu.
– Așa e, dar nu prea știu ce să-i spun...
– Ia-o și tu pe departe. Explică-i cum se petrece acest lucru la animale, la păsări, la gîze...
Se duce bărbatul la Bula și-i zice:
– Bulă, mai ții minte anul trecut cînd maică-ta ne-a lăsat la Mamaia singuri? Ți-aduci aminte ce am făcut eu cu suedeza și tu cu franțuzoaica?
– Îhî! zice Bulă.
– Ei, Bulă, vreau să-ți spun că ai ajuns la vîrsta la care trebuie să știi că același lucru se întîmplă și la animale, la păsări și la gaze.

Stefan Dicu, București

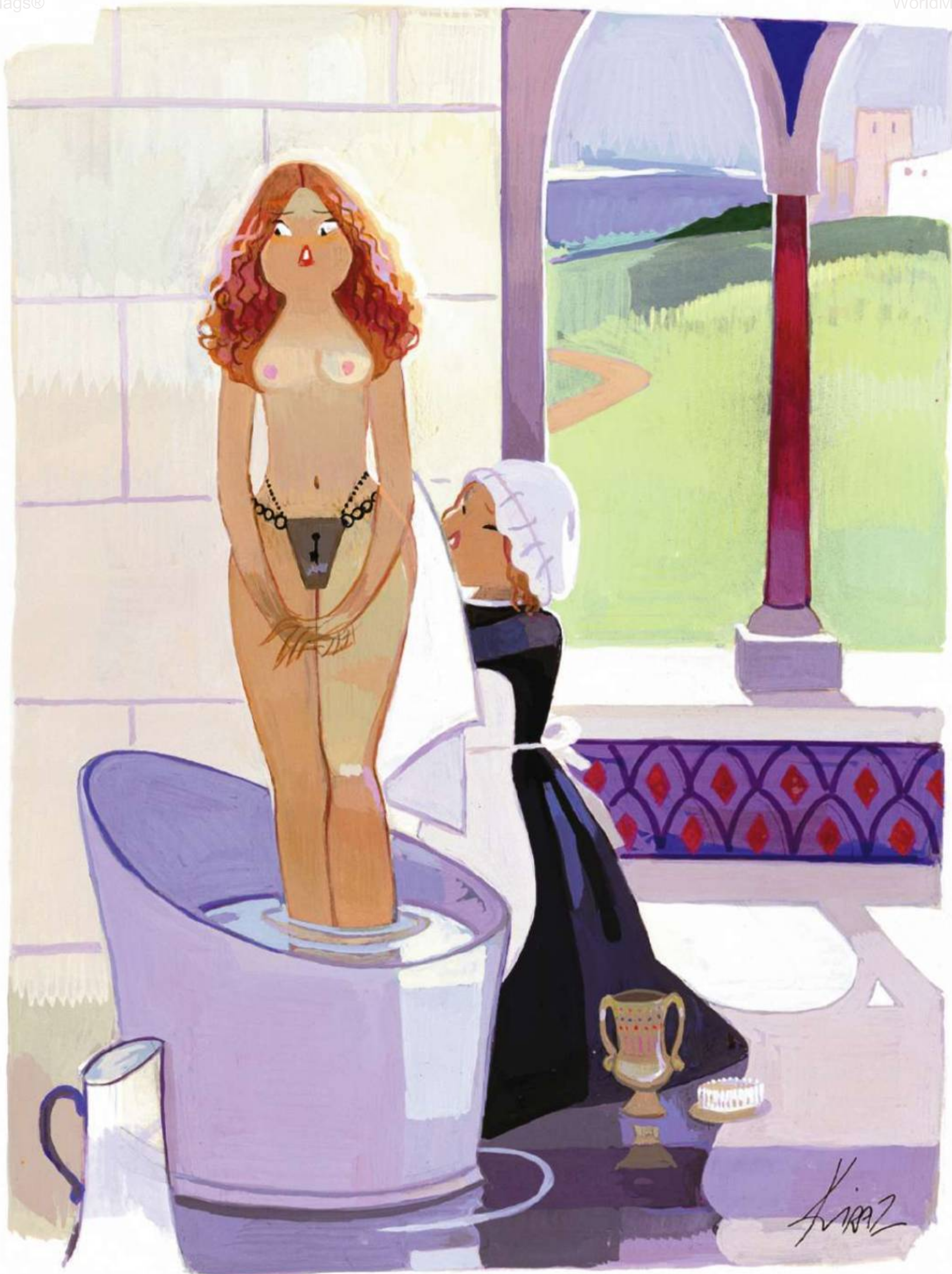
Un tip se duce la biserică să se spovedească. Preotul îl întreabă:
– Ai făcut păcate?
– Da, părinte.
– Te lepezi de Satana?
– M-aș lepăda, părinte, dar am doi copii cu ea.

– Ce este scheletul unei blonde într-un șifonier?
– Cîștigătoarea campionatului de-a v-ați ascunselea de anul trecut...

Marius Gheorghe, Internet

Trimiteți bancurile voastre pe adresa PLAYBOY, str. Ing. Emil Balaban nr. 14, sect. 1, București, sau prin e-mail: playboy@atticamedia.ro.

 WorldMags®

– Vezi că dacă iar îmi intră apă la încuietoare o să pun să ţi se taie capul!

 WorldMags®

Amanta lui Saddam Hussein

Parisoula Lampsos: povestea halucinantă a femeii care, timp de 30 ani, a împărţit nu doar patul cu dictatorul irakian, aşa cum este redată în cartea Viaţa mea cu Saddam Hussein, tradusă la Ed. Pandora-M.

Selecţie de text: Dan-Silviu Boerescu; ilustraţii de Ioana Halunga

GRECOAICA DIN BAGDAD

Cînd l-am întîlnit prima oară pe Saddam Hussein, de-abia împlinisem 16 ani. Nimic din ceea ce deprinsesem pînă atunci nu mă pregătise pentru întîlnirea cu Saddam şi nimeni nu putea să bănuiască felul în care avea să mi se schimbe viaţa după acea seară. Pînă în vara lui 1968, tot ceea ce se întîmplase în viaţa mea fusese planificat de dinainte şi singura mea teamă fusese să nu-i supăr pe părinţi şi pe cei şapte fraţi ai mei, toţi băieţi. Mă temusem ca nu cumva, în calitate de fiică şi soră unică, să nu mă port în vreun fel care să îmi facă familia de ruşine. Ce vremuri fericite erau pe-atunci. Totul era atît de simplu. Nu eram frumoasă, niciodată n-am fost. Dar eram foarte drăguţă. Aveam ochi mari, căprui, şi eram rotunjoară, moale şi pufoasă, aidoma unei gogoşi proaspăt coapte. Aveam părul blond-închis; îmi cădea lung pe spate. Dar altceva era remarcabil la mine, ceva mai greu de definit. O rudă a încercat odată să le explice copiilor mei:

– Cînd mama voastră se plimba pe stradă în Bagdad, ieşea toată lumea din magazine şi se uita după ea!

E adevărat. Chiar aşa era. Părea că sînt luminată. şi nu umblam ca alte fete. Picioarele-mi dansau. Pofta de viaţă mişca aerul în jurul meu. Şoldurile mi se legănau fără ca eu să-mi dau seama cum se întîmpla aşa ceva. Mama mă certa:

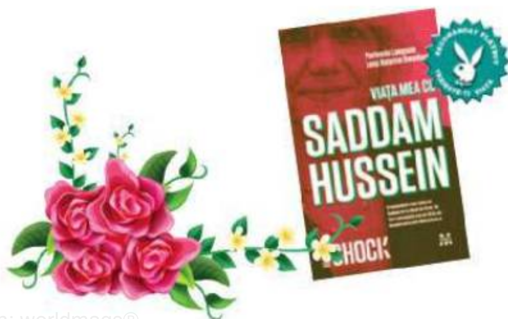
– Nu mai umbla aşa Pari, termină! Şi cînd stai jos, ţine-ţi spatele drept, picioarele apropiate şi mîinile pe genunchi!

Apoi izbucnea în rîs, pentru că, deşi încercam s-o ascult, picioarele mele dansau mai departe. N-am înţeles nici un moment ce simţeau cei care se uitau după mine cu ochi lacomi. Aveam o viaţă de prinţesă păzită în casa frumoasă a tatălui meu şi în grădina minunată din cartierul exclusivist al Bagdadului. Grădinarul nostru potrivea culorile copacilor din grădină cu paleta de culori a fiecărui anotimp. Mama avea un bucătar şi mulţi servitori pe lîngă casă. Aveam un şofer care ne purta pretutindeni, chiar şi la şcoală şi la clubul exclusivist Alwyia, unde familia mea era membră. La început, am avut maşini marca Soto, apoi întotdeauna Mercedes. Numele tatălui meu era respectat în cele mai înalte cercuri. În jurul nostru locuiau familii irakiene stimate, majoritatea creştine ca şi noi. Crucea Roşie şi multe ambasade îşi aveau sediile în cartierul nostru.

Viaţa de zi cu zi a familiei curgea între graniţe bine delimitate, unde fiecare îşi avea rolul stabilit. Tata era adesea plecat în călătorii de afaceri, iar mama era responsabilă pentru tot ce se petrecea în gospodărie. Cînd nu eram acasă, eram la club şi socializam cu alte familii din elita Badgadului din acea vreme. Petreceri, cine, înot, tenis, volei, băuturi cu sau fără alcool, un restaurant rafinat– tot ceea ce-şi putea dori cineva vreodată. În fiecare joi, sărbătoream ziua adolescenţilor. Dansam, ne îndrăgosteam şi beam Fanta. În fiecare vineri, cinam cu familia la club. Apoi tata juca cărţi cu prietenii lui, în timp ce mama îşi petrecea timpul în compania prietenelor ei.

Fraţii mei îmi erau bodyguarzi. Mă însoţeau întotdeauna cînd ieşeam undeva. Urmam nişte reguli foarte stricte şi cele mai mari griji ale mele erau, de fapt, foarte mici.

Toată lumea avea aşteptări înalte de la o fată aşa bine-crescută ca mine. Unei fete trebuie să îi fie teamă să nu îşi păteze reputaţia. Viitorul meu şi al familiei mele depindea de un singur lucru: virginitatea mea.

CADOU PENTRU SADDAM

Grădina cea mare a tatălui meu era înconjurată de un zid, la fel ca toate celelalte grădini din zona noastră. Pentru a ajunge la poarta vecinilor, trebuia să dai ocol întregului cvartal de locuinţe. Dar, dacă mă lăsa mama, puteam să sar uşor zidul dintre grădini şi să îi vizitez pe vecinii noştri cei mai apropiaţi – o pereche de origine armeană, creştini ca şi noi. Bărbatul se numea Harout al-Khayyat. Era proprietarul unui atelier exclusivist de croitorie pentru bărbaţi, care îi purta numele. Pe nevasta lui o chema Gina. Avea puţin peste 20 de ani şi mamei îi plăcea de ea. Datorită acestui fapt, Gina venea cîteodată la noi în vizită şi stăteam puţin la palavre. Familiile noastre nu petreceau niciodată timp împreună, dar Gina şi cu mine povesteam cîteodată peste zidul dintre grădini.

Mamei nu-i plăcea Harout. Atunci nu ştiam de ce, dar azi îmi e clar. Încă de pe atunci Harout se învîrtea în cercurile din jurul lui Saddam Hussein, ceea ce explica antipatia mamei. Mai ştia ea oare şi altceva despre Harout, ceva ce eu nu înţelegeam din cauză că eram prea tînără? Bănuia oare mama ceva despre mariajul lui cu Gina?

Ani buni după aceea l-am întîlnit adesea pe Harout, deoarece el a rămas în cercurile din jurul lui Saddam şi obişnuia să joace cărţi cu fiii acestuia, Uday şi Qusay. Adesea Harout se uita la mine şi-mi zicea rîzînd:

– Cred că mama ta ar fi preferat să mă otrăvească, Pari!

Aşa şi era. În seara în care Gina m-a rugat să merg la ea şi să-i ţin de urît, deoarece Harout urma să aibă oaspeţi, mama a avut parcă o presimţire că urma să se întîmple ceva rău. Tot restul vieţii ei mama s-a referit la acea primă întîlnire a mea cu Saddam ca la "clipa fatală". Şi-a făcut mustrări de conştiinţă. Credea că fusese vina ei că mă lăsase să ies tocmai în seara aia, cînd Gina nu voia să stea singură şi să se

plictisească. Oare n-aş putea sa vin la ea şi s-o ajut să facem tabbouleh şi să servim la masa oaspeţilor lui Harout?

Mama a spus nu. Hotărît nu. Putea să fie o vecină bună şi să-şi pună bucătarul să facă tabbouleh şi să-l trimită Ginei, asta da. Însă eu o să stau acasă. Dar eu am bătut-o la cap mult timp şi cu încăpăţînare:

– Dar ce-ar putea fi periculos, mamă? Stau puţin cu Gina în preajma oaspeţilor cînd vor mînca tabbouleh din acela bun de-al tău şi cînd vor face nişte peşte la grătar.

Ştiam deja pe de rost toate indicaţiile mamei: Să nu bei dintr-o sticlă deschisă! Să nu te afli niciodată singură în compania unui bărbat! Să te uiţi doar în jos cînd vreun bărbat se uită la tine! Să nu laşi pe nimeni nici măcar să îţi sărute mîna, că poţi rămîne însărcinată!...

Astăzi cred chiar că invitaţia Ginei din acea seară fusese, de fapt, ideea lui Harout. Clienţii săi elitişti făceau parte din societatea înaltă a Bagdadului, iar Harout ştia că Saddam Hussein jinduia după tot ce venea din vest şi că iubea luxul. Harout mai cunoştea şi apetitul nelimitat al lui Saddam pentru fetele tinere. Poate că era chiar unul dintre aceia care aveau însărcinarea să îi găsească cele mai tinere şi mai dulci fete. Aşa cum eram eu. Harout avea tot interesul să se menţină în apropierea celui care în curînd avea să strîngă Irakul într-o menghină de fier. În acea seară, eu am fost cadoul lui Harout pentru Saddam Hussein.

PRIMUL DANS

Din casa lui Harout se auzea muzică de la gramofon. M-am prezentat la bucătărie cu bolul de tabbouleh, am luat altul plin de chipsuri de la Gina şi m-am apropiat de salon pentru a auzi mai bine. Vocea suavă a lui Frank Sinatra umplea camera. Cînta *Strangers in the night*, melodia mea favorită.

Harout m-a luat de mînă ca să dansăm. Mie mi-a trecut ca un fulger prin minte gîndul că m-ar omorî mama dacă m-ar vedea acuma, dar de-abia împlinisem 16 ani şi aveam un chef nebun să dansez. Am rîs cu poftă cînd Harout m-a învîrtit şi fusta mea s-a deschis precum o floare.

În timpul acelui dans ameţitor am văzut cum oaspeţii intrau în cameră. Erau trei bărbaţi, dintre care primul de o eleganţă remarcabilă. Purta un costum albastru de mătase şi o cămaşă albă orbitoare. Saddam Hussein. Prima impresie mi-au făcut-o ochii lui căprui, bizari, aşa cum nu mai văzusem vreodată. Căutătura lui Saddam strălucea metalic, parcă era din argint sau aur patinat. Cîteva clipe mai tîrziu aveam să-i spun:

– Aveţi ochi de animal. Aveţi o privire rece.

Oricine altcineva ar fi putut să fie pedepsit cu moartea pentru acele cuvinte. Dar Saddam Hussein a izbucnit în rîs. Felul meu liber de-a vorbi l-a amuzat, poate şi pentru că era obişnuit ca lumea să fie foarte precaută în jurul său. Saddam Hussein era şi admirat dar şi temut, şi toată lumea ştia că era violent. În foarte scurt timp, o viaţă putea să se sfîrşească într-o moarte sîngeroasă în preajma sa. Aşa era situaţia încă de pe atunci.

Cît o să trăiesc o să asociez vocea lui Frank Sinatra cu prima noastră întîlnire. Saddam m-a luat de mînă şi m-a învîrtit la fel cum o făcuse şi Harout, şi fusta mea roz a început să zboare, dar apoi nu mi-a mai dat drumul, ci m-a tot învîrtit pînă ce-am ajuns la pieptul lui. M-a ţinut strîns, cu spatele lipit de el.

– Daţi-mi drumul! Daţi-mi drumul!

Eram furioasă, dar îmi era şi ruşine. Mama m-ar fi omorît dacă m-ar fi văzut în braţele unui străin, pe deasupra şi musulman. Dintr-odată, am văzut privirea îngrozită a Ginei, care stătea în uşa bucătăriei.

Astăzi sînt sigură că Harout aranjase lucrurile în aşa fel încît eu să dansez în fusta mea cea roz exact în momentul în care Saddam intra pe uşă. Dar atunci, pe loc? Nu mi-ar fi trecut nicidecum aşa ceva prin minte. Eram inocenţa personificată. Totul s-a petrecut atît de repede că n-am avut timp să-mi dau seama ce anume se întîmpla şi să pot să mă păzesc.

Am văzut cum bodyguardul mă cerceta cu privirea, şi l-am văzut şi pe cel de-al treilea bărbat necunoscut, despre care acum ştiu că era fratele vitreg al lui Saddam, Barzan al-Tikriti. El avea să devină în timp şeful mukhabarat, teribilul serviciu secret al lui Saddam. Era un bărbat urît, cu faţa brăzdată de cicatrici şi cu ochi duşmănoşi. Cu instinctul puternic al unui copil am ştiut că bărbatul acela era un om rău.

– Ai ochi frumoşi, mi-a spus Saddam, cînd în sfîrşit mi-a dat drumul.

– Trebuie să plec acasă, am zis eu, cu o voce hotărîtă.

Saddam Hussein a dat rapid cîteva ordine bodyguardului şi fratelui său vitreg, care mă sorbeau din priviri. Ideea era că de-acum îi aparţineam lui Saddam. Celorlalţi bărbaţi din cameră le era interzis să se mai uite vreodată la mine în felul acela.

"Eram conştientă doar de felul în care Saddam îmi făcea corpul să tresară de bucurie..."

 WorldMags®

POVARA VIRGINITĂŢII

Fiica fratelui meu are aproape 30 de ani şi este necăsătorită. M-a sunat din Grecia şi mi-a povestit cum şi-a păstrat virginitatea în aşteptarea căsătoriei. Acum virginitatea i-a devenit o povară:

– Mătuşă, dacă le zic bărbaţilor pe care îi întîlnesc că sînt virgină fug de mine! Îşi imaginează ori că sînt ciudată ori că e ceva în neregulă cu mine. Ce să mă fac?

Am rîs, dar i-am zis apoi nepoatei mele să înceteze cu vorbăria. O femeie trebuie să aibă simţul practic, aşa c-am sfătuit-o astfel:

– Dacă virginitatea e un obstacol, înlătură-l!

... Astăzi văd cu alţi ochi primele mele întîlniri cu Saddam Hussein, pentru că ştiu cum atît el, cît şi fiii săi mai tîrziu, făceau în aşa fel încît întotdeauna să existe fete tinere şi frumoase la dispoziţia lui. Bărbaţii din clanul Hussein se foloseau întotdeauna de iscoade pricepute, a căror datorie era să stea la pîndă. Nu prea conta dacă îşi făceau treaba ademeniţi cu promisiuni de bunăvoinţă ori sub ameninţarea torturii. Important era să livreze fetele. Nu-mi este greu să înţeleg că şi eu fusesem livrată după acelaşi tipar. Singurul lucru neobişnuit în cazul meu este că relaţia mea cu Saddam Hussein nu a luat sfîrşit. Dimpotrivă, a durat cîteva decenii.

Niciodată nu s-a pus problema căsătoriei între noi. În primul rînd, în calitatea sa de preşedinte al Irakului, Saddam Hussein nu s-ar fi putut niciodată însura cu o femeie care nu era musulmană. În al doilea rînd, familia mea nu l-ar fi acceptat niciodată în peţit, pentru că Saddam era deja căsătorit. Şi-apoi, nici eu nu mi-aş fi dorit să mă mărit cu el, în vecii vecilor. Cîteodată mi se făcea milă de nevasta lui, Sajida...

Ştiu că există riscul să te pierd, îmi zicea el adesea. Dar asta nu se va întîmpla niciodată. Mai degrabă te omor eu cu mîna mea.

PRIMA NOAPTE

...La un moment dat, tîrziu în noapte, au dispărut cu toţii, în afară de Saddam şi cu mine. Faryal şi cu ceilalţi s-au făcut nevăzuţi într-o clipă, fără ca eu să-mi dau seama unde plecaseră şi bodyguarzii şi musafirii. Destul de curînd am încetat să mai zic nu, nu, şi să-l împing pe Saddam de lîngă mine. M-a luat de după umeri, a deschis alte uşi în casa aia enormă şi m-a condus sigur pe el către un dormitor decorat cu totul în alb. În mijlocul camerei, se afla un pat enorm cu baldachin, şi el alb ca neaua, iar în mijlocul patului un trandafir roşu.

– Am vrut să pregătesc ceva pe gustul unei europence, mi-a spus Saddam, şi s-a uitat întrebător la mine. Era bine?

Da. Totul era perfect. Aş minţi dacă n-aş recunoaşte asta. Saddam îmi făcuse un compliment deosebit prin faptul că gătise camera aceea special pentru mine. Se preocupase ca totul să fie pe gustul meu. Mîncarea, compania, atmosfera, mirosurile, muzica. Totul. Mi-am pierdut raţiunea cînd am văzut acel trandafir roşu în mijlocul întregului alb.

Venisem fată şi am plecat femeie de la Saddam. N-am să uit niciodată asta...

Ştiu că prin patul lui Saddam trecuseră nenumărate femei înaintea mea. Ca să nu mai vorbesc de cele care-au venit după mine. Dar atunci nu gîndeam aşa. Eram îndrăgostită, şi eram conştientă doar de felul în care Saddam îmi făcea corpul să tresară de bucurie – aşa cum nici nu-mi imaginasem vreodată. Chiar şi azi sînt mulţumită că mi-am pierdut virginitatea în asemenea condiţii splendide. Ceea ce nu este întotdeauna cazul. Multe femei pot depune mărturie despre experienţe de cu totul altă natură. Este de-a dreptul remarcabil că eu am avut parte de o asemenea minunăţie taman cu Saddam Hussein, care era renumit pentru brutalitatea sa.

Mulţi, mulţi ani mai tîrziu, îl priveam cîteodată cînd dormea. Trăsăturile din ce în ce mai pronunţate, arma întotdeauna la îndemînă, suspiciunea care i se strecura ca o umbră pînă şi-n vise, o oarecare duritate pe care-o avea chiar şi-n somn.

Dimineaţă, a plecat de lîngă mine. Mă înfăşurasem într-un cearşaf, fiindu-mi dintr-odată ruşine de goliciunea mea. Saddam s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte.

– Uhibbuki, mi-a şoptit. Te iubesc.

Nu e deloc la fel de uşor să spui cuvintele astea în arabă precum spui *I love you* în engleză. În arabă, cuvintele vin din adîncul sufletului, iar Saddam nu era deloc genul de om care să aibă asemenea sentimente. Astfel că declaraţia de dragoste pe care mi-a făcut-o în acea primă dimineaţă avea să însemne foarte mult în viaţa lui. Îşi amintea adesea despre momentul acela, pentru că atunci avusese pentru prima dată un sentiment de iubire pentru o altă fiinţă. Atunci înţelesese cu adevărat ce însemna acest lucru, la un nivel foarte adînc şi foarte personal. Saddam îmi spunea cîteodată să nu cumva să mă aştept ca el să-mi zică "te iubesc". Dar trebuia să-mi amintesc întotdeauna că îmi spusese aceste cuvinte.

Nu mă aşteptam la nimic. Dar cu cît trecea timpul, cu atît înţelegeam mai bine că Saddam nu se iubea deloc pe el însuşi. Faptul că simţise dragoste pentru mine îl mirase profund.

Faryal a intrat în cameră de cum a plecat Saddam. N-a zis nimic, doar mi-a arătat că îmi pregătise o baie caldă, parfumată. Mi-a pieptănat părul, m-a îmbrăţişat, şi m-a sărutat pe obraji. M-am îmbrăcat şi eram gata de plecare cînd am văzut că ne aştepta deja o maşină. La volan era unul dintre bodyguarzii care stătuseră în permanenţă în apropiere. Drumul pînă la casa părinţilor mei n-a durat mai mult de-un sfert de oră. Ajunsesem. Faryal a venit înăuntru cu mine. Mama era în bucătărie. Am îmbrăţişat-o de la spate, pentru că nu voiam să dau ochii cu ea. Mama vedea tot, aşa că nu trebuia să aibă prilejul să se uite-n ochii mei...

DUPĂ-AMIAZA ROZ

Ceea ce m-a atras irezistibil a fost tensiunea palpitantă, felul diferit de a fi al lui Saddam Hussein. Personalitatea sa puternică. Masculinitatea sa pronunţată. Ceea ce îl interesa pe el la mine era faptul că aveam legături strînse cu familia, că eram conştientă de propria-mi valoare, că proveneam dintr-un mediu bun. Saddam Hussein voia întotdeauna să aibă ceea ce nu putea obţine.

Într-o vineri, a venit Faryal şi m-a luat cu ea, ca de obicei. Am stat o vreme pe la club, aşa cum făceam de fiecare dată, ca să fim văzute, şi apoi ne-am dus la moşia lui Saddam de la ţară. Am dat o raită pe la grajduri, ca să vedem caii, ne-am minunat de mînjii adorabili, şi apoi am stat multă vreme pe terasă, lîngă piscină, unde ni se servea mîncare delicioasă. Ne întîlniserăm deja de nenumărate ori pînă atunci şi totul îmi părea aşa de normal. Mă simţeam atît de bine, încît pierdusem noţiunea timpului. Dar uşor, uşor Saddam m-a condus spre dormitor. De data asta, transformase întreaga cameră: totul era roz. Pereţii, podeaua, tavanul, ornamentele, florile... totul!

Saddam Hussein era amuzat de cît eram eu de încîntată. Şi asta de fiecare dată. De-a lungul anilor, a continuat să-mi facă surprize ca să mă vadă fericită.

Dar la club începuseră bîrfele. Aţi auzit ce face Pari? Oare părinţii ei ştiu că se întîlneşte cu Saddam Hussein? Cum de îi permit unicei fiice să...? Ce ruşine, aţi auzit...

După acea "după-amiază roz", aşa cum îmi place mie s-o numesc, am fost chemată în biroul lui tata.

– E adevărat că te întîlneşti în secret cu Saddam Hussein?

– Nu.

Am încercat să mint, deşi ştiam că n-o să-mi meargă. Mama şi tata au văzut imediat că nu spuneam adevărul. Mă pricepeam bine să tac, chiar dacă era dificil, dar să mint? Nu.

– Cunoşti politica lui Saddam Hussein...?

– Nu, acela e un alt Saddam. Saddam pe care-l cunosc eu este ofiţer...

– Ştii ce reputaţie are? Pari, omul acela are mîinile pătate de sînge.

– Nu Saddam pe care-l...

Mă auzeam cum vorbeam verzi şi uscate. Tata m-a privit cu dispreţ.

– Ai avion mîine-dimineaţă la prima oră. O să mergi la rudele noastre din Liban. O să mergi la şcoală în Beirut. Nu mai poţi rămîne acasă.

– Dar...

– Du-te să-ţi faci bagajul! Avionul decolează mîine-dimineaţă la opt.

Şi aşa a fost. Mama plîngea şi eu plîngeam cu ea. Dar îmi făcusem familia de ruşine şi îl umilisem pe tata, singurul care avea putere de decizie. Cel care controla totul. Îmi primisem pedeapsa: să mă mut la rudele din Beirut şi să merg la şcoală acolo. Nu mi s-a spus nimic despre cînd şi dacă voi putea să mă întorc la Bagdad. Tata era de neclintit. Îl interesa doar ca eu să dispar din ochii lui şi să rup toate legăturile cu Saddam Hussein.

Am plecat avînd în minte promisiunea lui Saddam, care de nenumărate ori îmi spusese că nu contează unde mă aflu sau ce fac:

– Eu nu uit. Tu mi aparţii mie şi eu am oameni pretutindeni care îmi raportează tot. Aşa că stai liniştită, eu ştiu întotdeauna ce faci.

WorldMags®

WorldMags®

MATTHEW FOX

„Renunţ la televiziune"

*Fiu al unui fermier din Wyoming, protagonistul celebrului serial **Lost** vorbeşte cu simplitatea unui autentic cowboy despre băutură, femei, iarbă... şi despre încercarea de a se angaja pe Wall Street. Nu evită să discute nici despre momentul de răscruce în care se află cariera sa.*

Interviu de Interviu de Stephen Rebello; Traducere şi adaptare de Lorena Lupu

PLAYBOY: Acum, că *Lost* se încheie, multă lume şi-ar dori să afle cîte ceva despre final şi despre direcţia spre care duc cei şase ani ai serialului. S-a sugerat că tu eşti printre puţinii aleşi care ştiu cum se va încheia serialul. Care este adevărul?

FOX: Ştiu cîte ceva despre final. M-am dus la autorii serialului, să îi întreb în ce direcţie ar trebui să îmi duc personajul. Mi-au dat o imagine asupra punctului în care va ajunge personajul meu.

PLAYBOY: Şi ai de gînd să ne dezvălui şi nouă această imagine?

FOX: În nici un caz. Dar este într-adevăr splendidă. (*rîde*).

PLAYBOY: Mulţi fani se întreabă dacă personajul lui Evangeline Lilly, Kate, va rămîne cu tine sau cu Sawyer, personajul negativ al lui Josh Holloway – presupunînd că vreunul dintre voi va supravieţui. Regreţi vreodată că nu ai fost distribuit în rolul lui Sawyer, atunci cînd ai dat proba?

FOX: Nu cred că m-au luat vreodată în considerare, în mod serios, pentru rolul lui Sawyer. Se foloseau doar de o scenă a lui Sawyer pentru a audia tipii de care erau interesaţi. Dar, din clipa în care am dat acea audiţie pentru Sawyer, au exclamat: "Credem că tu eşti Jack Shephard". Am spus: "Minunat, dar habar nu am cine este Jack Shephard, pentru că nimeni nu a citit scenariul".

PLAYBOY: Te-au lăsat să îl citeşti?

FOX: J. J. Abrams mi-a răspuns: "Vrei să citeşti scenariul acum?" Am acceptat, dar el se băga din 20 în 20 de minute cu: "Ce crezi? Ce crezi?" În cele din urmă, am zis: "Al dracu' de bun. Lasă-mă să-l termin!"

PLAYBOY: Din cîte se pare, îţi plăcea ce citeai.

FOX: Din momentul în care l-am citit şi am descoperit că serialul începea cu Stephan, care deschidea ochii, mi-am dat seama că vorbeau de fapt despre posibilitatea ca eu să joc eroul. Şi mi-am spus în sinea mea: "Foarte bine".

PLAYBOY: Zvonuri de pe Internet spun că la tine acasă se adună toţi membrii echipei de filmare, să vedeţi serialul şi să petreceţi timp împreună.

FOX: Nu am mai făcut asta de o bună bucată de vreme.

PLAYBOY: Dar ce zici de cealaltă bîrfă de pe Internet care spune că eşti renumit pentru petrecerile cu skinny-dipping (*înot pe dezbrăcate, n. r.*) pe care le iniţiezi, şi că membrii echipei de filmare te-au poreclit Pendulul?

FOX (*rîde*): Nu am făcut nici asta de ceva timp; dar nu mă deranjează deloc să mă dezbrac – niciodată nu m-a deranjat, nici măcar pe vremea cînd eram copil, în Wyoming. E distractiv să faci un lucru pe care alţii îl consideră scandalos. E amuzant să vezi reacţiile altora. Ai vorbit de Internet. Eu mi-am stabilit o regulă fermă de a nu mă uita la nimic de pe Internet care să se refere la mine personal sau la ceva la care lucrez.

PLAYBOY: În ultimii şase ani, pe care i-aţi petrecut filmînd în Hawaii, unii dintre colegii tăi de distribuţie au avut cîteva incidente cu poliţia. Ţi se pare că poliţiştii din Hawaii au fost mai duri cu echipa decît cu alţi oameni?

FOX: Adevărul este că unii dintre membrii echipei au fost prinşi conducînd în stare de ebrietate, ceea ce e neplăcut, dar nu cred că au fost vînaţi în mod deliberat. Oamenii de acolo au fost incredibil de amabili cu noi. Ne-au oferit anumite spaţii de care am avut nevoie pentru filmări. Iar serialul, la rîndul lui, a adus venituri considerabile statului. A fost o relaţie bună.

PLAYBOY: Ai declarat recent că ţi-ai încheiat cariera în televiziune. Oare e vorba doar de surmenajul pricinuit de *Lost* sau vorbeşti serios?

FOX: Şase ani petrecuţi filmînd *Lost* şi alţi şase ani în care am filmat *Party of Five* – sînt 12 ani. În acest timp, am lucrat la două seriale de succes, la care s-au adăugat şi alte joburi în televiziune. Asta face în total aproape 300 de ore de televiziune. Din punctul meu de vedere, s-a terminat. Lost a fost o şansă incredibilă, dar nu-mi doresc să mai fiu legat vreodată de un singur proiect pentru o perioadă atît de îndelungată de timp. Voi face filme cu regizori pe care îi admir şi mă voi lăsa provocat de diverse tipuri de roluri. Dacă acest lucru nu se va întîmpla, mă apuc de altceva.

PLAYBOY: Unde vei locui?

FOX: În Oregon. Mi-e dor de o climă cu patru

anotimpuri. Cei doi fraţi ai mei sînt printre cei mai apropiaţi prieteni pe care îi am. Vreau să îmi petrec timpul alături de ei şi de mama mea, cît mai pot. Iar copiii mei să fie apropiaţi de verii lor primari. Le va fi greu micuţilor să îi părăsească pe prietenii lor din Hawaii. Se simt bine aici, dar, cu tot respectul pe care îl am pentru oamenii minunaţi din Hawaii, care au fost atît de buni cu noi, abia aştept să plec.

PLAYBOY: Dar dacă agenţii tăi îţi spun că o reţea de televiziune îţi oferă un munte de bani pentru a te ademeni în rolul principal al unui serial care nu va dura, garantat, mai mult de trei ani?

FOX: Nu mai fac chestia asta pentru bani de mult timp. Soţia mea, Margherita, şi cu mine nu sîntem risipitori. Încercăm să trăim simplu şi nu cheltuim bani decît pe lucruri pe care ne place să le facem, cum ar fi călătoriile. *Party of Five* mi-a oferit multe oportunităţi uimitoare, inclusiv de natură financiară, iar după ce a început serialul, mi-am dat seama că va dura destul de mult timp, astfel că am economisit suficient. Asta mi-a oferit ocazia ca, din acel punct, să fac alegeri pe baza impulsurilor mele creative şi nu a mîncării pe care trebuia să o pun pe masă.

PLAYBOY: În ce măsură te-a pregătit copilăria la o fermă din Wyoming pentru traiul de la Hollywood?

FOX: Auzi o grămadă de poveşti despre oameni care ajung la Hollywood şi-şi pierd controlul. Niciodată nu mi s-a părut o posibilitate pentru mine. Am crescut alături de un tată foarte stăpîn pe sine, am fost martor la viaţa oamenilor cu care interacţiona – şi încă o face! –, am văzut lucrurile care îi interesează. Nu ai cum să găseşti ceva mai îndepărtat de Hollywood. Cînd creşti într-o astfel de lume, ajungi la o altfel de definiţie a noţiunii de "bărbat". Aş putea spune că acest lucru m-a ajutat extrem de mult în modul în care abordez o industrie care poate fi periculoasă.

PLAYBOY: Cine seamănă mai mult cu tatăl tău, tu sau fraţii tăi?

FOX: Din multe puncte de vedere, eu semăn cel mai mult cu tata. Fraţii mei sînt nişte tipi nemaipomeniţi; îl respectăm, îl admirăm şi îl iubim pe tata. Dar nu e un om comod; e o persoană dificilă, iar acest lucru ne-a afectat comunicarea în unele momente. Poate pentru că se regăsea cel mai mult în mine, îmi petreceam foarte mult timp chinuindu-mă pentru a fi pe măsura aşteptărilor lui. Credea în asumarea greşelilor pe care le făceai. Faptul că tata era mai pretenţios cu mine era văzut de fraţii mei ca un fel de favoare. Nu se bucurau de tot atîta atenţie, dar, în acelaşi timp, aceste aşteptări erau o povară grea.

PLAYBOY: Familia ta creştea orz pentru companii de bere. Acest lucru ţi-a oferit ocazia să bei la o vîrstă fragedă?

FOX: O, da, am băut bere cu nemiluita. Toţi am început să bem de mici. Părinţii mei nu au fost niciodată severi în această privinţă. Voi adopta aceeaşi atitudine faţă de copiii mei. Soţia mea e italiancă, iar italienii, la rîndul lor, încep să bea un pic de vin la cină de la o vîrstă fragedă. Măcar nu au probleme cu beţiile de la chefuri ale puştilor, atunci cînd aceştia pleacă la universitate. Am experimentat de timpuriu chestiile astea.

PLAYBOY: Ai fumat iarbă?

FOX: Iarbă? Da.

PLAYBOY: Cum a reacţionat tatăl tău?

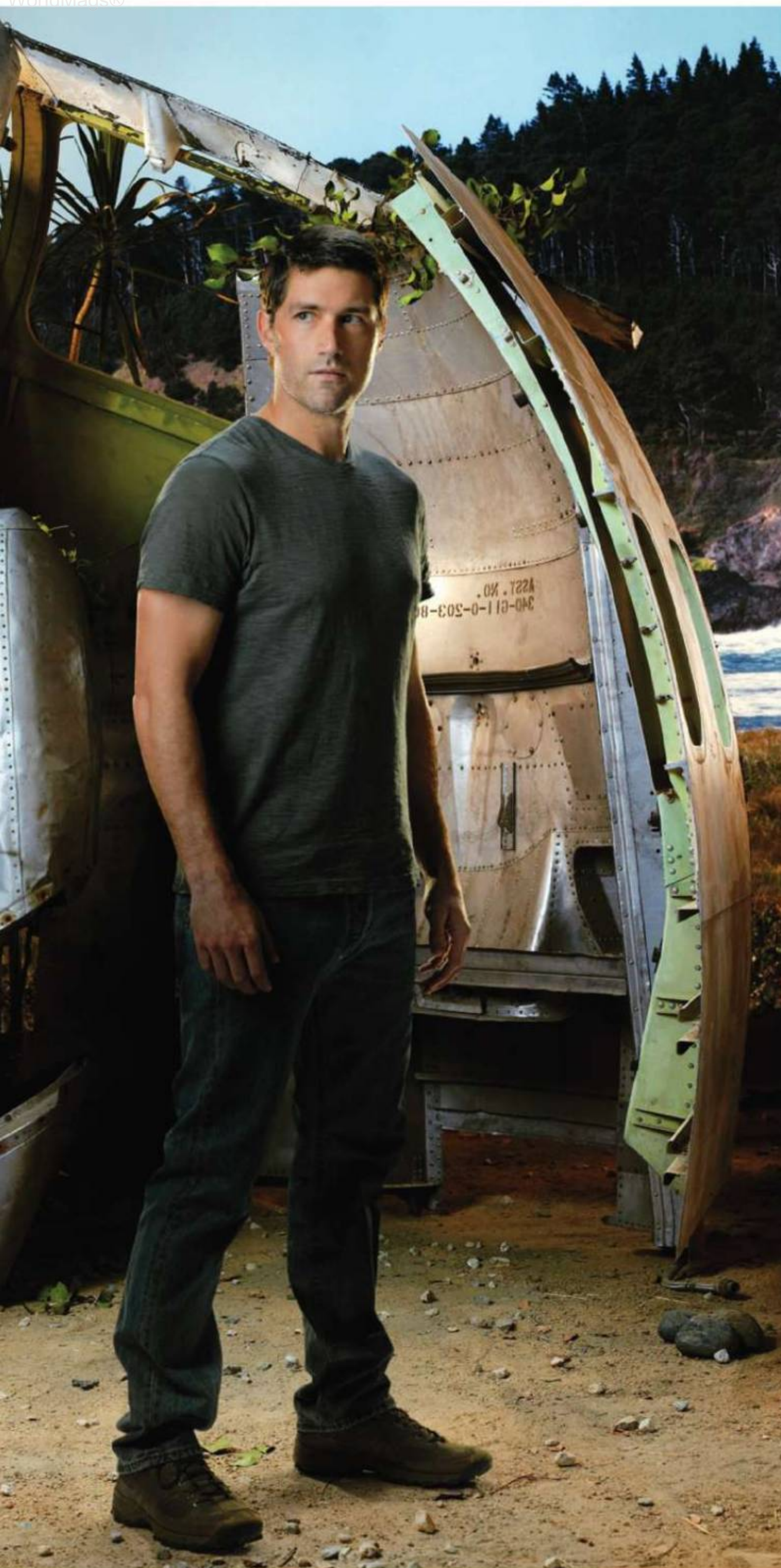
FOX: Eram un rebel, făceam cele mai mari nebunii şi scăpam mereu cu bine. În Wyoming, principalele distracţii sînt băutura şi femeile, dar e o zonă atît de întinsă şi atît de puţin locuită, încît, pentru a intra în încurcătură, trebuia să ajung acasă la un prieten, la o distanţă de 50 – 60 de mile de casa noastră. Mama şi tata nu ştiau niciodată ce făceam. Singura dată cînd tata s-a supărat rău pe mine a fost atunci cînd am încercat să cultiv marijuana într-una dintre clădirile fermei, iar el a găsit-o.

PLAYBOY: Şi ce explicaţii i-ai dat?

FOX: Am dat vina pe fratele meu Francis, care e cu cinci ani mai mare. Acesta era la Ciudad de Mexico, într-un program de schimb cultural studenţesc de şase luni. Am presupus că, dacă Francis era atît de departe, tata nu va ajunge să-l ia la întrebări. Tata nu a fost prea încîntat, dar cred că, în spatele măştii de om furios, zîmbea. Vreau să zic, da, la dracu', am fumat iarbă şi ne-am dat mari cu chestia asta de cînd eram mici.

„Am băut bere cu nemiluita. Toţi fraţii am început să bem de mici. Părinţii mei nu au fost niciodată severi în această privinţă. Voi adopta aceeaşi atitudine faţă de copiii mei. "

Părinţii mei nici nu ştiu nici acum cîte tîmpenii am făcut.

PLAYBOY: Nu ai de gînd să le relatezi în acest interviu?

FOX: Nu. De Crăciun, eram toţi puţin băuţi şi toţi am simţit că e clipa să renunţăm la restricţii. Vorbeam cu mama, iar fratele meu mai mic, Bayard, care fusese arestat cu cîteva ocazii, a dezvăluit că a mai fost arestat o dată şi era eliberat condiţionat pentru o problemă dintr-un alt stat. Am văzut-o pe mama cum a reacţionat la această veste şi mi-am spus: Ei bine, cu siguranţă că n-ar fi trebuit să ştie chestia asta.

PLAYBOY: Ai spus că principalele distracţii din Wyoming sînt băutura şi femeile. Cînd ai auzit prima oară despre sex?

FOX: Fratele meu mai mare avea succes la fete. L-au iubit de mic. A făcut sex pentru prima oară pe cînd aveam 10 ani. Am aflat foarte multe de la el. Stăteam culcaţi în pat noaptea şi discutam probleme de mare importanţă, cum ar fi cel mai potrivit mod de a trata o femeie şi lucrurile care le plac femeilor.

PLAYBOY: Cînd ţi-ai pierdut virginitatea?

FOX: Aveam 12 ani. Ea era cu doi ani mai mare. Nu mai era virgină. Încă revăd momentul, cadru cu cadru, ca pe o înşiruire de fotografii. Eram în Dubois, din Wyoming, unde numărul locuitorilor nu depăşeşte nici azi o mie. Am făcut-o pe jos, pur şi simplu, lîngă un rîu, în timpul rodeo-ului din oraş.

PLAYBOY: Cum a fost?

FOX: Oribil şi jenant – eram doi copii tîmpiţi care se trîntiseră pe jos şi-şi lăsaseră chiloţii în vine. Era dificil să pun în aplicare tot ce discutasem cu fratele meu. După aceea am avut multe prietene, dar nimic serios pînă în facultate.

PLAYBOY: Ai terminat liceul la o şcoală privată din Massachussets. A fost o pedeapsă sau o răsplată?

FOX: Acum, că mă gîndesc la asta, îi datorez enorm tatălui meu pentru că a făcut asta. După primul an de liceu, m-a întrebat: "Ce planuri de viitor ai?" Cînd i-am spus că nu am aşa ceva, s-a speriat. Nu făceam decît să joc fotbal, handbal, să vînez fete şi să beau toată ziua. M-a întrebat dacă aş vrea să mă duc la o şcoală privată, pe coasta de est. Fără acest pas nu aş fi ajuns niciodată să fiu admis la Columbia University şi nu mi-aş fi putut croi un rost în viaţă. Bătrînul spusese: "Vei învăţa cum să înveţi – şi aşa a fost."

PLAYBOY: Ce ai studiat la Columbia?

FOX: Informatică. Eram fascinat de calculatoare, de la primul curs de programare de la liceul public, căruia îi fuseseră trimise recent primele computere Apple II sau ce naiba erau. Ideea de a scrie coduri mi se părea un SF fascinant. Dar, la Columbia, m-am

pomenit într-o grupă de 200 de studenţi, toţi din Asia, cei mai inteligenţi puşti pe care i-ai văzut în viaţa ta. Mi-am zis: nu ai cum să concurezi cu ăştia. Şi m-am reorientat spre ştiinţe economice, despre care auzisem că sînt o chestie tare.

PLAYBOY: De ce ar fi o chestie tare?

FOX: Mă jur pe bunul Dumnezeu, oricît de ridicol ar părea, cred că principalul motiv era faptul că văzusem filmul *Wall Street*. Şi mi-am propus brusc să devin Bud Fox, personajul lui Charlie Sheen, şi să fac un munte de bani.

PLAYBOY: Ai jucat fotbal la Columbia, într-un sezon de eşecuri interminabile pentru echipă. Sînt femeile atrase de fotbalişti care pierd?

FOX: Nu am avut parte de avantajele statutului de fotbalist. Am avut multe ocazii sexuale, dar nu de aventuri datorate gloriei noastre de fotbalişti. Modul în care reacţionau studenţii uneia dintre cele mai bune universităţi americane la evoluţia dezastruoasă a echipei lor de fotbal era: "Da, sîntem intelectuali adevăraţi, iar echipa noastră de fotbal e o glumă". Oricum, escapadele mele sexuale au durat doar pe perioada primului an de studiu. După aceea, m-am îndrăgostit de Margherita şi lucrurile s-au schimbat.

PLAYBOY: E adevărat că, în timp ce eraţi studenţi, Margherita a descoperit că aveai o frică instinctivă de apă şi te-a învăţat să înoţi?

FOX: Da. Margherita vine din Veneţia şi e cea mai înrăită înotătoare de pe faţa pămîntului. I s-a părut fermecător şi imposibil, totodată, faptul că nu ştiam să înot şi a hotărît să remedieze situaţia. În copilărie, nu am avut şansa de a petrece timp în apă. Apa din Wyoming e atît de a dracului de rece, încît aveam obiceiul să sărim într-un rîu sau într-un lac şi să ieşim înapoi pe mal în cîteva secunde. Dar cred că aveam o teamă înnăscută de apă. Nu m-am simţit niciodată în largul meu, nici măcar acum, că ştiu să înot. Am vorbit cu oamenii din echipă despre o mulţime de cascadorii acvatice pe care a trebuit să le fac în acest sezon. Mă cuprinde panica. Nu, nu sînt un înotător prea bun.

PLAYBOY: Şi totuşi, nu ai urmat nici această cale. La economie mă refeream.

FOX: În primăvara anului meu final de studenţie, am fost la un interviu pentru o slujbă la Prudential – Bache şi am avut o revelaţie. Nu aveam costum – şi atunci, l-am împrumutat pe al unui prieten. Era cu vreo cinci – şase centimetri mai scurt decît ar fi trebuit. I-am cerut şi mocasinii. M-am întîlnit cu trei masculi alfa, imitaţii ale lui Gordon Gekko, care îmi tot repetau că asta era viaţa cea mai tare, că aici îţi făceai o reputaţie şi rupeai gura tîrgului. La sfîrşit, în timp ce stăteam în cerc şi ne strîngeam mîinile, iar ei

îmi spuneau "Trebuie să vii la noi", unul dintre ei s-a aplecat spre celălalt şi a spus: "Dar trebuie să facă ceva în privinţa pantofilor". Toţi trei au început să rîdă, iar eu m-am uitat la ei. Purtau pantofi Oxford identici, de piele, cu şireturi, speciali pentru ţinuta business. În acea clipă, am ştiut că nu voi putea face asta.

PLAYBOY: Şi cum ai ajuns de la evadarea pe de Wall Street la actorie?

FOX: În primul an de facultate, eram falit. Căutam un job unde aş fi putut cîştiga bani fără a investi prea mult timp. M-am uitat la un panou de anunţuri, am găsit unul pentru un rol într-o reclamă TV, m-am dus la casting şi l-am obţinut. O reclamă la Clearasil, în care jucam rolul tipului care rîde de ăla cu acnee. Asta mi-a adus multe apeluri telefonice de la agenţi şi, implicit, noi joburi.

PLAYBOY: Ai mai lucrat ca model o perioadă, nu?

FOX: Pe lîngă povestea asta, mai aveam o prietenă din primul an, a cărei mamă lucrase mult timp în industria modellingului şi, pe baza recomandărilor ei, am participat la şedinţe foto pentru cataloage JC Penney, am prezentat tricouri şi alte căcaturi, pentru care cîştigai cîteva sute de dolari în cîteva ore. Acea fată a fost prima mea iubire. Credeam că sînt îndrăgostit de ea, apoi am cunoscut-o pe Margherita şi totul s-a schimbat.

PLAYBOY: Cum ai cunoscut-o?

FOX: Eram chelner într-un piano bar, iar o colegă de muncă îmi tot vorbea despre Margherita, spunîndu-mi că trebuie să o cunosc. Pe atunci, eram cu cealaltă fată, dar am zis: "Sigur, adu-o". Margherita era genul ăla de vagaboandă mişto. Lucra cîte trei luni în Milano, ca model, apoi se ducea unde avea chef, îşi spărgea toţi banii, iar după ce îi termina, revenea şi lua totul de la capăt. Superb! Cînd a intrat în restaurant, am văzut-o şi m-a dat pe spate.

PLAYBOY: A fost şi ea dată pe spate?

FOX: Ea pretinde că nu a fost interesată deloc. Ştia că am prietenă, de aceea a trebuit s-o iau încetişor: "Hai să ne plimbăm prin New York, hai prin Central Park, hai la un film". Am sedus-o.

PLAYBOY: După cît timp?

FOX: Vreo două săptămîni. Sînt zece mii de lucruri care mă ucid într-un mod magnific, miraculos, de cîte ori mă uit la ea, dar, dacă vorbim de primul moment în care am văzut-o, m-a cucerit modul în care se mişca această fată exotică, incredibil de frumoasă. Felul în care se mişcă o femeie e mult subestimat. Margherita se mişcă şi păşeşte cu o graţie pe care nu am mai văzut-o nicăieri. E incredibilă.

PLAYBOY: Să derulăm filmul pînă în 1993, cînd aveai 27 de ani şi erai proaspăt căsătorit. După ce ai terminat cu modelling-ul, ai urmat cursuri de actorie şi ai obţinut primele roluri în seriale de televiziune. În următorul an, ai devenit protagonistul serialului *Party at Five*. De ce crezi că acel serial a avut un impact atît de puternic asupra atîtor oameni?

FOX: Pentru că toată lumea se poate regăsi într-o anumită măsură într-un serial despre o familie care luptă din răsputeri pentru a nu se destrăma. Nu avusesem ocazia de a mă antrena prea mult în faţa unui aparat de filmat, de aceea cred că experienţa aceea incredibilă a fost rolul meu de absolvire. Pe de altă parte, aveam de interpretat un personaj moale. Esenţa personajului – fratele cel mai mare care trebuie să accepte un rol aproape patern – consta în faptul că acesta trebuia să fie un bufon care se zbate în lupta cu valurile, o epavă emoţională. Un etern ratat. Era un lucru greu pentru mine.

„M-a cucerit modul în care se mişca această fată exotică, incredibil de frumoasă. Felul în care se mişcă o femeie e mult subestimat. "

PLAYBOY: Totuşi, ai făcut acest lucru greu timp de şase ani.

FOX: Am fost crescut de un tată care a subliniat mereu faptul că, dacă ai de îndeplinit o sarcină, trebuie să o faci cît poţi tu de bine, chiar dacă nu-ţi place. E o abordare excelentă şi pentru meseria de actor. Mă simt întotdeauna de parcă aş pune o cărămidă peste cealaltă, ceea ce e fascinant. Am dat tot ce am avut în acest rol, experienţa a fost memorabilă şi, totuşi, aş minţi dacă nu aş spune că am fost fericit cînd s-a sfîrşit.

PLAYBOY: În atîţia ani, de cînd eşti împreună cu soţia ta, ai devenit un idol masculin şi un sex simbol, într-o industrie în care tentaţiile te pîndesc la fiecare pas. Cum abordezi tema fidelităţii?

FOX: Fidelitatea e un subiect foarte delicat. Nici măcar nu ştiu cum să răspund la întrebarea asta. Oamenii te caută în permanenţă, e adevărat, din tot soiul de motive bizare, dar eu i-am privit mereu cu îndeajuns de multă suspiciune. Margherita şi cu mine sîntem cei mai buni prieteni şi cei mai buni amanţi. Ea e dragostea vieţii mele. Am izbutit să fim cît se poate de liberi şi, totodată, să menţinem intensitatea relaţiei noastre. Sînt bărbat, îmi plac femeile. În acelaşi timp, Margherita e omul de care am nevoie. Ne simţim bine împreună. Relaţia noastră durează de 23 de ani, deci, hai s-o lăsăm aşa.

PLAYBOY: În ultima vreme, tabloidele au făcut vîlvă, afirmînd că ai o aventură cu o stripteuză.

FOX: Povestea aia nu este adevărată. Nu am de gînd să o comentez.

PLAYBOY: Ai afirmat ceva mai devreme că următorul tău ţel profesional este să faci filme. Ai fost dezamăgit de încasările filmelor în care ai jucat roluri secundare substanţiale, cum ar fi *Speed Racer* sau *Noi sîntem Marshall?*

FOX: Dacă *Speed Racer* s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor noastre din punct de vedere financiar? În nici un caz. Dacă sînt mîndru de filmul ăla? Cred că e o capodoperă. Sînt mîndru de lista filmelor pe care le-am făcut pînă acum. Opţiunile mele profesionale au fost bune. Abia aştept provocarea de a face un film după celălalt, fără ca un studio să îmi spună cînd să sar sau cît de înaltă să fie săritura.

PLAYBOY: Ai multe oferte de film?

FOX: Dacă îmi propun să rămîn în această industrie, vreau să iau iniţiativa şi să preiau filmele. Îmi ofer cam cinci ani pentru a face trecerea spre o carieră în film care să îmi dea şansa să colaborez cu regizorii pe care îi iubesc. Warner Bros. a cumpărat *Billy Smoke* pentru mine. Scenariul porneşte de la o serie de benzi desenate, are un concept bun şi intriga se desfăşoară într-o lume a asasinilor. Acum lucrăm la el.

PLAYBOY: Trebuie să fii mereu tipul al cărui nume apare cu literele cele mai mari pe afişul filmului?

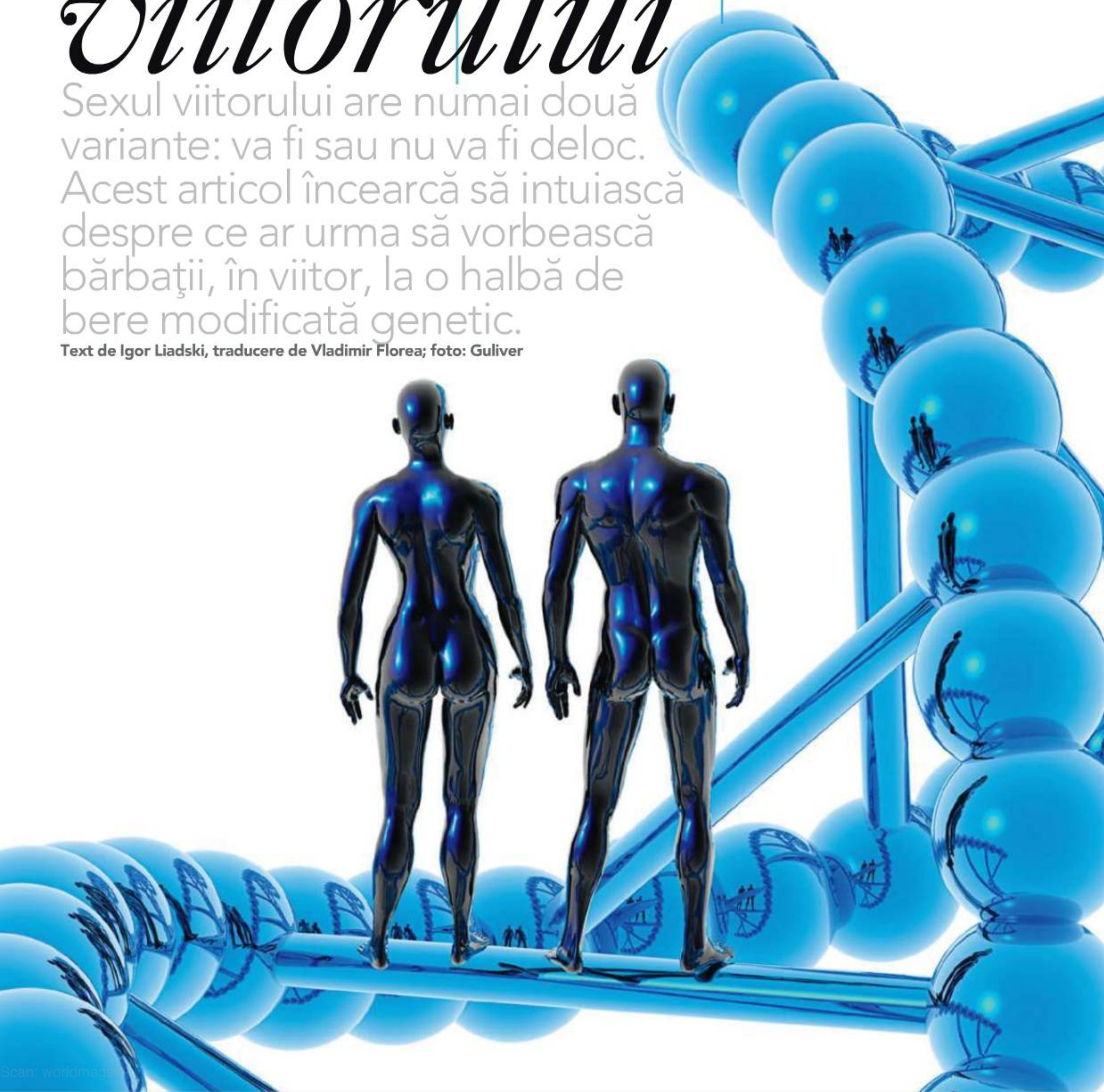
FOX: Mi-aş dori libertatea de a fi al optulea din distribuţie şi de a face un lucru la care oamenii nu se aşteaptă din partea mea. Tom Cruise, de exemplu, are un renume, face filme de mult timp şi totuşi are apariţia aceea spectaculoasă în *Tropic Thunder*. Ce decizie minunată din partea lui, una pe care mulţi au crezut că nu o va lua în acest moment. Nu cred nici faptul că oamenii se aşteptau la ceea ce am făcut în *Smokin' Aces*, dar filmul acela are un loc special în inima mea.

WorldMags®

.sexul viitorului.

Sexul viitorului are numai două variante: va fi sau nu va fi deloc. Acest articol încearcă să intuiască despre ce ar urma să vorbească bărbaţii, în viitor, la o halbă de bere modificată genetic.

Text de Igor Liadski, traducere de Vladimir Florea; foto: Guliver

NOI NE GÎNDIM LA PRIMA variantă, avînd în vedere că, în cea de-a doua, oamenii ar urma să fie crescuţi în laboratoare, iar organele sexuale s-ar reduce prin neutilizare (s-ar usca şi ar cădea). Ar suferi nu numai construcţia fizică a omului, ci şi majoritatea programelor umoristice (în lipsa unuia din obiectele principale ale glumelor) şi chiar comunicarea obişnuită ar urma să aibă de suferit: despre ce ar urma să vorvească bărbaţii la o halbă de bere modificată genetic? Despre retroviruşi? Ultima variantă i-ar bucura pe impotenţi şi asexuali, iar prima pe majoritatea dominantă a populaţiei planetei.

Sex Science-Fiction

Scriitorii SF, lansînd o multitudine de situaţii, invenţii şi fiinţe neverosimile în paginile romanelor lor, au ocolit în majoritatea cazurilor unul din aspectele cele mai importante ale vieţii noastre care este sexul. Există însă destul sex obişnuit şi situaţii picante în lucrările lor, dar la fantezii pe tema cum ar putea timpul şi ştiinţa să schimbe partea intimă a existenţei pămîntenilor nu s-a ajuns.

Între timp, viaţa sexuală este parte integrantă a existenţei speciei noastre, depăşind cu mult graniţele simplei perpetuări a speciei. Dar, din păcate, nu tuturor le-a fost dat să simtă întreaga diversitate de desfătări trupeşti: imperfecţiunea anatomică şi fiziologică, deviaţiile psihice şi inconsistenţa socială împiedică, pentru moment, cufundarea totală în lumea plăcerilor carnale. Din fericire, ştiinţa şi tehnica au oferit întotdeauna "cîrje" celor ocoliţi şi nedreptăţiţi, străduindu-se să ofere dacă nu "sex gratis pentru toţi", măcar "să nu rămînă nimeni nemulţumit". Inventatorii "obsedaţi sexual" au creat o diversitate de gadgeturi şi servicii: preparate pentru creşterea potenţei, tot felul de dispozitive pentru sex, implanturi, sexul prin telefon, ca să nu mai vorbim de filme porno sau literatură de specialitate şi multe, multe altele. Aproape toate marile realizări şi-au găsit într-un fel sau altul utilitatea şi pentru obţinerea satisfacţiei sexuale. Cele mai avansate realizări ale dezvoltării ştiinţei şi tehnicii sînt astăzi în număr de trei: tehnologiile bazate pe ADN, nanotehnologiile şi tehnologiile informaţiei. Este logic să presupunem că acestea vor fi vioara întîi în evoluţia sexuală a generaţiilor viitoare.

Angajăm arhitect genetic

După ce metodele de transfer ale genelor vor aduce foloase medicinei, iar tehnologia în sine va fi suficient de verificată şi simplă, se vor găsi corporaţii care vor începe implementarea acestora şi pentru îmbunătăţirea programată a genelor normale la solicitările clienţilor cu posibilităţi. Va deveni actuală profesia de designer genetic sau arhitect genetic.

Bărbaţii sînt porci?

În prezent, sînt sintetizaţi cu succes unii din hormonii umani cu ajutorul introducerii genelor acestora în genomurile diferitelor animale folosite din agricultură, de exemplu porci. Nu există probleme principiale în a introduce o genă necesară unui om de la un porc.

Gena orgasmului extrem de lung

Pentru că majoritatea trăsăturilor omului sînt determinate anume de genele acestuia, înseamnă că, dacă o să corectăm aparatul genetic, se pot obţine îmbunătăţiri semnificative ale tuturor funcţiilor organismului. Şi nu este vorba de abstractul "mai sus, mai bine, mai repede", ci de extrem de concreta ameliorare a "parametrilor de funcţionare" ale persoanei: un orgasm extrem de lung, un spectru complet de senzaţii ţinînd de activitatea sexuală, victoria asupra ejaculării precoce, mărirea erecţiei, mărirea dimensiunilor organului sexual etc. De asemenea, se poate proceda şi la un "tuning" al sistemelor organismului care influenţează plăcerea sexului: înlăturarea kilogramelor în plus, optimizarea tensiunii şi a ritmului cardiac şi multe altele.

Viaţa noastră sexuală depinde de construcţia corpului, de funcţionarea normală a anumitor organe şi de modul în care creierul le coordonează, mai simplu spus, de anatomie, fiziologie şi psihologie. Aceste componente pot fi modificate în sens pozitiv cu ajutorul tehnologiilor ADN.

omului adult este posibilă prin intermediul cultivării celulelor somatice (nonsexuale) separat de organism, modificarea acestora şi integrarea ulterioară în organism. Cea mai dificilă operaţiune este modificarea genetică în interiorul organismului, însă, cu timpul, şi aceasta va deveni pe deplin disponibilă. Vorbim de tehnologii complexe, dar reale.

Coadă de păun?

Aspectul exterior atrăgător nu este o simplă coadă de păun pentru atragerea partenerului, ci un semn de calitate, însemnînd "capabil fizic şi pregătit pentru sex". Atractivitatea sînilor sau fundului femeii semnalizează bărbaţilor că deţinătoarea acestora este sănătoasă fizic şi capabilă de avea urmaşi normali. Şi nu este vorba numai de renumitele cifre 90/60/90, ci şi de secreţiile de hormoni sexuali şi de cele de feromoni, substanţe active care se eliberează în mediul exterior şi îşi exercită influenţa asupra indivizilor din aceeaşi specie (unele, din fericire, au influenţă numai asupra sexului opus). Prin metodele de manipulare genetică prezentate mai sus este posibilă optimizarea echilibrului hormonal al organismului, creşterea eliberării de feromoni etc. Modificarea cîtorva procese fiziologice va influenţa aspectul exterior al omului şi sexualitatea acestuia semnificativ mai mult decît simpla mărire a sînilor sau organului masculin. Iată o listă a hormonilor cu potenţialul cel mai ridicat în activitatea sexuală, la care "designerii genetici" din viitor urmează să lucreze: ingiotenzină (hormonul care reglează tensiunea, funcţionarea rinichilor şi schimbul de săruri şi apă); androgenii (hormonii sexuali masculini); endorfinele (hormonii analgezici); estrogenii (hormonii sexuali feminini).

Tunning ADN

Nu este un secret faptul că, pentru un joc eficient în "liga adulţilor" este importantă dezvoltarea normală a organelor sexuale (penisul bărbatului, vaginul femeii, clitorisul etc.) şi a părţilor corpului care influenţează indirect posibilităţile în materie de sex (sîni mari, fese elastice, trăsături plăcute ale feţei etc.). Majoritatea cercetărilor confirmă faptul că aspectul nostru exterior depinde în proporţie de 50% de funcţionarea genelor (unii oameni de ştiinţă vorbesc de o dependenţă de 80%). Recent, au fost descoperite gene care controlează într-o anumită măsură arhitectura corpului la diferite animale, inclusiv la om. Acest grup a primit denumirea de Hox. Un efect similar îl au şi genele răspunzătoare de formarea ţesutului adipos al omului, de exemplu MC4R şi HMGA1 (în prezent, se fac experimente şi în Ucraina, pe porci, la laboratorul de genetică din cadrul Institutului de creştere a porcinelor Kvasniţki al UAAH). Prin influenţa asupra acestora, este posibilă normalizarea masei corporale a omului, ceea ce, în mod automat, va creşte autoaprecierea acestuia. Avînd încredere în sine, se poate găsi un partener mult mai uşor.

"Infectarea" cu gena penisului masiv

Modificările materialului genetic au loc în conformitate cu un scenariu dinainte stabilit:

1) Evidenţierea sau obţinerea genelor necesare
2) Integrarea acestora într-un purtător determinat (vector): plasmidă, cosmidă sau ADN de virus; este posibil şi un purtător artificial
3) Integrarea genelor în organism.

Integrarea acestor "luptători de pe frontul invizibil" se realizează prin metoda microinjecţiei, transfecţiei balistice (bombardarea porţiunii de corp vizate cu particule microscopice de wolfram sau aur, acoperite cu gene corespunzătoare), electroporaţiei (acţionarea asupra celulelor prin impulsuri electrice, care creează micropori la suprafaţa celulei şi ajută genele să pătrundă înăuntru). Pe lîngă aceasta, se pot utiliza amestecuri de gene inhalabile (aerosoli) sau integra genele necesare în genomul unui virus (îndepărtînd în prealabil din acesta secvenţele care îi permit să se replice în celula gazdă). Cu un astfel de virus, poate fi "infectat" un om adult. ADN-ul virusului se va integra în aparatul genetic al celulei şi va introduce genele necesare în aceasta. Ele vor începe să funcţioneze şi să realizeze activitatea programată. Ca să nu mai spunem că, în veşnica goană după frumuseţe şi plăceri, omenirea nu s-a dat în lături de la a-şi lua ca aliat pe însuşi Necuratul, nemaivorbind de banalii viruşi.

Aceste proceduri pot fi aplicate cel mai uşor în stadiul de embrion sau chiar celulă-ou, ceea ce permite perceperea şi controlul în mod adecvat al situaţiei datorită cantităţii nesemnificative de ADN asupra căruia se acţionează. Astfel, se programează posibilităţile viitorului copil. Corectarea particularităţilor

PENTRU DOAMNE

Programele care optimizează efectul de prezenţă în realitatea virtuală vor face sexul cibernetic să nu se deosebească de cel real:

PRESENCIA – elaborarea teoriei prezenţei omului în spaţiul virtual şi studierea activităţii cerebrale în acest regim.

BENOGO – crearea senzaţiei complete de prezenţă a omului în realitatea virtuală.

POEMS – îmbunătăţirea calităţii realităţii virtuale şi a senzaţiilor din cadrul acesteia.

Tenebrele sufletului unui obsedat sexual

Psihologia este cea mai puţin cercetată componentă a vieţii omeneşti de către geneticieni. Numeroase tentative de a identifica o legătură între ereditate şi psihologie s-au încheiat cu eşecuri. Totuşi, la animale a fost descoperită o dependenţă ridicată între gene şi comportament. De exemplu, în 1996, oameni de ştiinţă din cadrul a patru instituţii din SUA (Universitatea Stanford, Centrul medical sud-vest din Texas, Universitatea statului Oregon şi Universitatea Brandays) au stabilit că ritualul de împerechere al masculului de musculiţă drosophila este controlat de o singură genă fru. Aceasta îl determină să recunoască femela, să o miroasă, să "cînte" vibrînd din aripi şi să se acupleze dacă femela îi percepe cîntatul. La om, totul este mai complicat, dar poate că şi acesta în curînd va capitula în faţa geneticienilor? Comandînd genele, oamenii vor putea să îşi perfecţioneze semnificativ corpul şi posibilităţile. Aceste tendinţe se adresează eugeniei, învăţătura despre sănătatea ereditară a omului şi despre căile posibile de îmbunătăţire a acesteia, care a fost compromisă de nazişti în timpul celui de-al doilea război mondial şi uitată nemeritat pentru mulţi ani.

Clona mea sexuală

Un alt moment interesant al tehnologiilor biomoleculare va deveni posibila clonare a celor mai sexuali cetăţeni. Multe celebrităţi vor trebui să aibă mare grijă de celulele lor, iar proverbul "Nu-ţi spăla rufele în public" va deveni mai actual ca oricînd. Fiindcă se vor găsi meşteri care, din cel mai mic folicul de păr, picătură de sînge sau bucăţică de piele, vor putea crea o clonă identică cu idolul. Şi atunci, pe piaţa neagră, cel mai probabil va apărea o marfă vie compusă din sute şi mii de staruri ale showbizului mondial cu cel mai puternic sex appeal, care va putea fi cumpărată de oameni cu influenţă pentru satisfacerea propriilor pofte. Perspectivele nu sînt cele mai luminoase pentru persoanele publice, dar pe deplin reale, pentru că deja astăzi nu mai uimeşti pe nimeni cu clonarea unui animal. Prima clonare somatică reuşită (nucleul donator a fost obţinut din glanda mamară a unei oi), care a dat lumii oiţa Dolly, a avut loc încă în 1997. Una din pietrele subacvatice ale clonării este numărul lui Hayflick, care indică faptul că, în procesul de dezvoltare, orice celulă poate suferi numai un număr determinat de diviziuni, după care moare. Dacă se are în vedere o celulă dintr-un organism adult, clona obţinută din aceasta va trăi mult mai puţin decît originalul. Astfel, este posibil ca clonele celebrităţilor să nu poată pur şi simplu ajunge la maturitatea sexuală, neîndeplinindu-şi astfel destinaţia. Astfel de probleme pot fi rezolvate cu ajutorul nanotehnologiilor.

Nanotehnologie vs nanopenis

Nanotehnologiile sînt un ansamblu de tehnologii care permit manipularea materiei la nivel nano (1 nanometru = 10^{-9} metri). Nanotehnologiile, de obicei, se împart în trei direcţii: 1) confecţionarea de scheme electronice, ale căror elemente constau din cîţiva atomi; 2) crearea de nanomaşini, adică mecanisme şi roboţi de dimensiunile unei molecule; 3) manipularea directă a atomilor şi moleculelor cu asamblarea ulterioară din acestea a orice este necesar.

Ideea de bază constă în crearea unui asamblor, dispozitiv la scară nanometrică, care va fi capabil să construiască, din atomi separaţi, molecule întregi conform unei configuraţii gîndite în prealabil. Perechea acestuia va fi un dezasamblor, un robot capabil să demonteze pînă la nivel de atomi orice obiect, să memoreze succesiunea, să transmită informaţiile asamblorului, în vederea copierii multiple a obiectului respectiv. Această tehnologie va permite crearea, practic, a orice se doreşte. Adică oamenii vor putea transpune în realitate cele mai îndrăzneţe fantezii, inclusiv cele sexuale. Cu condiţia să aibă suficienţi bani şi inventivitate. Primul pas semnificativ în direcţia realizării acestui deziderat este crearea nanomanipulatoarelor de tip "mînă robot", care lucrează cu nanoobiecte. În prezent, în acest domeniu desfăşoară o activitate destul de reuşită oameni de ştiinţă din Danemarca (Ozlem Sardan) şi Germania (Volmar Ajhorn). Cercetările sînt parte integrantă a proiectului european NANOHAND, finanţat de Uniunea Europeană. În etapele iniţiale, contribuţia nanotehnologiilor se va manifesta prin crearea de microcipuri capabile să identifice porţiunile din creier responsabile pentru plăcere şi să le influenţeze, prin aceasta amplificînd senzaţiile plăcute.

Nu este exclusă utilizarea nanatehnologiilor şi pentru obţinerea de superafrodisiace şi alte substanţe care să influenţeze asupra libidoului şi atractivităţii sexuale ale omului.

Nanotehnologiile pot facilita apariţia mai rapidă a roboţilor pentru sex. Astfel de mecanisme vor fi capabile să îşi modifice aspectul exterior, de fiecare dată oferindu-i proprietarului un partener nou, mai atrăgător. Este posibilă luarea în considerare a tuturor dorinţelor şi capriciilor stăpînului. Similar, teoretic, este posibilă acoperirea cu nanoroboţi a suprafeţei unui robot antropomorf, permiţînd astfel modificarea aspectului exterior al acestuia şi dimensiunile corpului. împreună cu tehnologiile ADN, nanotehnologiile vor schimba lumea radical. Oamenii nu vor mai efectua munci grele, nu se vor mai teme de boli şi, în consecinţă, de moarte. Nu tu probleme, nu tu greutăţi; numai plăceri şi o putere aproape nelimitată.

WE ARE THE ROBOTS

În curînd, ciborgii şi nanomecanismele vor umple planeta, dovada acestui fapt fiind proiectele oamenilor de ştiinţă europeni din care enumerăm doar cîteva:

PALOMA – optimizarea comenzii robotului, a comportamentului acestuia.

COGNIROM – crearea unui robot capabil să se dezvolte în mediu uman.

SPIKEFORCE – robot care învaţă.

HYDRA – apariţia roboţilor cu un nivel ridicat de adaptabilitate şi autoorganizare.

I-SWARM şi SOCIAL – proiecte dedicate comenzii grupurilor de microroboţi, optimizării comportamentului acestora.

SWARM-BOTS – cercetarea autoorganizării grupurilor de roboţi.

NEUROBOTICS – elaborarea de interfeţe bionice cu corpul şi creierul (proteze care reacţionează la impulsurile cerebrale).

GOLDEN BRAIN şi NEUROBIT – optimizarea interconexiunii dintre creier şi dispozitive de tehnică robotică.

MAIA – comanda robotului prin forţa gîndului.

Tehnomasturbarea virtuală

Toate cele de mai sus vor fi completate de tehnologiile informaţiei, inclusiv calculatoare şi reţelele globale create de acestea, permiţînd crearea propriei lumi, cu propriile reguli în realitatea virtuală. Doreşti sex cu o stea a cinematografiei? Desigur, pune-ţi casca, conectează-te la programul special şi poţi avea fie şi jumătate din Hollywood. Cu cine ai vrea să începi? Cei mai avansaţi vor putea să îşi "încarce" conştiinţa în lumea computerizată şi să perceapă din plin plăcerea sexului cu partenerul virtual. Această din urmă perspectivă este serios examinată prin prisma aşa-numitei teorii a încărcării, conform căreia omul va putea să îşi transfere raţiunea în lumea virtuală şi să se detaşeze complet de realitatea fizică.

În anul 2006, preşedintele XStream3D Multimedia, Brad Abram a făcut o declaraţie referitoare la jocul online creat de firma sa, "Virtual Jenna", care oferea posibilitatea sexului virtual cu imaginea vedetei porno Jenna Jameson. Există posibilitatea conectării unor dispozitive speciale, care, în timpul jocului, acţionează asupra organelor sexuale. Totodată, Abram prevede extinderea semnificativă a pieţei dispozitivelor pentru asemenea simulatoare.

De ideea sexului în viitor sînt preocupaţi nu numai scriitorii SF, ci şi oamenii de ştiinţă serioşi. De exemplu, în martie 2006, lîngă oraşul Santa Fe din statul New Mexico a avut loc o conferinţă ştiinţifică cu tema "Viitorul sexului". Participanţii la conferinţă au ajuns la concluzii neliniştitoare privind faptul că sexul poate înceta să devină un mijloc de interacţiune între oameni, acordîndu-se rolul principal aşa numitei tehnomasturbări virtuale.

Nimeni nu cunoaşte cum se vor reflecta toate acestea asupra psihicului omului, asupra naturii şi motivaţiilor acestuia. Este posibil ca oamenii să înceteze complet să mai iasă din casă şi să-şi creeze singuri parteneri sexuali. Dar cum rămîne cu spiritul de rivalitate? Cu faptele de vitejie în numele iubitrii? Cu evoluţia şi selecţia naturală? Căpătînd acces la plăceri infinite, oamenii îşi vor pierde pur şi simplu interesul faţă de acestea? Îşi va pierde sensul comunicarea cu un om viu, mai ales de sex opus? La aceste întrebări, răspunsurile nu vor fi găsite prea curînd. Deocamdată însă, există loc destul pentru fantezii şi prognoze.

WorldMags®

WorldMags®

ONE SUMMER STAND

Vara, jocul nu se schimbă niciodată; întotdeauna sînt înlocuiţi doar jucătorii. Iar jocul de-a iubirea rătăcitoare de-o vară este, de departe, cel mai aventuros şi mai rîvnit de suflet. Pentru că îţi vei dori să te răcoreşti în braţele unei fiinţe nepermis de necunoscute, despre care să nu ştii decît că a existat – o secundă, o zi, o săptămînă...

Text de Ramona Pop

Cum să nu vrei să îţi limitezi raţiunea pentru a trăi mai intens clipa? E doar sex (umed şi probabil protejat) şi multe sărutări şi exhibiţii. Pentru că e normal să nu îţi pese atunci cînd ai timpul ca prieten. Omul este un animal ciudat, antipatic şi lipsit de substanţă. Predominante sînt "trăirea clipei" şi "satisfacerea nevoii" pentru că "doar o viaţă avem" şi "nu se ştie ce va fi mîine". Aşa că, dacă tot dăm colţul la un moment dat, măcar să ne "iubim" ca chiorii pînă ne lasă ficatul, nu? Au apus de mult vremurile cînd fidelitatea era pusă la rang de virtute. De fapt, fidelitatea nu a fost nicicînd o emblemă caracteristică speciei umane. În anii pe care îi trăim acum, sexul ocupă circa optzeci la sută din activităţile cerebrale.

Nimic nu e de ajuns

Sîntem nişte mici dumnezei, cu puteri depline asupra altora, dar total ineficienţi în faţa propriilor slăbiciuni. E şi firesc, în acest caz, să existe, cînd şi cînd, perioade de timp cînd să dorim un strop de refulare. Să ne întindem lîngă unul sau una despre care să nu ştim mare lucru (cel mult un nume de alint şi localitatea de provenienţă – pentru a ne asigura că nu o să vizităm niciodată zona cu pricina). La urma-urmei, ce poate fi mai frumos de atît?!

De ce nu te-ai pierde în discuţii fără rost, fără substanţă, fără cap şi fără coadă alături de un ilustru "nimeni" care nu te judecă şi pe care cu greu te abţii să nu-l judeci, la rîndul tău? Dacă eşti îndeajuns de pervertit şi nu vrei să laşi lucrurile să curgă de la sine, respectiv să ţi-o tragi pînă începi să ai dureri, să îţi petreci timpul fără să îţi pui întrebări, să transpiri, să mănînci şi să bei, e clar că nu e indicat să ai "iubiri de-o vară". Mai bine îţi găseşti propriul sclav pe care să îl domini aşa cum te taie pe tine capul. Cu condiţia să accepte… Dacă ai suficientă conştiinţă încît să realizezi că, oricum, nimic nu trebuie să rămînă din această "relaţie", cu excepţia cîtorva amintiri care se vor pierde în scurt timp şi a cîtorva povestioare intenţionat umflate în faţa prietenilor, îţi vei lua inima în dinţi şi, vară de vară, te vei împerechea cu cîte cineva, lăsînd la o parte orice urmă de pudibonderie deplasată şi vei ajunge la o filosofie de viaţă infinit mai diversificată decît cea existentă pînă în prezent.

Beneficiul diversităţii

Un prim avantaj al "amorului văratec", în antiteză cu "long life commitment", este diversitatea. Necesară oricărei fiinţe, nevoia de diversitate este satisfăcută cu brio (în cazurile fericite, desigur) atunci cînd, de la o vară la alta, găseşti următoarele caracteristici: păr pe piept, chelie, metrosexualism, mariaj în curs, bisexualism, burtă, fetişuri nepuse în practică, exhibiţionism, statutul de bunic conştiincios, o limbă jucăuşă, plus multe altele, în privinţa bărbaţilor. În privinţa femeilor, avem următoarele: ţîţe mari, ţîţe mici, ţîţe lăsate, ţîţe în perioada de lactaţie, aviditate de sex oral, jenă de sex oral, "she swallows", nimfomanie (doar pentru connaisseuri), frigiditate, dorinţa de experimentare, pretext pentru iniţierea divorţului, păsărici largi, păsărici strîmte, păsărici umede, păsărici uscate… Tot ce nici cu gîndul nu gîndeşti poate fi bifat pe lista "iubirilor de-o vară".

Beneficiul destinderii

Un alt avantaj: distanţarea de elemente stresante, cum ar fi "Aoleu, dacă mă sună cînd sînt cu prietena mea?!" sau "Dacă cealaltă se mişcă mai bine?!" sau multe alte asemenea probleme "existenţiale", la care renunţi cu bună ştiinţă pentru simplul motiv că nu îţi pasă. De la bun început, laşi lucrurile să se petreacă fără aşteptări (de fapt, ăsta este secretul!) şi te bucuri de ceea ce îţi oferă canicula. Evident, există şi posibilitatea să primeşti mai puţin decît zace în propria ta obişnuinţă, dar tocmai din acest motiv trebuie să nu ai aşteptări. Practic, orice iubire de-o vară trebuie să fie unică, necondiţionată şi cît se poate de realistă. Dacă încalci această regulă, nu e cazul să încerci. E clar că nu eşti pentru aşa ceva şi că depinzi de sentimente mai mult decît ar trebui. O vorbă înţeleaptă spune că, atunci cînd iubeşti pe cineva, trebuie să-i dai libertate deplină. Evident că, într-o relaţie serioasă, nu poate fi vorba de aşa ceva, dar tocmai aici este avantajul unor întîmplări determinate de perioada concediului sau a vacanţei.

Beneficiul independenţei

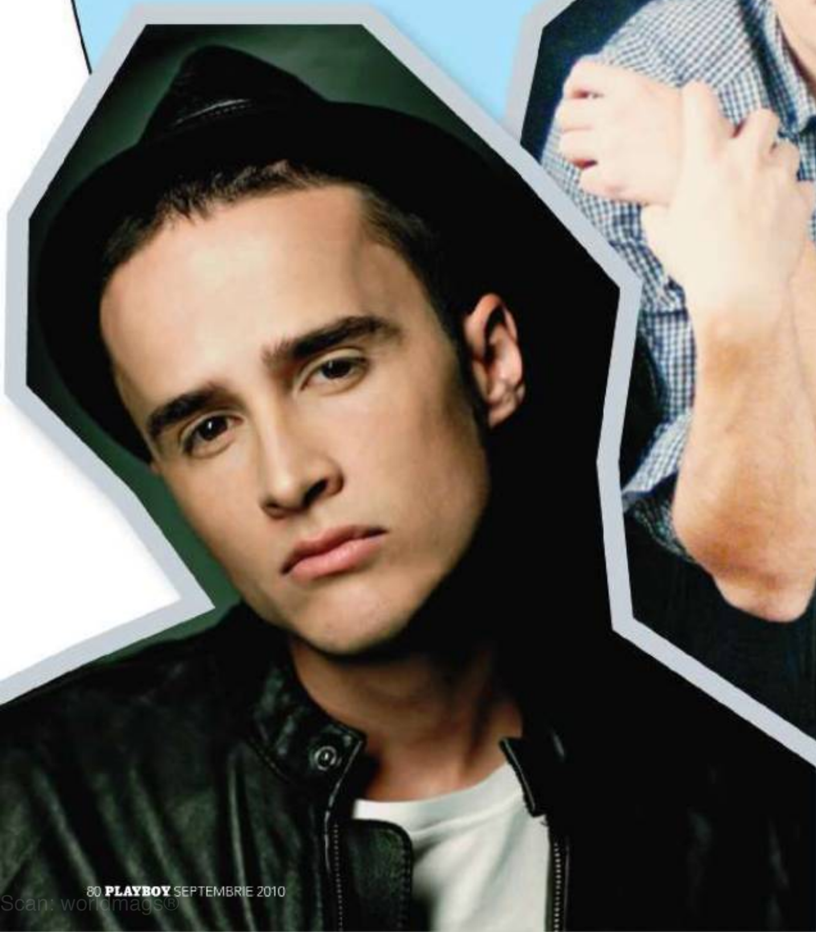
Al treilea avantaj constă în autoritatea liberului arbitru. Dacă, la un moment dat, te-ai săturat de prestaţia "partenerului", poţi oricînd să te "îndrăgosteşti" de altcineva. E cît se poate de simplu, mai ales cînd stabileşti regulile de la bun început. De altel, nu trebuie să te gîndeşti nici o clipă că ar trebui să faci altceva decît ceea ce îţi doreşti cu adevărat. E-adevărat, nimeni nu ştie cu exactitate ce vrea cu adevărat… În principiu, păstrează-ţi fermitatea! Ar mai fi "nevoia de frumos"… Dar, dacă o elimini din start, nici nu este nevoie să faci mare caz din asta. Bărbaţii merg oricum pe premise ca "poate să fie şi ciungă, şi oloagă, că tot mă-ncumet", iar femeile reacţioneaza, se ştie, la "papagal corespunzător". Nevoia asta a lor de a auzi doar ceea ce vor (deci, în principiu, de a fi minţite) este hotărîtoare, de cele mai multe ori. Te vei plimba, apoi, pe străzi sau prin parc sau prin discoteci sau prin alte dormitoare… Şi vei uita totul… Sau, după caz, atunci cînd ai căpătat nişte "problemuţe venerice" pentru că nu ai avut atîta minte încît să te protejezi, vei mai ţine minte o bună perioadă de timp, cît vizitezi asistentele pentru a-ţi face vaccinuri. Dar, după aceea, tot uiţi. Şi aştepţi cu sufletul la gură vara următoare. Cîţiva băieţi de treabă ne-au povestit cum stau lucrurile, în cazul lor, cu iubirile (fulgerătoare sau nu) de-o vară.

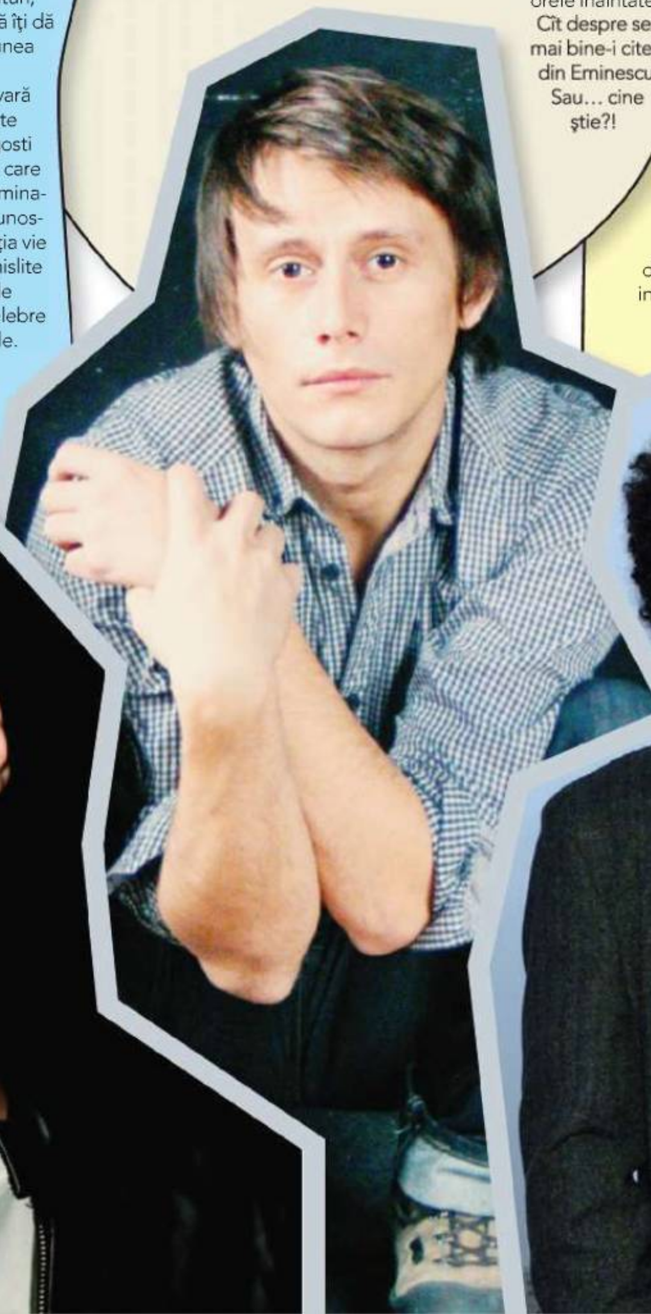
 WorldMags®

Şerban Copoţ (solistul trupei Animal X): Pînă la vîrsta de 18 ani, am trăit două iubiri de-o vară. Una cu o fată din Constanţa şi cealaltă cu o fată din Braşov, venită "la mare" în vacanţă. Mai specială este cea cu fata din Constanţa, pentru că ea a avut meritul de a fi alături de mine cînd am păşit în lumea celor "prihăniţi". După ce a început treaba cu Animal X, nu s-a mai putut vorbi de iubiri de-o vară, ci de iubiri de-o seară de vara. Nu mă mîndresc cu asta, dar nici nu mi-e ruşine, pentru că toate lucrurile se fac la vîrsta lor. Noi le-am făcut cu vîrf şi îndesat, ce-i drept! Nu cred că dragostea de-o vară are vîrstă, dar cred că probabilitatea de a se întîmpla scade proporţional cu experienţa. Cînd ai deja gusturile formate, zidul construit din pretenţii te ţine de partea cealaltă a acţiunii. Cei tineri îşi construiesc experienţa prin încercări, pe cînd cei mai experimentaţi cunosc şi gustul unui eşec lamentabil şi, în consecinţă, măsoară de mai multe ori. Aşadar, pretenţii mari, little action. Asta se aplică în cazul unor boemi care practică metoda clasică de agăţat cu suculeţul şi bezeaua; cînd eşti plin de bani, iubirile de-o vară sînt o altă distracţie. Într-adevăr, nu se poate compara o iubire de-o vară care se întîmplă între doi adolescenţi veniţi în vacanţă, fără interese pecuniare, ci doar hormoni de potolit, cu o iubire de-o vară care are ca miros interesul pentru bani şi în care sexul nu va egala niciodată ca intensitate pe cel mai sus pomenit, dar există şi această iluzie unilaterală a trăirii unei iubiri de-o vară. Capcanele în care mai picăm unii dintre noi fac parte din viaţă şi sînt menite uitării. Sînt două chestii diferite care au ingrediente diferite. Iubirea de-o vară adevărată are loc cu scîntei, emoţii, trăiri intense care sînt împărtăşite de cei doi parteneri în egală măsură. De obicei, atunci faci şi primele grozăvii ale adolescenţei (tutun, alcool). Probabil că ideea în sine de relaţie de-o vară îţi dă o libertate în acţiuni care nu se compară cu presiunea unei relaţii pe termen nelimitat. Sexul este nemaipomenit pentru că pachetul unei nopţi de vară veritabil cere aşa ceva, iar trăirile sînt la intensitate maximă. De ce femeie celebră m-aş putea îndrăgosti instant pentru o vară? Nu puţine sînt femeile după care mi-a umblat mintea. Aş comite o nedreptate să nominalizez pe cineva sau să dau vreun nume mai puţin cunoscut ca să par preţios. PLAYBOY-ul ne ţine imaginaţia vie număr de număr cu tot felul de cuconiţe bine zămislite de Cel de Sus. Pentru că tot era un exerciţiu de imaginaţie, propun să îmi faceţi o listă cu femei celebre şi să vedem care aş refuza să intre în fanteziile mele.

Marius Manole (actor Teatrul Naţional): Iubiri de o vară, pînă la 32 de ani ai mei, am trăit multe. În vacanţă, eşti relaxat, şefii nu mai strigă după tine, prietena nu îţi mai cere să-i spui de ce ai întîrziat după spectacol... sau poate că soarele "te tîmpeşte". De fiecare dată, juram că e ultima oară şi că nu o să mai permit să se întîmple aşa ceva. Apăreau aceleaşi întrebări: am nevoie de asta? Cum fac cînd trebuie să-i spun că s-a cam terminat? Cum fac, mai apoi, să nu mă mai gîndesc la asta? Intrăm în joc şi aşteptăm ca soarta să hotărască în locul meu. M-am îndrăgostit de multe ori vara, dar o dată a fost mai greu. Eu din Iaşi, ea din Constanţa. Şi a ţinut mai mult de o vară. A ţinut trei ani. Cu scrisori şi promisiuni şi tot tacîmul. Dar, cum ochii care nu se văd se uită, am fost uitat sau am uitat şi am trecut mai departe la alte iubiri de o vară. Sincer, nu cred că dragostea de-o vară are vîrstă şi nici nu cred să aibă minte. N-are nimic, în afară de inimă şi dorinţa de aventură. Te relaxează. E scurtă. Nu te întreabă cît cîştigi. Nici cînd vii acasă… Îţi redă încrederea în tine. Acum, sigur, dacă la 19 ani, îţi iei iubita de mînă şi te arunci gol în valurile mării şi poţi dormi pe plajă avînd martoră a iubirii voastre doar luna, la 70 de ani, e puţin mai greu să faci toate astea. Te dor oasele, deci preferi un pat moale şi cald. Pastilele trebuie luate la ore fixe, apa e cam rece, orele înaintate… Cît despre sex, mai bine-i citeşti din Eminescu! Sau… cine ştie?!

Vlad Craioveanu (MC Radio Guerrila): Am trăit maximum o iubire de-o vară şi jumătate pentru că, într-o vară, vremea a fost proastă jumătate de sezon. De marcat, nu m-a marcat niciuna, eu le-am marcat pe ele, iar ele m-au remarcat. Iubirea de-o vară trebuie să aibă cel puţin 18 ani, iar ingredientele ei, clar, sînt diferite întotdeauna, pentru că nu am cunoscut două femei cu adn -ul identic. Principalul avantaj al iubirii de-o vară? Că nu apuci să o vezi cît se îngraşă iarna şi, vorba aia, o vară nu se pune. Aşadar, mai puţine obligaţii! Mi-ar plăcea să mă îndrăgostesc pentru o vară de o asiatică celebră sau nu (oricum, ar ajunge celebră dacă m-aş îndrăgosti de ea, sau cel puţin flatată de dragostea mea infinită).

Victor Slav (prezentatorul rubricii "Vremea" din cadrul știrilor Pro Tv): Vara, «Love is in the air», vorba cîntecului. Dar, dacă vorbim "de-o vară", aş lega, totuşi, acest tip de îndrăgosteală de anii adolescenței, cînd ai senzația că orice gol în stomac sau tresăltare a inimii pot fi catalogate drept iubire. Cînd îți faci planuri și faci gesturi nebunești doar pentru a-i atrage atenția. Îmi amintesc de o întîmplare din adolescență, cînd voiam să cuceresc o fată. Am vrut să fac ceva special. Nu doar că am furat de pe stradă trandafiri, ci am și cules într-o pungă petalele căzute. Cred că lumea de la semafor își imagina că voi face dulceață din trandafiri. Fata respectivă și-a găsit ușa de la intrare tapetată cu flori, iar în mijloc trona o scrisorică. A meritat toată osteneala, pentru că a fost plăcut surprinsă. Poți să întîlnești oricînd iubirea de-o vară, indiferent de vîrstă. Pentru mine, însă, există o diferență clară între îndrăgosteala pentru o vară și iubirea care nu are anotimpuri sau ani. La 15 ani, visezi la o iubire alături de Angelina Jolie, de exemplu, dar, la 30, lucrurile se schimbă; vine o vreme cînd nu-ți mai dorești să te îndrăgostești pentru o vară. Dacă viața îți oferă euforii de-o vară, poți să te simți, în cel mai bun caz, un om cu experiență, să zicem. Ele nu vor egala, însă, niciodată o iubire în adevăratul sens al cuvîntului. Iubirea de-o vară are, în plus, soare, apă, nisip, mare... Ziua e mai lungă, noaptea mai scurtă și, uneori, mai vin furtuni puternice, care, însă, trec repede. Ca și dragostea "de-o vară".

Facem parte dintr-o societate dependentă de sex, de noțiunea de "sentimente" (chiar dacă nu foarte multă lume știe cu ce se mănîncă

Cătălin Măruță (prezentatorul emisiunii Happy Hour): Cînd nu eram deja înnodat într-o iubire de primăvară-vară-toamnă-iarnă, cam în fiecare an intram în coliziune frontală cu o iubire de-o vară, normal. Dar, de marcat, la ora aia, m-au marcat cel mai tare iubirile pe care nu le-am trăit, de fapt – probabil, iubiri la care aspiram (mai ales cînd eram foarte tînăr) și nu se desfășurau conform graficului. La vîrste de liceu, alea te scot din circuit, nu cele împlinite. Iubirile de o vară se confundă ușor cu fixațiile erotice de-o vară. Fiindcă, dacă vorbim de o singură vară, e cam pripit și superficial să le zici "iubiri". Dragostea n-are vîrstă, vîrsta e doar complicația ta personală, nu a dragostei. Și da, ingredientele sînt diferite, fiindcă, de la o vîrstă încolo, anumite ingrediente îți fac rău. Cum spuneam, cînd ești foarte tînăr, dragostea și atracția fizică se confundă. Din păcate, buletinul sau permisul auto nu vin la pachet cu diploma de individ responsabil în dragoste. Sau din fericire, de fapt. Pentru că, dacă numești iubire orice îndrăgosteală care e rodul insolației și-al dorinței de moment, măcar te alegi cu o experiență bogată în "iubiri". Mai tîrziu, le cerni și rîzi, ok, dar, pînă atunci, se cheamă că trăiești intens. Un avantaj al iubirii de-o vară ar fi că, dintr-o iubire de-o vară (care, toamna, se coace și cade), ieși mai ușor decît dintr-o iubire de-o iarnă, care te căptușește și cu un Revelion impus, și cu un Crăciun în sînul familiei (de obicei, în sînul familiei fetei, că, altfel, se umflă de plîns și tu te simți un nemernic fără suflet). Dezavantajul e că iubirea de-o vară are nopți cam scurte, conform astronomiei. Și încă un dezavantaj ar fi că, după iubirea de-o vară, iubirea de-o toamnă e cam desfrunzită și cam prea ușor de recoltat. Dar, dacă tot a venit vorba, nu-mi place să mă îndrăgostesc pentru o vară. Dacă zici "dragoste" și "de-o vară" în aceeași propoziție, ceva nu merge, ceva nu se leagă. În filme, iubirile de-o vară se regăsesc după vreo zece veri, în altă vară. Să se calculeze de cîte veri avem nevoie ca să trăim o iubire de-o vară! Cu una sau mai multe necunoscute.

Cabral Ibacka (prezentatorul "Poveștirilor de noapte" de la Acasă Tv): Știu, dă bine, ca bărbat, să spui că ai avut multe iubiri de-o vară, de-o zi, de-o oră... Eu nu prea am avut așa ceva. Mda, negru, dezinvolt și apare la teveu... Deci, e clar curvar, ar putea spune unii... Ei bine, nu e ! Chiar dacă au fost mai scurte, tot relații au fost. Normal că sînt diferite ingredientele iubirii de-o vară, pentru că, odată cu vîrsta, apar și pretențiile, se schimbă așteptările, dorințele sînt altfel structurate. Bine, pînă la urmă, tot de transpirație e vorba, numai că se ajunge la ea în moduri diferite. În cazul iubirii de-o vară, dispare tensiunea așteptării, dispar întrebările de genul "Oare iubita mea vrea mîine copii și pe soacră-mea mutată la mine?!", dispar pretențiile și, în schimb, apare o dezinvoltură mult mai vizibilă, comunicarea este mai relaxată, partenerii mai motivați către distracție decît către... miliție. La mine, cu îndrăgosteala e mai greu, mai ales acum, că-s bătrîn. Adică, deja am o relație de trei ani și știu că, cică, cui pe cui se scoate... Dar nu-i așa. În cazul meu, s-a închis la non-stop, nu mai

WorldMags®

WorldMags®

Top 20 femei încornorate

Fidelitatea este o promisiune foarte greu de ținut, iar asta o știu mai bine Tiger Woods, Ronan Keating, Jesse James, Jude Law și alți bărbați celebri care și-au înșelat partenerele (întîmplător) superbe. Ce a fost în capul lor de au renunțat la frumusețile pe care le aveau acasă? Numai ei știu... Însă un lucru e cert: infidelitatea nu iartă pe nimeni. Pentru fiecare femeie de frumoasă, există cel puțin un bărbat care s-a săturat de ea.

Text de Ramona Pop; Foto: Guliver, Mediafax

Jennifer Lopez

Relația lui J.Lo cu P. Diddy a pornit ca ceva "pur și inocent", dar s-a sfîrșit "urît și sordid", după cum a mărturisit cîntăreața însăși într-un interviu despre iubirile trecute. Soția lui Marc Anthony a recunoscut, totodată, că intre ea si rapper exista o conexiune aparte, dar că a fost conștientă în permanență că relația lor avea să se termine. Și s-a terminat în momentul în care Jennifer s-a edificat că P. Diddy o înșală cu Kim Porter. În scandalul iscat în 2003, rapperul a încercat să mute gunoiul în tabăra adversă și s-o scoată pe cîntăreață vinovată de adulter, însă nu i-a ieșit deloc, timpul scoțînd la iveală relația pe care acesta o avea încă din 1997 cu Porter. În 2007, la numai cîteva luni după ce a adus pe lume două gemene, Porter i-a spus adio lui Diddy.

Dita Von Teese

Cine ar putea vreodată să părăsească o divă pentru o puştoaică de 19 ani? Să răspundă Marilyn Manson! În 2006, extravagantul cîntăreţ s-a îndrăgostit fulgerător şi iremediabil de actriţa, minoră pe atunci, Evan Rachel Wood, fără să mai ţină cont că acasă avea o nevastă supranumită „Regina Burlescului". După doar un an de la căsătorie, de ziua lui Manson, Dita i-a făcut acestuia un superb cadou: actele de divorţ. Marilyn şi Rachel s-au despărţit doi ani mai tîrziu.

Jennifer Aniston

Cu un mariaj ce părea că sfidează perfecţiunea, Brad Pitt şi Jennifer Aniston au format un cuplu fericit pînă în 2005, cînd Pitt a început filmările pentru *„Mr and Mrs Smith"*. Tabloidele de la Hollywood nu conteneau să le laude relaţia, iar fotografii erau înseLaţi după instantanee cu cei ce erau alintaţi „frumuşeii". Mărul discordiei? Superba Angelina Jolie, cu care Pitt şi-a şi oficializat relaţia un an mai tîrziu. Mariajul cu actriţa din *„Friends"* s-a soldat cu un divorţ (nu tocmai plăcut pentru ea), iar tabloidele nu au contenit să scrie despre "frumuşei", în altă compoziţie.

Sienna Miller

Suspectată pentru divorţul lui P. Diddy de Kim Porter din 2007, Sienna Miller cunoaşte pe propria-i piele simptomele partenerului înşelat. I s-a întîmplat în 2005, cînd iubitul ei, Jude Law, a avut o aventură cu dădaca. În 2004, s-au văzut, s-au plăcut şi au hotărît să se mute împreună, alături de cei doi copii ai lui Jude dintr-o căsătorie anterioară. Evident, cu tot cu dădaca! În 2005, din cauza aventurii deconspirate a lui Law cu dădaca, Sienna a hotărît să pună punct relaţiei. Au stat separaţi mai bine de patru ani, dar, de curînd, şi-au dat seama că le era mai bine împreună şi s-au împăcat.

Mihaela Rădulescu

Mariajul vedetei tv cu omul de afaceri Elan Schwartzenberg nu a fost lipsit de episoade cu iz de amantlîc. Mai întîi, s-a născut episodul speculaţiilor care o invocau pe Ileana Badiu, fosta soţie a tenismenului Dinu Pescariu. Apoi, episodul Anna Lesko, care, după cum declara Mihaela la momentul respectiv, a dat din coadă mai mult decît prevedea legea. În plin proces de divorţ, Mihaela a recunoscut că infidelitatea soţului nu a iertat-o, dar a evitat să dea nume: "Soţul meu nu m-a părăsit şi nici nu m-a alungat de-acasă, ci am luat singură această decizie pentru că mă înşela cu graţia oricărui milionar român care-şi încearcă puterile mai mult decît îl ţin". Cum Elan nu a fost convingător în a infirma, vedeta Antenei 1 a fost vehementă în declaraţiile sale şi a întărit pentru Cotidianul: "Soţul meu a greşit lamentabil şi n-am mai putut să reconstruiesc afectiv nimic pe un soclu putred. Şi spun asta după ce, timp de 7-8 luni, toată lumea m-a arătat pe mine cu degetul şi a comentat numai pe lîngă subiect şi foarte departe de adevăr. Sînt încă o femeie înşelată de un milionar care a uitat de unde a plecat şi ce familie frumoasă are, nimic nou sub soarele dîmboviţean. Am încă eleganţa de a nu rosti numele femeilor care au trecut prin sufrageria mea în calitate de doamne şi s-au oprit în dormitoare de hotel cu soţul în calitate de curve, le mai las puţin să se perpelească, îmi place să mă distrez puţin cu mintea lor, mai ales cînd poza lor socială e una aşa «imaculată»".

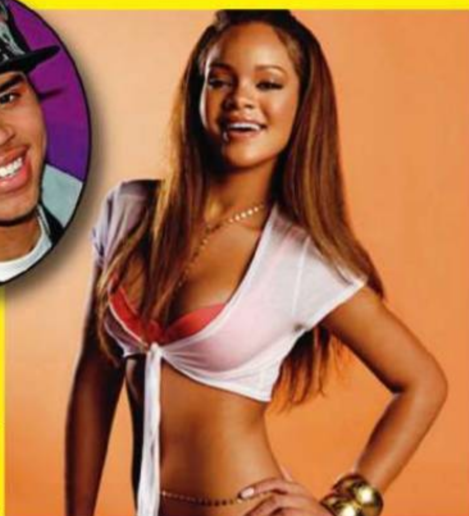

Halle Berry

Actrita creştea fetiţa lui Eric Benet ca pe propriul său copil, iar acesta îşi petrecea timpul înşelînd-o. Cînd Halle a luat atitudine, cîntăreţul a declarat că suferă de dependenţă de sex. Starul din "*Monster Ball*" a stat lîngă bărbatul ei, atunci cînd acesta cerea ajutor pentru boala de care suferă Tiger Wods acum, prezentîndu-se împreună la Oscarul din 2003. Şapte luni mai tîrziu, actriţa s-a răzgîndit şi a divorţat. Vedeta încă mai suportă consecinţele acestei relaţii dezastruoase, ea fiind nevoită să plătească o sumă exorbitantă în urma divorţului. Benet declară, ori de cîte ori are ocazia, că Halle este "o mincinoasă fără inimă, care l-a scîrbit pe veci". Acesta a fost deranjat de faptul că, întrebată de revista In Touch de ce refuză să-i plătească pensie fostului soţ, actriţa a spus: "Păi, cum aş putea să accept să plătesc bani unuia care m-a înşelat de cel puţin 27 de ori într-o căsnicie atît de scurtă?!".

Ileana Lazariuc

Pe Ion Ion Ţiriac îl caracterizează acţiunile sentimentale de tip ciclic. S-a dres de fiecare dată cu o brunetă, după legătura cu o blondă, şi invers. În 2002, după trei ani în care s-a dovedit a fi stabil sentimental, o părăseşte pe Raluca Sandu, fiica preşedintelui FRF Mircea Sandu, pentru Ileana Lazariuc. La sfîrşitul anului 2004, Ţiriac Jr. şi fata cîntăreţei Anastasia Lazariuc se logodesc, pentru ca, la jumătatea lui 2005, să-şi anunţe public despărţirea. În luna iunie a aceluiaşi an, Ion Ion redescoperea farmecul blondelor lîngă Andreea de la Trident. În 2007, Ion Ion îşi surprinde familia, apropiaţii, presa, chiar şi pe sine, şi se căsătoreşte civil cu Maria Marinescu. După un divorţ scurt şi nedureros, la prima înfăţişare, Ion Ion pleacă la Paris cu Ileana Lazariuc, nu înainte, însă, de a mai cina o dată cu Andreea de la Trident, într-un restaurant din Drumul Taberei.

Rihanna

Cîntăreaţa a descoperit că iubitul ei, Chris Brown, conversează prin sms cu alte fete, iar acesta a refuzat să recunoască. În schimb, a încercat să-şi dovedească nevinovăţia prin nişte lovituri aplicate direct în faţă! Teama că era înşelată a adus-o în pragul disperării pe Rihanna. Ea a angajat oameni care să îl urmărească pe Chris oriunde mergea în turnee. Apropiaţii cuplului susţin că acesta ar fi fost spionat pe tot parcursul turneului lui european şi, uneori, şi în cel din America. Oricînd ea nu era cu el, de fapt. Totul a degenerat cînd Chris a bătut-o pe Rihanna, care a ajuns la spital învineţită, cu două contuzii uriaşe de o parte şi alta a frunţii, buzele şi nasul însîngerate şi muşcături pe mînă şi degete.

Delia Matache

Cîntăreaţa s-a trezit recent în plin scandal sexual din pricina presupusei infidelităţi a iubitului ei, omul de afaceri Florin Moldoveanu, care, aşa cum scriu tabloidele, ar avea un început de relaţie şi cu fotomodelul Andreea Tivadar. De-aceeaşi tumultuoasă poveste de dragoste a avut parte Delia şi-n urmă cu şapte ani, cînd acelaşi Florin Moldoveanu o "traducea" cu mai puţin cunoscuta Lucica. Toată floarea mondenă din Capitală ştia că Lucica există în viaţa sa (e de notorietate faptul că le aducea din deplasări cadouri identice). Ulterior, Florin s-a căsătorit cu Lucica, iar Delia şi-a încercat norocul cu Matteo, care s-a dovedit a fi şi el infidel.

Elizabeth Hurley

Hugh Grant a dat sexul cu un supermodel pentru o prostituată. Aventura lor a fost cu atît mai neplăcută cu cît el a fost şi arestat alături de domnişoara prostituată, Divine Brown! A fost prins într-o maşină; solicitase, pentru 60$, un blow job. Deşi relaţia lor a eşuat după ce el a înşelat-o, Liz Hurley păstrează încă sentimente intense pentru actorul britanic. Ea a mărturisit recent că păstrează pentru el chiar şi o cameră liberă în casa ei, unde actorul poate sta oricînd doreşte.

Reese Witherspoon

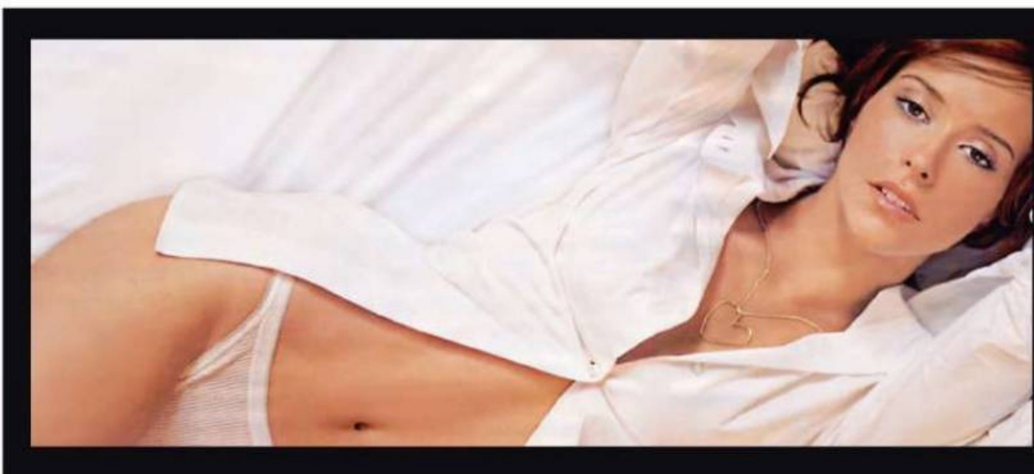
Reese Witherspoon și Ryan Philippe s-au cunoscut pe platourile de filmare ale filmului *Cruel Intentions* ("Tentația seducției" - 1999) și s-au căsătorit cîteva luni mai tîrziu. Tot pe platourile de filmare, însă, ceva mai tîrziu, de data aceasta la filmul *Stop-Loss*, Ryan Philippe avea s-o cunoască, într-un mod neortodox, și pe Abbie Cornish. Reese Witherspoon nu a avut decît să constate eșecul mariajului ei și să se gîndească la divorț. Din păcate, actrița nu a semnat un contract prenupțial, iar acum trebuie să se gîndească și cum să-și păzească averea.

Witherspoon cîștigă aproximativ 20 de milioane de dolari pentru un film, în timp ce soțul ei doar 2,5 milioane. Legea californiană spune că bunurile dobîndite în timpul căsătoriei se împart în mod egal, dacă nu a fost semnat un contract prenupțial.

Gina Pistol

Deși a înnebunit milioane de bărbați cu pictorialele ei provocatoare, Gina Pistol își poate scoate certificat de ghinionistă în dragoste. Infidelitățile foștilor iubiți nu au ocolit-o în nici una dintre relațiile pe care le-a avut. Iubitul ei actual, afaceristul libanez Nicola, s-a lăsat fermecat de o tînără de 20 de ani, pe care a sărutat-o și a pipăit-o fără rețineri într-un club din Capitală. Libanezul a uitat că o are drept parteneră de viață pe cea mai sexy româncă și și-a făcut de cap cu Roxana Meneș, o "fată de la pagina 3", cu cîteva titluri de miss și cu un pictorial incendiar într-o revistă pentru bărbați, la rubrica „Cine-i fata?". Gina nu a trecut cu vederea incidentul, însă, după ce l-a pedepsit cu cîteva luni de pauză în relație, și-a reluat viața alături de Nicola. Pentru a treia oară!

Andreea Bănică

La sfîrșitul anului trecut, cu voia soțului, Andreea Bănică s-a pomenit în plin scandal sexual. Trei tinere susțineau cu detalii picante cum soțul și impresarul cîntăreței, Lucian Mitrea, le-ar fi cerut favoruri sexuale în schimbul promovării în showbiz. Ce a avut de spus Lucian? "Eu și Andreea am avut discuții aprinse de multe ori, iar presa nu a știut. Am stat și separați și am avut și divergențe pe plan profesional. Nu sînt ușă de biserică, dar eu știu prea bine ce am făcut și ce nu. Andreea este totul pentru mine." Iar Andreea este o soție care iartă.

Sandra Bullock

În luna mai a acestui an, actrița a părăsit reședința unde a locuit în ultimii cinci ani împreună cu soțul ei, Jesse James, din cauza unei aventuri pe care acesta ar fi avut-o în timp ce ea participa la filmările pentru lungmetrajul *The Blind Side*. Filmul i-a adus Oscarul, dar i-a luat bărbatul! Fotomodelul Michelle McGee, celebră pentru tatuajele ei, a fost vinovată pentru pierderea Sandrei Bullock. Întrebare pentru bărbații care au cunoștință de tatuajele fotomodelului: există erecție de la așa o priveliște?

Tea Leoni

Căsnicia actriţei Tea Leoni a fost zdruncinată de nenumăratele aventuri pe care soţul ei, David Duchovny, le-a avut cu diferite femei. Actorul a călcat strîmb din cauza dependenţei de sex, pe care nu a negat-o nici o secundă şi pe care a încercat în mai multe rînduri să o trateze în centre de reabilitare. Sătulă, probabil, să fie înşelată, Tea Leoni s-a aruncat în braţele lui Billy Bob Thorton, fostul soţ al Angelinei Jolie. La scurt timp după incident, cînd toată lumea era convinsă că divorţul nu mai putea fi evitat, starul din *Dosarele X* şi Tea s-au împăcat.

Jennifer Love Hewitt

Acriţa şi compozitoarea americană, cunoscută pentru apariţiile sale în filmele companiei Fox, a recunoscut în cadrul unei emisiuni televizate că fostul ei iubit, a cărui identitate nu a vrut s-o dezvăluie, a înşelat-o timp de un an şi jumătate din doi. Jennifer a aflat toate aceste lucruri pentru că i-a citit emailul: "Mă bucur foarte tare că am făcut asta şi aş face-o din nou. Eram tare curioasă, deoarece intuiţia îmi spunea că ceva nu e în regulă. Am verificat şi am aflat că, în timpul în care noi doi am avut o relaţie de doi ani, el, timp de un an jumătate, a mai avut şi alte relaţii". Au fost cîteva semme care au determinat-o pe vedetă să-şi suspecteze partenerul: "Avea foarte mare grijă de el, spre exemplu, a început să se antreneze mult mai des... De unde veneau toate astea?".

Fergie

Actualul sot al cîntăreţei, Josh Duhamel, a avut o aventură cu o stripteuză, însă a negat vehement acest lucru pe toată perioada scandalului mediatic. Chiar dacă stripteuza a trecut de detectorul de minciuni şi a demonstrat că relaţia lor chiar s-a consumat, Fergie a preferat să aibă încredere în el şi să-şi continue mariajul.

Cheryl Cole

Sătulă de aventurile soţului, cîntăreaţa Cheryl Cole a luat anul acesta decizia de a divorţa de fotbalistul Ashley Cole, după ce a fost înşelată cu cinci femei în decurs de doi ani. Cheryl Cole le-a cerut avocaţilor săi să depună actele pentru divorţul de starul echipei Chelsea Londra fără a cere vreo sumă din averea acestuia şi nici locuinţa de şase milioane de lire sterline pe care cei doi o deţineau.

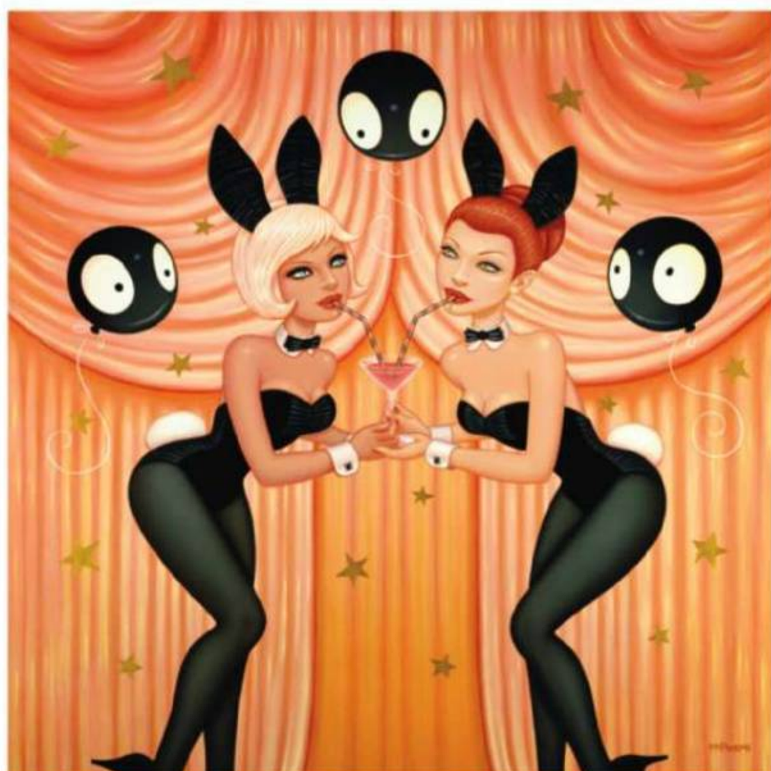
Andreea Marin Bănică

În 2008, într-un interviu acordat revistei Tango, Andreea Marin Bănică a recunoscut că a fost înşelată în trecut. "Da, am fost înşelată. Urmarea mi-a arătat că nu am avut decît de cîştigat, e ca şi cum aş fi fost ajutată să conştientizez la timp că-mi pierdeam vremea cu cine nu trebuia", mărturiseşte vedeta fără a face nominalizări.

Kim Kardashian

Toată lumea o iubeşte pentru fundul ei gigant, dar asta nu a fost suficient pentru fostul ei iubit, starul de fotbal american Reggie Bush, care a "tradus-o" cu o chelneriţă. Înşelată de Reggie, Kim Kardashian a slăbit trei kilograme, înfometîndu-se cinci zile (nu ştim dacă a luat reţeta de la Bianca lu' Bote), iar, într-a şasea, a plecat la vînătoare de bărbaţi. Şi-a trecut deja în cont o pradă: fotbalistul Cristiano Ronaldo.

WorldMags®

WorldMags®

Mica şi Marea Elveţie culinară

Un tur de restaurante prin Zürich, dublat de Street Parade, poate demonta prejudecăţile despre Ţara Cantoanelor.

Text de Dan-Silviu Boerescu; foto: Guliver

DESPRE ELVEŢIA, MULŢI VORBESC ca despre un sanatoriu. Un loc curat şi aseptic, în care e multă linişte, chiar plictiseală. Mai ales la Zürich, oraş - prin excelenţă - de afaceri, cu sedii de mari companii, inclusiv …Google. Numai că elveţienii sînt primii care protestează împotriva acestei imagini desuete! De nişte ani buni, Zürich se schimbă, devine un oraş alert, sensibil la trenduri şi, mai ales, dedicat unui altfel de lifestyle. Să spun doar că, în Oraşul Vechi, pe lîngă Cabaret Voltaire (unde Tristan Tzara a inventat dadaismul) şi casa lui Lenin (unde, în 1916-1917, acesta plănuia Revoluţia Bolşevică), există, acum, peste 500 de cluburi, restaurante, terase – toate deschise, în weekend, pînă în zori! În total, oraşul de 360.000 de locuitori (dintre care 40.000 studenţi) are peste 2.000 de restaurante. Un oraş dinamic, care tocmai a găzduit o impresionantă Street Parade, cu peste 900.000 de participanţi, 30 de care/platforme de tiruri alegorice denumite Love Mobiles (eu am fost pe Vanilla Club, animat de Sir Colin, cel mai important DJ elveţian). Un oraş extrem de liberal (consumul de droguri uşoare este permis, la fel şi cultivarea de "plante" pentru uz personal – nu şi comerţul!). …Dar, dincolo de animaţia juvenilă a străzii, Zürich este şi o veritabilă capitală europeană a gastronomiei, începînd cu fabuloasele maccaroni Luxemburgerli (jumătăţi de "piersicuţe" de pandişpan unite cu ciocolată şi glazurate cu tot felul de creme), de la Sprungli, şi ajungînd la mîncarea emblematică numită "rosti" (un fel de tortuleţ de … cartofi!).

HILTL 1898

Într-o ţară a cîrnaţilor consistenţi şi a brînzeturilor maturate, a deschide un mare restaurant vegetarian putea părea o mare aventură. Cu toate astea, Ambrosius Hiltl s-a încumetat să facă acest pas şi încă în 1898! Iar restaurantul care-i poartă numele a devenit una din emblemele culinare ale oraşului de pe rîul Limmat. Astăzi, ai nevoie de rezervare pentru a obţine, seara, o masă aici, pe Sihlstrasse. Se poate cina à la carte, cu supe (gazpacho, de pildă), salate, orez cantonez, black curry, ravioli cu busuioc sau, chiar paella (dar fără fructe de mare!), însă eu am ales varianta, mai picantă, a bufetului indian. Sistemul e simplu: îţi îngrămădeşti pe platou tot ce-ţi place, apoi te duci cu piramida de bunătăţuri vegetariene la casă, unde este cîntărit totul, scăzîndu-se automat greutatea farfuriei. Preţul pe kilogram este de 55 franci elveţieni (cam 40 euro). Eu m-am săturat cu 37,75 CHF! Şi am pus chiar de toate: orez basmati, curry de legume, năut cu sos, fasole albă cu bob enorm, salată de porumb, felii de vinete, dovlecei şi zucchini prăjite, morcovi cu sos dulce. Apoi, vreo zece tipuri de foietaje fine umplute cu pastă de legume gătită în fel şi chip (aloo baji, samoosa, "pacheţele"), dar şi brînză de soia (feta) cu mai multe sosuri (de la iute-dulce la iute-iute). În fine, la desert, am fost ceva mai rezervat, mulţumindu-mă numai cu două aloo gobi, gogoşelele indiene tipice, însiropate îndelung în apă de trandafiri. Evident, toată mîncarea asta condimentată mi-a făcut o sete nebună, pe care am stins-o cu două carafe de jumătate de litru pline cu "limonadă" de portocale amare la gheaţă…

QUAGLINOS

În centrul orașului, vis-à-vis de Operă și foarte aproape de Lacul Zürich (implicit, aproape de circuitul impresionantei parade stradale), se află un alt gen de restaurant. Teoretic, Quaglinos este dedicat gastronomiei internaționale cu influențe asiatice, dar eu am ajuns aici cu recomandarea expresă de a gusta felul național elvețian – "rosti". Înainte însă, am luat o salată combinată: frunze de lăptucă, rucola, "iceberg", spanac, chiar și un fel de lobodă, sîmburi de pin, boabe de porumb, cubulețe de roșie – toate stropite cu sos alb și ulei de măsline extravirgin adițional. Pîinea era una neagră tradițională, cu semințe de cereale. Băutura, care m-a însoțit și la felul următor, a fost un vin alb sec local – Petite Arvine 2009, AOC Valais. Vinul era tare (14% alcool), dar foarte răcoros și parfumat, cu arome de flori de glicină și agrișe, dar cu un final de gust surprinzător, puțin sărat(!). Se pare că acest soi derivă din Traminer și este înrudit cu Sylvaner-ul nemțesc – oricum, un vin perfect pentru aperitive, pește prăjit, langustă sau mîncăruri cu sos alb. Un astfel de sos alb, clasicul Bechamel (smîntînă, unt, făină), a fost folosit, de altfel, la sosul principal, unde am avut parte de o porție zdravănă de rosti, adică un fel de tartă făcută la tigaie din cartofi dați pe răzătoare și prăjiți în unt cu puțină ceapă. (Se mai pot pune ierburi de gust, brînză sau, chiar, măr dat, la rîndu-i, pe răzătoare.) Garnitura consta din ciupercuțe călite în unt, cuburi de carne de vițel cu sos Bechamel și – surpriză – un moț de frișcă (da, chiar frișcă – nu smîntînă!) decorat cu pătrunjel verde.

BAUR AU LAC

În buricul tîrgului, pe malul lacului Zürich, este situat și hotelul de lux construit de Johannes Baur în 1844. Astăzi, el adună toate superlativele, fiind desemnat inclusiv "Cel mai bun hotel din Europa". Cel mai bun hotel (cu camere care pot costa și 3.600 CHF pe noapte) nu putea să aibă decît un restaurant pe măsură ….de fapt, trei restaurante plus o terasă prelungită într-o grădină mirifică. Aici, am mîncat și eu, cu un ochi la farfurie și unul la Street Parade, Love Mobile-urile avînd punct obligatoriu de oprire pe esplanada din fața hotelului. Am început cu un risotto Carnaroli, cu foie gras de rață, coacăze negre și parmezan (Parmigiano Reggiano). Apoi, la recomandarea chef-ului Laurent Eperon, am continuat cu un filé de biban de mare, aromat cu …cafea Arabica și ulei de măsline verzi, cu salată de spanac. (Aș fi putut opta și pentru un medalion de homar cu semințe de salcîm sau pentru vițel cu portocale! Ori pentru lup-de-mare cu caviar de Acquitania, servit cu suc de …rucola și castravete, aromat cu gin și piper!) Desertul a fost doar un sufleu de clătite cu iaurt, sos de fructe de pădure roșii și vanilie. Șampania care a însoțit acest recital culinar a fost Philipponat Brut Royale Reserve.

Epilog bucureștean

MICA ELVEȚIE …ROMÂNIZATĂ

Jakob Haussman a vrut să reînvie la București spiritul marii gastronomii elvețiene, dar, în final, a ajuns la concluzia că merită să investească destulă creativitate și în recuperarea unor vechi mîncăruri din țara de adopție. Astfel, restaurantul său Mica Elveție St. Moritz (situat pe strada Sandu Aldea, nr. 64, aproape de Mînăstirea Cașin) și-a făcut un titlu de glorie din reinventarea ciorbei de leurdă, acea incitantă "buruiană" usturoiată care apare primăvara la marginea pădurilor. (E adevărat, cînd s-a terminat leurda, s-a reîntors la sparanghel!) Iar, pe toată durata verii, pînă la jumătatea lui septembrie, Haussman se mută la Predeluț, lîngă Bran, și propune serbări cîmpenești(!). Totuși, din meniul toamnei nu vor lipsi faimosul fondue de brînză, carne și ciocolată, racleta cu brînză și carne sau specialitățile pe piatră încinsă. Cît despre rosti, aici se servește rețeta de la Berna, în care se pune și brînză!

WorldMags®

Kitul de gadgets al rockerului

Să presupunem că ai un televizor acasă şi că ţii în vitrină biletele cu cotorul rupt de la concertele Metallica, Rammstein, Slayer sau Iron Maiden. Pagina asta e pentru tine.

Texte de Mircea Ochescu

Boxe Klipsch

Orice s-ar spune, chitara bass e poate cel mai important instrument din muzică. Din păcate, bassul e un instrument pe care rar îl auzi cum trebuie, din cauza sonorizării defectuoase sau prea ieftine. Pentru muzica rock, umblă vorba că cele mai bune scule audio sînt de la Klipsch. Se aud atît de tare şi de fidel, încît soţiei, care sare, se agită şi mişcă din buze în faţa ta, nu-i iese nici un sunet pe gură. E un sentiment plăcut, dar care nu durează decît pînă consoarta furibundă scoate brutal sistemul audio din priză şi-şi propteşte mîinile-n şolduri. Pentru un sound rock cristalin, recomand Klipsch Heresy III, nu cele mai ieftine boxe şi nici cele mai noi, dar unele din cele mai bune.

Preţ: 4300 lei; www.htb.ro

Sticla Jack Daniel's

Nici un rocker nu e suficient de demenţial fără o sticlă de whiskey alături. Abia după cîteva pahare de Jack, notele încep să capete fluenţă, iar genurile cele mai criptice ale rockului (melodic death, grindcore, crust punk) devin accesibile şi clare ca melodia «Zece» a lui Florin Chilian. A nu se abuza, totuşi (nici de Chilian, nici de Jack).

Tricou demenţial

Un tricou demenţial este un lucru pe care orice om trebuie să-l aibă în garderobă, indiferent de opţiunile muzicale. Pentru experienţa unui riff de air guitar sau de chitară Guitar Hero la tine în sufragerie, tricoul negru cu imprimeu e obligator. E drept că Angus Young e la bustul gol cînd se dezlănţuie, dar mai ai pînă acolo. Pentru începători, se recomandă imprimeuri clasice de la Metallica, Iron Maiden sau ACDC.

Preţ: 43 lei; www.tricouririock.ro

Playstation 3 + Guitar Hero Metallica

Playstation 3 e ca bătrînii: cine n-are să-şi cumpere. Vom vedea mai jos în ce fel ne poate servi setea de rock populara consolă de la SONY. În combinaţie cu chitara Logitech şi jocul Guitar Hero Metallica de la Activision, Playstation-ul devine o sculă periculoasă pentru vecini. Cînd vine vorba de rock şi de Metallica, nimic nu se compară cu introul de chitară de la *Fade to Black* (mi se face pielea de găină acum, cînd scriu, şi iată, îi dau drumul pe youtube.com şi scriu mai departe). Ei bine, e o plăcere să «cînţi» pe Guitar Hero piesa asta pe grad de dificultate hard. Abia atunci îţi dai seama cam cum se simte Kirk Hammett şi vă spun cu toată sinceritatea : nu e rău deloc.

Preţuri: Playstation 3 Slim – 1299 lei
Guitar Hero Metallica (kit cu chitara inclusă) – 399 lei, ambele de la www.gameshop.ro

Chitara Logitech pentru Guitar Hero

Logitech are probabil cea mai sexy chitară pentru Guitar Hero. Cu griful din lemn de trandafir şi freturi metalice, scula este construită pe baza modelului preferat de cei mai mari chitarişti din lume. Tastele controller-ului sînt silenţioase, iar experienţa riffului de chitară e de neuitat. E o diferenţă enormă între produsul Logitech şi chitara de plastic ieftin cu care vine jocul Guitar Hero.

Preţ 650 ron; www.mediagalaxy.ro

WorldMags®

Artmania: doar pentru cunoscători

Festivalul Artmania de la Sibiu a avut şi anul acesta parte de trupe de seamă care au concertat pentru un public atent selecţionat.

Text de Alexandra Dragomir

PRIMA ZI DE FEST i-a avut ca trupă de sacrificiu pe Swallow the Sun. Finlandezii au încălzit bine publicul, chiar dacă lumea încă se aduna, iar doom-ul pe lumină nu e cea mai fericită combinaţie. Prietenoşi pînă la capăt, finlandezii s-au tot perindat prin Sibiu, fiind prezenţi chiar şi pe la concertele din cluburi.

KAMELOT AU PĂRUT a fi headlinerii serii, în ciuda a ceea ce scria pe afiş. Sunetul însă a lăsat pe alocuri de dorit, căci abia îl mai auzeam pe Roy Khan în marea de başi. Cu toate astea, fanele din public le-au cîntat toate versurile. Au început, evident, cu *Rule the World* şi au încheiat cu *March of the Mephisto*. Un contact bun cu publicul, educaţie a scenei nord americane de muzică, dar care mie nu îmi spune foarte multe. Mai mulţi "fuck" ca în seara întîi nu am auzit decît de la Serj Tankian în persoană.

THE SISTERS OF MERCY mi-au plăcut chiar dacă se simţea că sînt uşor plictisiţi şi Andrew ar fi tras mai multe fumuri decît să cînte, însă, chiar şi după 30 de ani de carieră, mie îmi pare că fac show. Nu mai contează că spectacolul se traduce în munca de lightining a unei tipe care a lucrat pînă şi cu Robbie Williams, în combinaţia de fum încît ei să devină invizibili. Cine nu s-a prins că acesta era scopul norului de fum, la colţ, pe coji de nuci. Însă fanii ştiau exact pentru ce vin şi au cîntat pe tot parcursul playlist-ului.

MUZICA LUI SERJ TANKIAN (vocalist la System of a Down) nu e uşor digerabilă. Iar cine spune că nu sună deloc a System of a Down ar trebui să mai verifice o dată ce ascultă. E totuşi un proiect solo marca Serj Tankian. A băgat piese de pe *Elect the Dead Symphony* şi patru piese de pe viitorul *Imperfect Harmonies*, din care am deja o preferată – *Left of Center*. Intrarea lui pe scenă a fost cam ratată, dar a ştiut să îşi facă ieşirea şi nu a mai revenit pentru bis (bis care nici nu apare pe setlistul din faţa mea). A comunicat toată seara cu publicul, anunţîndu-şi piesele şi păstrînd legătură cu fanii – o mulţime întreagă care cîntă şi bate din palme pe *Sky is Over*, sau fete suspinînd pe *Baby*, revoltîndu-se cu un "middle finger" în aer pe *Money* – toate astea făcînd parte din colecţia Serj.

MIE MI S-A PĂRUT un domn şi, pe alocuri, dacă se ascultă cu atenţie, se mai simt urme de SOAD de care nici măcar el nu poate scăpa. Rămîne însă unul dintre concertele din topul personal, pe care nu cred că îl va detrona cineva prea curînd, atît prin atmosferă cît şi prin mesaj şi muzică.

Crème
de la crème

În penultimul weekend de distracție estivală, clubul Crema din Mamaia a găzduit ultimul party Playboy Energy Drink de la mare, din acest an. Bianca Drăgușanu, Adelina Pestrițu, Andreea Necula (care e din nou blondă) și Oana Bercaru au fost gazdele evenimentului.

Fotografii de Imphoto

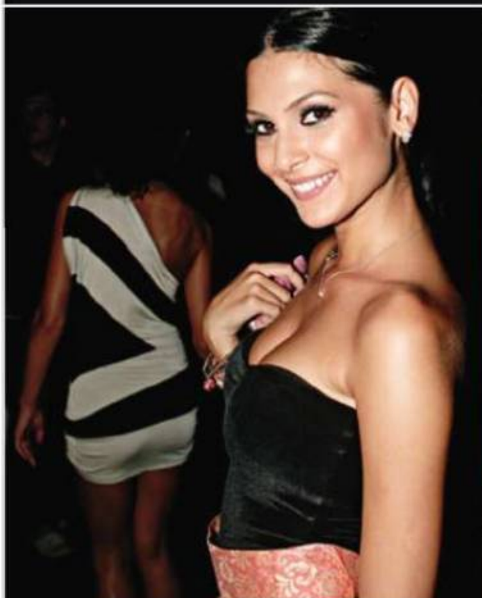

PLAYBOY
Energy Drink
Party la Biavati

Pe 7 august, vedetele Playboy şi Iepuraşii au sărbătorit asocierea clubului Biavati cu cel mai sexy energizant, printr-o mega petrecere Playboy Energy Drink! Gina Pistol, Roxana Tănase, Andreea Necula, Roxana Dobre şi Ramona Lăzuran vă pupă de la mare!

MARINARUL ŞI IEPURAŞUL

Tot în august, echipa Playboy a plecat să-şi salute cititorii din ţară, poposind şi la Bacău. Va spunem doar atît: dacă ajungeţi pe acolo, nu rataţi terasa hotelului Dumbrava. Abia am reuşit să le luăm pe fete înapoi la Bucureşti...

Bogăţiile toamnei

Pagini realizate de Raluca Cristea
Foto: Răzvan Anghelescu

Toamna se numără... parfumurile. Împrospătează-ţi colecţia cu noile arome care îţi amintesc de zilele de vacanţă sau poate te inspiră pentru viitoarea escapadă. Tu alegi locaţia!

Champion, de la Davidoff, EDT 50 ml, 220 lei
Fahreinheit Absolute, de la Dior, EDT intense 100 ml, 402 lei
Le Male Terrible, de la Jean Paul Gaultier, EDT 75 ml, 245 lei
New York, de la Playboy, EDT 100 ml, 52 lei

WorldMags®

7, de la Loewe, EDT 100 ml, 334 lei
Bleu de Chanel, de la Chanel, EDT 100 ml, 357 lei
Midnight in Paris, de la Van Cleef & Arpels, EDT 75 ml, 270 lei

A zbura zburare, pe kite şi wake

Topul clişeelor erotice ale femeii: pompierii, instalatorul şi, evident, surfer-ul. Eu nu m-aş identifica decît cu surferul, altfel – vorba aia – de ce mai facem facultăţi şi MBA-uri?

Text de Nicu Pană

Dacă vrei să mergi pe apă, ai două opţiuni: crezi în minuni biblice ca babele cu broboade înflorate sau speri ca, într-o bună zi, ştiinţa să descopere tehnologii neprohibitive economic pentru levitaţie.

Din fericire, se poate trăi convenabil şi din metaforă şi aproximare. Noi credem că sporturile de apă, în speţă kiteboarding şi kitesurfing, aproximează binişor experienţa pe care trebuie să o aibă îngerii cînd glisează în picioarele goale pe te miri ce ghiol metafizic.

Şi ce este încă şi mai "miraculos" este că aceste sporturi, deşi catalogate ca fiind "extreme" au devenit azi atît de standardizate şi procedurale, încît au început să fie prietenoase şi atrăgătoare pentru orice tip interesat cu adevărat.

POŢI ALERGA ÎNAINTE SĂ MERGI?

Cazul cel mai clar în speţă este al umilului dumneavoastră corespondent care a învăţat să se ridice pe placa de wakeboard şi să sară peste siajului unei şalupe de viteză (Air Nautique produsă de Correct Craft) înainte de a putea înota propriu-zis. Inconştienţă, ar putea spune unii, sau mult mai probabil poză şi bravadă, dar, cunoscîndu-mă destul de bine, pot spune că experienţa mi s-a părut suficient de sigură încît să îmi înfrîng frica care-mi marina din copilărie centrii amigdalieni.

Uneori, mi se pare că, urmate ca la carte, procedurile ce premerg unei sesiuni de wakeboarding şi mai ales de kiteboarding seamănă oarecum cu checklist-ul pe care îl efectuează piloţii de aeronave înainte de decolare sau aterizare. Performate corect, aceste proceduri fac experienţa zborului sigură, ba chiar confortabilă.

Echipamentele folosite astăzi în wakeboarding includ multă inginerie. Placa e făcută din fibră de sticlă modelată foarte precis în medii de testare a fizicii fluidelor. Vestele de impact sau cele de salvare împreună cu placa dau suficientă flotanţă şi unui topor, darămite unui mamifer care are suficient aer în plămîni cît să plutească cu un minim efort fizic.

Wakeboarding-ul este un sport "pasiv-agresiv" în sensul că singurul lucru pe care subiectul trebuie să-l facă în primă instanţă, este mai degrabă să nu facă nimic. Cînd stai în apa Snagovului pe spate cu genunchii la gură, picioarele imobilizate în boots (cam ca la placa de snowboard) şi un triunghi de plastic în mînă poţi empatiza un pic cu Gregor Samsa (dacă ştii de Kafka, bine, dacă nu, e bine de ştiut că nu e interzis să faci pipi în lac, însă nu e frumos). Dar toată filosofia este să fii relaxat şi să aştepţi să te scoată forţa bărcii din apă. Inevitabil, asta se va întîmpla chiar dacă, pentru o fracţiune de secundă, pare că e imposibil.

Am văzut mulţi bărbaţi curajoşi care au încercat să facă wakeboarding, dar au renunţat pentru că trăgeau instinctiv foarte puternic de trigonul de care e legată saula conectată la tower-ul bărcii. Asta rezultă întotdeuna într-un *face-plank*, cea mai neplăcută cădere în apă în sporturile de apă. Femeile, surprinzător, au mai mult succes, pentru că nu au instinctul masculin de a trage cu disperare de orice şi în orice. Sînt mai calme, mai răbdătoare şi aşteaptă cuminţi să fie luate pe sus. Adică exact ca în viaţă. Nimeni nu a învăţat să meargă pe bicicletă fără să cadă de vreo cîteva ori în şanţ, iar fără vreo cîteva "mufe" – cum li se mai zice, nimeni nu umblă pe apă ca hovercraft-urile.

În a doua fază, ţi se spune "să ataci" valul făcut de siajul bărcii. De obicei, din barcă, valul pare o încreţitură nevinovată de apă, dar cînd eşti pe placă la vreo 20 de metri în urma bărcii ce se deplasează cu 40 km/h, siajul de jumătate pînă la un metru îţi cam agită subconştientul. Norocul este că oricînd poţi să cazi cu eleganţă înapoi, dînd evident vina pe nepriceperea pilotului.

SEPTEMBRIE NUMĂRĂ BOBOCII

În România, puteţi mai nou învăţa wakeboarding şi water skiing (verişorul mai puţin pretenţios) într-un cadru organizat, cu instructori atestaţi la Snagov, la şcoala High Sports de ski nautic. Există cursuri şi pentru copii, care sînt – à propos – foarte naturali şi dezinvolţi în această îndeletnicire, precum şi pentru adulţi de toate formele, măsurile şi vîrstele. Cred totuşi că este o condiţie obligatorie să puteţi înota. Nici un asigurator nu ar permite şcolilor scăparea pe care prietenii subsemnatului şi-au permis-o cu mine. Tot de la High Sports, puteţi achiziţiona şi echipamentul: placă (între 500 şi 1.000 de euro), veste de impact, cască, costume de neopren, trigon, saulă etc. Ideea de bază este că un buget de 700-800 de euro poate asigura o echipare foarte decentă pentru un începător sau amator. Alţi importatori sînt: H20 şi Surmont Sports. Noi ne concentrăm însă pe experienţa pe care o poţi avea în acest sport şi nu pe mercurialul pe care îl poate face oricînd Google.

PE VAL, CU ELICOPTERUL

Încă de prin 2008, au început să apară şi pe la noi evenimente sportive pentru semiprofesionişti şi amatori, evenimente ce se petrec pe Snagov sau la Mamaia, pe lacul Sughiol. Ba chiar unii dintre top riders şi-au făcut un obicei din a vizita România. A se vedea desele apariţii ale olandezo-australianului Duncan Zuur, multiplu medaliat la campionatele mondiale de kite.

În 2008, Duncan "s-a tras" la Mamaia

CELE MAI CUNOSCUTE MĂRCI de şalupe pentru watersports sînt Nautique (Correct Craft şi Master Craft (ambele au dealeri locali)

în spatele unui elicopter, efectuînd şi cîteva stunt-uri de stătea mîţu'n coadă de peşte. Piloţii şi mecanicul de zbor zice-se au avut un atac de panică cînd li s-a spus pentru ce au fost angajaţi, dar pînă la urmă s-au lăsat convinşi. Au reuşit chiar să preia riderul direct din tracţiunea bărcii.

N-am menţionat încă, dar raţiunea competitivă a wakeboarding-ului sînt săriturile, uneori mai complicate şi mai îndrăzneţe decît ale snowboarder-ilor.

Tot Duncan a reuşit să ameţească Bucureştii cu un ride în mijlocul urbei, pe Dîmboviţa, la Piaţa Unirii, iar pentru cineva care a făcut wakeboarding pe canalele Veneţiei şi pe cele ale Amsterdam-ului, experinţa trebuie să fi fost o plăcere.

SEDUCŢIE CU ZMEUL

Kitesurf-ul este însă mult mai popular decît wakeboarding-ul. În primul rînd, barierele de intrare în sportul acesta nu sînt chiar atît de mari ca la wakeboarding, unde, în principiu, ai nevoie de o şalupă al cărei cost sare bine de cîteva zeci de mii de euro, ca să nu mai socotim benzina pe care, vrei nu vrei, o plăteşti.

Kitesurf sau kiteboarding e acelaşi lucru. În mările şi oceanele unde ai flux şi reflux, riderii folosesc plăci unidirecţionale, cu un capăt cu design alungit care "sparge" valurile şi, în principiu, pe o astfel de placă te poţi deplasa într-o singură direcţie. Pentru că experienţa e mai aproape de surfing-ul tradiţional, i se spune kitesurfing. Kiteboarding-ul foloseste o placă simetrică cu care poţi "să te dai" fie upwind (împotriva vîntului), cît şi downwind (cu vîntul în spate).

Kite-ul este un sport mult mai formalizat decît wakeboarding-ul. Exista o asociaţie mondială a sportului IKO care atestă instructorii, şcolile, spot-urile (locurile "de dat") şi eliberează premise. Cine s-ar urca pe motor fără permis? Răspunsul e la latitudinea voastră, dar cam acelaşi

KITE-UL nu este limitat la apă: există snowkiting (snowboard cu kite-ul, şi land kiting – propulsie pe pămînt cu un kite)

KITEBOARDING-UL ŞI KITESURF NU SÎNT SPORTURI DE O VARĂ
Te poţi "da"în foarte bune condiţii pe Snagov şi pe Surghiol pînă pe la începutul lui decembrie (cu echipament adecvat : neopren gros, cagulă, cizme de neopren şi mănuşi). De fapt, în România, lunile cele mai bune pentru kite şi wake sînt mai, iunie şi septembrie.

raţionament funcţionează şi pentru kiteboarding.

Şcoala durează 4-5 zile într-un loc unde bate vîntul constant, de exemplu Hurghada, Sharm-el-Sheik în Egipt, Boracay în Filipine ori în Fuerteventura, sau 2-3 luni la Marea Neagră la Mamaia - Năvodari, unde riderii sînt experţi de seamă în dinamica petelor solare şi adesea fantazează despre cum ar deturna ei vînturile solare ca să le ridice kite-ul.

SPOTURI ŞI SPORTURI

Spot-ul H2O din nordul staţiunii Mamaia organizează cursuri certificate IKO la fel şi Kazeboo din Năvodari. Deşi două spoturi ofciale sînt un bun început, mai sînt curajoşi care-şi fac uneori de cap pe Lacul Morii din Bucureşti, iarăşi o experienţă nerecomandată celor slabi de înger păzitor şi de experienţă. Personal, aş fi curios să văd rideri pe Lacul Bîlea ceea ce m-ar convinge definitv să nu mă iau niciodată prea în serios cu aceste sporturi.

Ce e şi mai cool la şcoala de kiteboarding este că te deprinzi să faci noduri marinăreşti, înveţi o brumă de meteorologie şi faci ca efect secundar omoplaţi şi deltoizi numai buni de pus în pozele cu fetele de pe plajă. Trebuia să ajungem inevitabil şi la clişeele culturale.

LACUL SNAGOV nu este, cum greşit se răspîndeşte, o hazna pentru riverani. Luaţi aminte la suprafeţele însemnate de nuferi. Or, după cum ştie orice manual de biologie de clasă primară, lotuşii sînt plante pretenţioase. Cresc şi se înmultesc în ape foarte curate.
Pe de altă parte, este adevărat că "aroganţele" riveranilor de la Snagov care au vapoare şi Boeing-uri de apă ameninţă literalmente canotorii. Siajul unei ambarcaţiuni de viteză poate scufunda un caiac – martor ocular. Căuşul şi pumnul încleştat sînt armele campionilor.

Kiter-ii de azi se specializează în viteză: concursuri downwind la care se ating viteze de 75-80 km la oră (viteza se măsoară oficial în noduri, adică mile marine pe oră, dar nu vreau să ne formalizăm). Alţii fac big air, salturi de peste 10-12m, cam cît un bloc cu patru etaje. Republica Dominicană, mecca kiteboarding-ului mondial ştanţează campioni pe bandă rulantă pentru versiunea acrobatică.

Poate vă întrebaţi de unde fac rost dominicanii de circa 2,000 de euro ca să plătească un echipament complet (kite, ham, placă, neoprene, vestă, cască). Sînt convins că lecţiile de merengue şi de bachata nu sînt aşa de lucrative. Dar aici vine meritocraţia, această minunată invenţie modernă care permite brand-urilor să sponsorizeze campionii locali. Producătorii mari de echipament sînt: Ozone, Slingshot, North, Naish, toate mărcile avînd un line-up de rideri a căror viaţă foarte nişată este să vîndă prin puterea exemplului. Spunem asta ca să nu se creadă, Doamne fereşte, că sporturile acestea sînt pure, neatinse de practicile branding-ului global. Asta este şi o veste bună pentru că sporturile acestea se axează tot mai mult pe siguranţa sportivului iar investiţiile merg nu atît în sensul depăşirii aiuritoare a limitelor, cît spre plăcerea controlată şi bine temperată a bon viveur-ului cu un dram de curaj şi curiozitate.

Imperiul Campionilor

Fenomenul** care a clădit un imperiu **all inclusive** pe un algortim complex: **pase-pase-gol.

Text de Dorin Cristache; Foto: Guliver

A 55-a ediţie a unei competiţii datînd din '55 începe o dată cu noul an şcolar, pe 15 septembrie. Deci noi, bărbaţii, avem două motive de bucurie: uităm de griji şi ne uităm la superfotbal un sezon întreg. La premianţii celui mai puternic sport devenit business, care se ciocnesc pentru cel mai "greu" trofeu intercluburi... are 5,7 kg. Manchester, Inter, Barca, Real sau Chelsea sunt industrii care încearcă să încheie finalul din 2011 pe un plus de 9 milioane de euro. Pînă acolo însă, finalistele mai strîng aproape 20 de milioane de euro. Asta înseamnă să faci bani din fotbal: să joci 13 meciuri şi să cîştigi 30 de milioane de euro numai de la UEFA. Unde mai punem drepturi de televizare, sponsorizări şi sute de mii de bilete care aduc alte zeci de milioane de euro.

Să curgă banii

Calificarea în grupe: 3,8 mil. euro
Egal în grupe: 0,4 mil. euro
Victorie în grupe: 0,8 mil. euro
Optime: 3 mil. euro
Sfert: 3,3 mil. euro

Semifinală: 4,4 mil. euro
Finală: 5,2 mil. euro (+9 mil. euro pentru cîştigătoare)

Culmea este că, de aproape fiecare dată (cu excepţia ediţiei din '86...Sevilla!, Sevilla!), banii trag tot la bogaţi.

Valoarea lor, valoarea lor... a cluburilor din CL

Manchester – 1, 83 mld
Real Madrid – 1,32 mld
Arsenal – 1,18 mld
Barcelona – 1 mld
Bayern – 0,99 mld
Milan – 0,8 mld
Chelsea – 0,64 mld
Inter – 0,41 mld

Real Madrid este cel mai gravat nume pe trofeul CL. De cinci ori consecutiv şi de 9 ori în total. Real a făcut quinta între '55 şi '60, în primul cincinal al competiţiei pe care redactorii L'Equipe au inventat-o.

The winner takes it all

Real Madrid: 9 cupe
AC Milan: 7 cupe
Liverpool: 5 cupe
Bayern şi Ajax: 4 cupe
Inter, Barca şi Manchester: 3 cupe
Benfica, Juve, Porto şi Nottingham Forest: 2

Didier Drogba este cel mai rapid recuperator al gap-ului dintre golgheterii vechi şi noi. Are o rată de 0,52 de goluri pe meci în 60 de partide. Raul are toate recordurile în cupele europene. Doar la meciuri "în picioare" e depăşit de Paolo Maldini (139).

Top golgheteri CL

Raul – 66 goluri în 132 de meciuri
Ruud Van Nistelrooy (SV Hamburg) – 54 de goluri în 73 de meciuri
Thierry Henry (Barcelona) – 50 de goluri în 109 meciuri
Andriy Shevchenko (Dinamo Kiev) – 48 de goluri în 100 de meciuri
Pippo Inzaghi (Milan) – 44 de goluri în 78 de meciuri

Champions League este un automat fabulos de sume obscene pentru cluburi nu doar din banii pe care-i pune pe masă în mod direct. O

mînă de jucători strînşi de pe la echipele de top aduc venituri uriaşe cluburilor. Din contracte de joc şi de imagine, tricouri şi orice articol care poate fi vîndut.

Bursa transferurilor

Lionel Messi (Barca) – 80 mil. euro
Cristiano Ronaldo (Real) – 75 mil. euro
Cesc Fabregas (Arsenal) şi Wayne Rooney (Manchester) – 55 mil. euro
Franck Ribery (Bayern) şi Wesley Sneijder (inter) – 45 mil. euro
Michael Essien (Chelsea) –38 mil. euro
Pato (Milan) -35 mil. euro

La capătul celălalt, sînt jucători la fel de cunoscuţi ca steliştii Gardoş sau Răduţ, dar speranţa moare ultima. Aproape o echipă de nonstaruri pe care şi-ar fi permis-o pînă şi Steaua sau Dinamo. De ce nu s-a întîmplat asta? Pentru că Gigi, Borcea şi Copos ştiu ei mai bine decît Wenger şi Guardiola.

Cel mai slab cotaţi jucători din CL

Victor Sanchez (Barça) – 800.000 euro
Henrique Hilario (Chelsea) – 500.000
Wojcieh Szczesny (Arsenal) – 475.000 euro
Kerlon (Inter) - 400.000 euro
Maximilian Haas (Bayern) şi Jerzy Dudek (Real) – 350.000 euro
Bebe (Manchester) – 100.000 euro
Patrick Kalambay (Milan) – 50.000 euro

Banii n-aduc fericirea... în final(ă). Echipe bogate, cu loturi mai valoroase decît toate loturile de pămînt ale lui Gigi, au ieşit mai devreme din CL decît nume cu pretenţii mai mici.

Valoarea echipelor în sezonul 2010-2011

Barcelona: 543,3 mil. euro
Real: 518 mil. euro
Inter şi Chelsea: 373 mil. euro
Manchester: 370 mil. euro
Arsenal: 301 mil. euro
Bayern: 298 mil. euro
Milan: 230 mil. euro

Ca suporter fanatic al unei echipe, trebuie să te deranjeze un singur lucru. Sau, mai bine zis, un singur lucru te poate deranja. Însă toată lumea internalizează şi externalizează... aşa că majoritatea titularilor sînt străini.

Cei mai mulţi jucători străini

Inter: 27; Arsenal: 23; Manchester: 21; Milan: 19; Chelsea şi Real: 17; Bayern: 13; Barcelona: 10

Deşi le spargem toate oalele în cap că ar fi trebuit să-l bage pe "ăla" în locul "boului celuilalt",

WorldMags®

antrenorii sînt cei care dau sens pe teren sumelor investite de către patroni în jucători.

Salarii la semnarea contractelor (fără bonusuri)

Mourinho (Real) – 10 mil. euro
Van Gaal (Bayern – 6,35 mil. euro
Guardiola (Barca) – 4 mil. euro
Carlo Ancelotti (Chelsea) – 6,5 mil. euro
Alex Ferguson (Manchester) – 7 mil. euro
Arsene Wenger (Arsenal) – 5 mil. euro
Rafa Benitez (Inter) – 6 mil. euro
Massiniliano Allegri (Milan) – 1,5 mil. euro

Cristiano Ronaldo (Real) – RR Phantom Drophead Coupe, Cayenne Turbo, Bentley Continental GT, Audi R8 şi, colac peste pupăză sau cireaşa de pe tort –...Veyron, Bugatti Veyron. Bomboana a pus-o pe coliva unui Ferrari GTB599 pe care l-a făcut zob pe teren propriu (lîngă aeroportul din Manchester).
Lionel Messi (Barca) – Dodge Charger SRT8, Maserati GranTurismo Sport, Lexus RX şi Ferrari F430 Spider. Aşa mai vii de-acasă şi-n cazul lui Lionel. Erau prea multe bălării de emigrant argentinian care visează la SUA şi nici un supercar.

Fără o maşină tare, fotbalistul modern este zero. Precum sînii Nicoletei fără Luciul silicoanelor. La ce bun atîtea lovele dacă bate vîntul prin garaj? Acolo se vede rezultatul anilor de efort fizic, sudoarea 99% vărsată cel puţin 90 de minute (cel puţin o dată pe săptămînă), genialitatea unei pase filtrante, valorile morale, spirituale şi materiale ale sacrificiului absolut în sportul cu balonul mereu rotund. Englezii sau jucătorii care au trecut prin Premier League conduc detaşat cele mai hardcore maşini.
Thierry Henry (Barca) – Aston Martin Vanquish, Renault Clio Sport, Lincoln Navigator, Mercedes SLR McLaren. A, pardon, uitasem de un Porsche Carrera GT custom de 440.000 de euro. Aşa mai merge.

Wayne Rooney (Manchester) – Cadillac Escalade, BMW X5, Mercedes G Klasse, Audi RS6, Aston Martin Vanquish S, Lamborghini Gallardo Spyder. Vreo 3.000 de cai! Prietena lui conduce un 911 "vai steaua lui".
William Gallas (Arsenal) – McLaren SLR şi ML63 AMG.
Lampard (Chelsea) – Ferrari 612 Scaglietti, Aston Martin DB9, Mercedes ML63 AMG

Fotbalist mare, de carieră în Champions League, cu bani gîrlă şi maşini tari, vreau sculă de fotomodel, la mare căutare, eventual rodată de colegi prin vestiare. Accept şi de unică folosinţă.
Carly Zucker – Joe Cole (Chelsea)

Elena Barolo, Sara Tommasi, Alessia Ventura, Daniela Fontani – Pippo Inzaghi (Milan)
Caroline Celico – Kaka (Real)
Susana Werner – Julio Cesar (Inter)
Amaia Salamanca – Sergio Ramos (Real)
Evangelina Anderson – Martin Demichelis (Bayern)
Valentina Zambrotta – Gianluca Zambrotta (Milan)
Letizia Filippi, Nereida Gallardo, Imogen Thomas – Cristiano Ronaldo (Real)
Melanie Slade – Theo Walcott (Arsenal)
Sarah Bradner – Scweinsteiger (Bayern)
Helen Svedin – Figo (Inter)
Coleen Rooney – Rooney (Manchester)
Radka Kocurova – Tomas Rosicky (Arsenal)
Eva Gonzalez, Sarah Carbonero – Casillas (Real)
Elisabetta Canalis – Drogba (Chelsea)
Francesca Lodo – Cristiano Zanetti (Inter)
Cheryl Cole – Ashley Cole (Chelsea)

28 mai, 2011, Wembley Stadium

Noua arenă, terminată în 2007, zace pe temelia celei vechi (1923). Are 90.000 de locuri și hard-top retractabil. Foster and Partners și Populous au desenat stadionul cu un arc de 317 metri care traversează arena între cele două turnuri (acum imaginare) ale construcției vechi. Wembley a costat 800 de milioane de lire sterline și a fost ridicat în patru ani de către o companie australiană. Englezii vor să organizeze pe Wembley una dintre următoarele trei finale ale Campionatului Mondial.

Wembley Arena

2618 toalete (nici un oraș din lumea asta nu are atîtea WC-uri publice)
Circumferința: 1 km
Volum: 1.139.100 metri cubi
3500 de muncitori au lucrat la stadion
În structură sînt **90.000 de metri cubi de beton și 23.000 de tone de oțel**
Din suprafața acoperișului (40.000 metri pătrati), o treime e retractabilă
Lungimea terenului: 105 metri
Alex Ferguson și Arsene Wenger au criticat dur calitatea gazonului.
Au cîntat pe noul Wembley: George Michael, Oasis, Metallica, Madonna, Coldplay, AC/DC.
U2 a vîndut cele mai multe bilete pe Wembley – 162.244
Bilete la finala Champions League 2011 – între 1.334 și 2.900 euro.
Pachetele turistice cu 2 nopți de cazare la hoteluri de patru stele (demipensiune) ajung și la 4.000 de euro.

Liga românilor

E bine că sîntem și cu o echipă. Cu una care, la prima ieșire din țară, a călcat Roma în picioare pe Stadio Olimpico. CFR-ul are jucători de 32.000.000 de euro, de 7 ori mai puțin decît ultima bogată de la masa bogaților (Milan). Ivorianul Kone este cel mai scump jucător din Ardeal, costă 2.500.000 de euro. Are deja premise bune pentru Champions League – este căsătorit cu Paula Mitracu, una dintre cele mai sexy clujence, reporter TV. CFR-ul nu merge însă deloc bine. A început prost campionatul și nu promite decît Paula în CL.

Chivu este starul românilor. A jucat finala cu Bayern și a cîștigat-o. Are o cotă de piață de 15,5 milioane euro, pe Adelina Elisei și cîteva piese grele la activ, precum Andreea Raicu și italianca Anna Falchi.

Adrian Pit și Alexandru Pena sînt rezerve la AS Roma. Slabe șanse să prindă un minut în sezonul 2010-2011. Și ne referim la meciurile din Il Calcio, nicidecum la cele din Champions League. La pachet, au o valoare de 350.000 de euro.

Lobonț este cel mai slab goalkeeper roman (și român) după Julio Sergio și Doni. Portarul nostru valorează 1 mil. de euro.

Cu Șahtior, „Tati" încearcă mai mult decît a reușit în sezonul trecut, cînd a fost destul de aproape de optimi. Îl are în continuare pe Raț, fundaș stînga care, la 29 de ani, face 6,5 mil. euro pe piața transferurilor.
Cel mai bun jucător al minerilor rămîne croatul Srna, evaluat la 17,5 mil. de euro.

WorldMags®

Heineken®, sponsor oficial al UEFA Champions League

Când o bere premium internaţională, savurată cu aceeaşi plăcere în peste 170 de ţări de pe glob, susţine o competiţie de top, cu milioane de fani în întreaga lume, rezultatul nu poate fi decât o experienţă fascinantă pentru toţi pasionaţii de bere şi ai fotbalului de calitate.

În curând, va începe cel de-al 19-lea sezon UEFA Champions League, cu noi experienţe unice, memorabile.

www.heineken.ro

Enjoy Responsibly

WorldMags®

WorldMags®

consilier

Şaorma cu de toate

SCRISOAREA LUNII

Am avut o discuţie în contradictoriu cu prietenii mei la o bere şi aş vrea să aflu şi părerea Consilierului PLAYBOY asupra problemei. Eu susţin că o femeie care mănîncă şaorma îşi subminează tot capitalul de feminitate de care dispune. Unii din prietenii mei spun că sînt sexist şi că nu ar trebui să interzic femeilor o activitate pe care eu o fac cu plăcere. Ce credeţi?

Antim, Bucureşti

Ai dreptate. Şaorma este una din activităţile pe care o femeie care se respectă nu ar trebui să le facă niciodată în public. Falsul de carne tocată "cu de toate" este o imensă capcană în care cad – vai! – foarte multe femei. Spectacolul oferit de o femeie îmbrăcată şi fardată sexy care înfulecă dintr-o şaorma anulează tot avantajul pe care şi l-a produs în ore de stat în faţa oglinzii şi în alte ore de umblat prin mall după haine. În România, şaorma a devenit o etapă obligatorie în activitatea de clubbing, integrîndu-se de minune momentelor after hours. E firesc: băutura produce foame, iar şaorma e delicioasă şi hrănitoare. Practic, opinia Consilierului PLAYBOY este că adevărata natură a unei femei poate fi foarte uşor testată în faţa şaormeriei. Nu îngurgitarea în sine a produsului libanez este moartea pasiunii, ci gesturile asociate sînt profund castratoare: ruperea circulară a hîrtiei cu care e ambalată şaorma, mîncatul într-o poziţie uşor adusă de spate, pentru a evita scurgerea sosurilor pe pantofii de lac de la Prada, poşeta plic care şade stingheră pe o masă, alături, comentariile şi mormăitul de plăcere, făcute cu gura plină, toate indică o activitate neindicată tinerelor domnişoare. Cît despre adepţii egalităţii sexelor, ei pot să se cupleze cu femei care mănîncă şaorme, rad beri şi rîgîie în timp ce se uită la meci.

Aruncatul cu privirea

Ce aţi alege? Să puteţi privi în voie la tipele de pe plajă sau să căpătaţi un hand job de la don'şoara de onoare?

Text de Cătălin Mihăilă; foto: Guliver

Prietenul meu se uită ca un nesimţit la toate tipele despuiate de pe plajă. Nu pot să am niciodată o vacanţă liniştită pentru că mi-o strică el cu privirile lui pofticioase. Parcă e un radar: scanează plaja toată ziua. Tot timpul mă compar cu cele la care se uită şi, de multe ori, mă enervez foarte rău, pentru că nu mă pot compara cu fetele de 20 de ani la care se holbează el...

Gina, Slobozia

Cu cît tipa la care se uită arată mai bine, cu atît gradul tău de iritare creşte, nu-i aşa? Există două tipuri de femei în lumea asta: cele care îşi terorizează partenerul suficient de mult, încît pe plajă el stă tot timpul cu privirea în nisip, şi cele care se înroşesc de furie neputincioasă pentru că privirea bărbaţilor lor hălăduieşte liber printre corpurile goale. Ce nu înţelege nici o femeie din cele două categorii este că privirea pofticioasă a bărbaţilor nu e însoţită de nici o comparaţie, nici măcar liminală, între fizicul flasc al soţiei şi cel sculptat al gagicilor care fac topless. După milenii de "civilizare", bărbaţii îşi afirmă masculinitatea în acest mod benign, aproape singurul care le-a mai rămas. Într-un interviu dat revistei PLAYBOY de Dustin Hoffman, la vîrsta de 67 de ani, el spune că principalul avantaj asociat acestei vîrste este acela că poate merge la plajă fără să mai fie interesat de femeile goale din jur. Cu alte cuvinte, e o povară pe care noi, bărbaţii, o purtăm cînd mergem pe plajă sau aiurea. În loc să ne bucurăm de soare şi de apă, sîntem siliţi să imaginăm tot timpul scenarii porno obositoare cu femei pe care nu le cunoaştem. Sperăm să ajungem să ne bucurăm de anii senini şi calmi ai bătrîneţii, ca Dustin Hoffman.

Sînt un bărbat normal ca înfăţişare, bani şi job. Nu aş avea nici un motiv să nu pot agăţa femei frumoase şi foarte frumoase. Cu toate astea, nu am reuşit niciodată pînă acum această performanţă, lucru care mă frustrează foarte mult. Văd tot timpul indivizi modeşti care ies cu modele cu un cap mai înalte decît ei. Ce au ei şi nu am eu?

Ciprian, Constanţa

Cel mai probabil, respect de sine. Încrederea în sine este un lucru care

miroase la modul cel mai olfactiv. Toţi cîinii şi toate femeile din lume o pot mirosi. Un Brad Pitt fără încredere valorează în ochii femeilor mai puţin decît un Danny de Vito înfipt şi glumeţ. Sfătuitorii de profesie se înghesuie să dea poveţe celor ca tine, dar numai cu eforturi susţinute şi consistente se poate obţine ceva-ceva. Se pare că un sfat de urmat este să faci cumva să intri în vorbă cu tipe bune ca, după aceea, să le contrariezi servindu-le exact inversul osanalelor nesimţite la care se aşteaptă. Studiile comportamentului uman au relevat faptul că femeile, în general, au tendinţa să se miorlăie despre fizicul lor sau îmbrăcămintea pe care o poartă, pentru a găsi în interlocutor vocea care să spună "dar vai, nu e nici pe departe aşa". Bărbaţii care reuşesc să se desprindă de modelul "lache", spun, "cam ai dreptate, draga mea, dar sînt sigur că mîine o să arăţi mai bine". Pam-pam! Tipa rămîne cu gura căscată. Altă strategie este să-i ceri numărul de telefon, mailul sau contul de facebook în primele faze ale discuţiei, cînd nu se aşteaptă, după care să dispari rapid din peisaj. Cu cît stai mai mult de vorbă cu ea, cu atît şansele de a o vedea a doua oară scad. A treia greşeală fatală pe care o fac bărbaţii nesiguri cînd abordează o femeie frumoasă e să stea cocoşaţi şi să vorbească pe un ton stins, umil. Limbajul corpului este mult mai important decît comunicarea verbală (93% versus 7%!), deci sfatul ar fi să tragi de umeri în spate, să foloseşti un ton ferm şi să te uiţi în ochii fetei cînd vorbeşti cu ea. Nu există femei prea frumoase, ci doar bărbaţi prea nesiguri.

Am fost la cîteva nunţi în ultima vreme şi am observat că toate fetele care au participat erau îmbrăcare strident, machiate violent şi coafate aşijderea. Parcă e un bal mascat la nuntă, pe cuvîntul meu. Nu am văzut nici o domnişoară de onoare care să arate bine, şi asta exclusiv din cauza hainelor şi a machiajului. Parcă dă strechea-n femei cînd e vorba să meargă la o nuntă: uită de cele mai elementare reguli ale feminităţii. Ce părere aveţi?

Cristi, Bucureşti

Din nefericire, ai dreptate. Pentru orice femeie din România, nunta prietenei ei din Rahova este mult mai importantă decît un bal de cristal la Viena. La nuntă, fetele îşi afişează tot arsenalul de care dispun, cu o ostentaţie egală cu cea a Rusiei, de ziua naţională, cînd defilează cu toate efectivele armate pentru a intimida concurenţa. Nunta este prilejul pentru care se strîng într-un loc toate ramificaţiile genealogice ale unui neam, deci singurul prilej de a demonstra acelei linii genetice superioritatea ta, sau cel puţin să încerci să o intimidezi in corpore. Nu ai înţeles nimic, Cristi: la nunţi, nimic din vestimentaţia femeilor nu este despre seducţie, ci despre dominaţie. Bărbaţii nu pot face această distincţie pentru că de cele mai multe ori se îmbată extrem de repede şi au o mare capacitate de a sesiza senzualul acolo unde el lipseşte. Pentru un bărbat cherchelit, o femeie îmbrăcată ca o sperietoare de ciori şi coafată ca o oiţă este un ideal, mai ales dacă o poate ademeni afară din restaurant, eventual pe malul lacului. Aici se închide cercul, pentru că fiecare îşi face treaba: femeile au impresia că au pus definitiv bocancul pe grumazul mesenilor, iar imaginea lor devastatoare va reberbera în veac, iar bărbaţii se mulţumesc să pună mîna pe un sîn şi dacă au noroc capătă un hand job de la don'şoara de onoare.

Cătălin Mihăilă este CONSILIER PLAYBOY din octombrie 2004 , calitate în care s-a lovit de multe. Vezi şi www.catalinmihaila.blogspot.com

WorldMags®

prezintă

www.ozzy.com

Pregătește-te pentru concert cu noul album "SCREAM"!

2 OCTOMBRIE

@ zone arena
www.zone-arena.ro

ora 19:00

www.cityfm.ro

BILETE: eventim
www.eventim.ro

MAGAZINELE: Germanos, Orange, Vodafone
LIBRĂRIILE: Humanitas

producător executiv
FUNTIME PRODUCTION

PARTENERI MEDIA

METALHEAD

Ciao!

Simplu, cu şiret

Un bărbat şiret va avea tot timpul în garderobă un pantof de tip tenis, alb, clasic, cu şiret.

Text de Irina Marinescu; foto: Guliver

Am văzut că există şosete foarte scurte, de vară. Ar trebui să-mi iau sau sînt de prost gust?

Şosetele foarte scurte nu au neapărat legătură cu gustul, ci cu aspectul practic. Sînt extrem de practice în sensul în care foarte multe încălţări de vară arată mult mai bine pe piciorul gol. Exact pentru a evita aspectele mai puţin plăcute în cazul în care alegi să porţi pantofi sau tenişi pe piciorul gol, există aceste şosete. Atît. Nu ţi-aş recomanda să le porţi la pantofi din piele atîta vreme cît chiar nu se văd. Abia atunci am putea discuta de lipsă de gust.

În Vama Veche am văzut un băiat care purta cămaşă lungă din pînză albă (ca un fel de cămaşă de noapte). Mi se pare că arată foarte bine şi aş vrea să-mi iau şi eu. E ok? Unde găsesc?

Cămăşile lungi la băieţi sînt discutabile. Depinde foarte mult de tipologia ta. Dacă eşti mic de statură, nu e cel mai indicat să porţi aşa ceva, sau mai direct, de preferat ar fi să nu o faci. Unul din puţinele cazuri în care poţi purta aşa ceva e dacă chiar ştii cum să te accesorizezi şi să te porţi absolut natural şi relaxat îmbrăcat în aşa ceva.Dincolo de asta, eu nu sînt cel mai mare fan al acestor cămăşi în cazul în care nu vorbim de purtatul lor pe plajă şi chiar şi atunci, e mai complicat şi sînt multe detalii de discutat. Eu una prefer tricourile mai lungi de băieţi, dar care se potrivesc doar tipologiei skinny. Dacă totuşi ţii morţiş să îţi achiziţionezi una, se găsesc sigur în magazinele indiene sau africane, şi pentru a fi mai explicită, cele care la noi vînd şi beţisoare parfumate şi obiecte de decor cu semnificaţie, mărgele de sticlă etc.

Aş vrea să-mi recomandaţi 5 mărci de pantofi sub 100 de euro perechea, pe care pot să-i port oriunde, la bal sau pe stradă.

Pantofi sub o sută de euro, pe care să îi poţi purta aşa cum trebuie şi cînd trebuie, e ceva mai greu să găseşti. Poţi foarte bine să urmăreşti site-urile de shopping online, care au o selecţie foarte bună de branduri şi care, în perioadele de reduceri, ajung şi în limitele pe care ţi le doreşti tu, dar ţine foarte mult şi de noroc. Încearcă pe www.luisaviaroma.com sau www.netaporter.com. Există însă şi alte posibilităţi, cum ar fi Top Shop de exemplu, care are o selecţie foarte mare de branduri şi de modele clasice reinterpretate. Au inclusiv tenişi din piele, reinterpretare după pantoful clasic cu şiret şi perforaţii. Vezi şi www.topshop.com. Mai general, genul de pantofi pe care îi poţi purta în momente cît mai diferite, care sînt uşor de integrat şi de asortat, sînt genul de tenişi din piele albă, cu talpă subţire, clasici, fără aplicaţii sau invenţii, simpli, cu şiret.

După cîteva colecţii pentru femei, Irina Marinescu intră în sufletele şi şifonierele bărbaţilor cu "2 the 1 I love" şi "Smart Idiots"

Galt

P

Cea de a 35-a aniversare istorică a misiunii Apollo-Soiuz a fost sărbătorită prin lansarea cronografului OMEGA Speedmaster Professional Apollo - Soyuz "35th Anniversary", într-o ediţie limitată de 1975 de ceasuri, caracterizate prin cadranul meteoritic şi capacul gravat. OMEGA se defineşte prin spiritul ei de pionierat. Brandul a participat la cele mai sfidătoare şi fascinante aventuri din istoria umanităţii, incluzînd cucerirea spaţiului, toate cele şase aselenizări, primele ceasuri destinate scafandrilor în 1932, cronometrare de nivel mondial, inclusiv pentru cele 24 de ediţii ale Jocurilor Olimpice, şi un avion creat să facă înconjurul Pămîntului cu ajutorul energiei solare. OMEGA Speedmaster este în continuare cronograful oficial al fiecărui zbor NASA. Omega este prezent în România prin lanţul de magazine Galt:
Calea Dorobantilor 153 - Tel. 021.231.45.66
George Enescu nr. 5 - Tel. 021.318.91.70
JW Marriott Grand Avenue - Tel. 021.403.35.29

NIKE AIR MAX BW GEN II

P

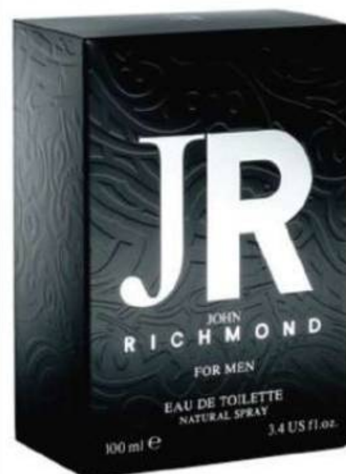
O îmbinare perfectă de tehnologie şi design clasic.
Pentru sezonul de toamnă iarnă 2010, Nike Sportswear a redesenat unul dintre cei mai renumiţi şi apreciaţi pantofi de alergare din toate timpurile. Pentru a realiza acest model sport rafinat, Nike s-a concentrat asupra designului, perfecţiunii detaliilor şi a mizat pe confortul oferit de tehnologia modernă. Alături de legendarul hanorac AW 77, pantoful Nike Air Max BW Gen II este piesa de rezistenţă a colecţiei Nike Sportswear pentru acest sezon.

Richmond Men

P

În luna octombrie, pregăteşte-te pentru o surpriză olfactivă de proporţii. Noul parfum Richmond Men este creat pentru bărbaţii siguri pe ei şi pe succesul propriu. Caracterizat de sunetul notelor strălucitoare de bergamotă şi de un acord imprevizibil de ghimbir şi de floare de portocal, noul parfum este în acelaşi timp un statement al sofisticării şi al hotărîrii masculine.
Bătăile inimii merg în acelaşi ritm cu amestecul izbitor de mirodenii din cardamom, piper şi rozmarin, revigorat de gustul de pepene zemos. Notele de bază, calde şi masculine, reprezintă un amestec de cidru vibrant şi de vetiver provocator, accentuate de atingerea ambrei.

Full Tilt Poker

P

FullTiltPoker.net este o şcoală online de Poker, care le permite jucătorilor să înveţe totul despre poker de la echipa the Full Tilt. EchipaFull Tilt este un grup de elită care îi grupează pe cei mai buni jucători, printre care Chris Ferguson, Phil Ivey, Howard Lederer, Jennifer Harman, Erick Lindgren, Erik Seidel, Andy Bloch, Phil Gordon, John Juanda, Mike Matusow, Gus Hansen, Allen Cunningham, Patrik Antonius şi Tom Dwan. Împreună, aceşti jucători au cucerit pînă acum, în cariera lor ca jucători profesionişti de poker, 53 de titluri la campionatele mondiale în cadrul meselor finale. Numai FullTiltPoker.net oferă posibilitatea de a juca şi discuta gratuit cu cei mai buni jucători profesionişti de poker din lume, precum şi de a primi sfaturi valoroase pentru perfecţionarea jocului tău de poker. Software-ul oferit de FullTiltPoker.net pentru descărcare gratuită a fost dezvoltat în colaborare cu profesioniştii Full Tilt şi oferă cele mai bune condiţii pentru învăţarea şi perfecţionarea jocului de poker în toate variantele sale. Pe FullTiltPoker.net, se poate juca numai pe bani virtuali. Lecţiile pe bani reali nu sînt posibile. Vîrsta minimă de joc este de 18 ani.

WorldMags®

Nothing like the first time...

Prima partidă de sex cu noul partener îţi poate crea emoţii chiar dacă ai auzit că e bun la pat. La fel se poate întîmpla şi cu o mîncare pe care n-ai încercat-o niciodată...

Text de Claudia Filip; foto: Guliver

ULTIMA DATĂ CÎND AM fost în club, m-am combinat cu o tipă despre care ştiam că e foarte bună la pat. Cel puţin aşa aflasem de la un amic care avusese o aventură cu ea. Însă realitatea a fost alta. Pe lîngă faptul că nu excela la capitolul sex, reacţiile ei... onomatopeice lipseau cu desăvîrşire. Nici măcar nu mi-am dat seama dacă i-a plăcut sau nu. Acum mi-e frică să încerc pînă şi o mîncare nouă, cum ar fi scoicile, despre care am auzit (de la acelaşi amic) că sînt delicioase. Dacă voi fi dezamăgit şi la capitolul ăsta?

Cosmin, Oradea

Scoicile sînt într-adevăr un preparat delicios, atunci cînd sînt preparate á la carte, cum spun francezii. Sînt simplu de preparat şi nu durează mult să le pregăteşti. Pentru reţeta la care m-am gîndit, adică scoici în sos alb, îţi trebuie 500 g scoici, 2 roşii, 50 g unt, 5-8 căţei de usturoi, 1 pahar vin alb. Scoicile se spală bine în multă apă rece, apoi se lasă deoparte, la scurs. Se pune într-o cratiţă untul la topit, se adaugă usturoiul tăiat felii subţiri şi se prăjeşte pentru scurt timp. Se adaugă roşiile decojite şi tăiate bucăţele. Se adaugă apoi scoicile şi vinul. Se pune întreaga compoziţie la fiert, pînă cînd scoicile se desfac. Nu lăsa la fiert mai mult de 10 minute.

Într-o seară, m-am oferit să conduc acasă o prietenă, iar ea m-a invitat să urc în apartamentul ei. Am băut ceva şi, dintr-una într-alta, ne-am trezit în dormitor, unde am avut parte de cea mai incredibilă partidă de sex pe care am trăit-o vreodată. A doua zi mi-a zis că ar trebui să rămînem prieteni şi să nu mai amintim de noaptea trecută. Problema e că a început să-mi placă fata. Cum aş putea să-i arăt ce simt pentru ea?

Dan, Mangalia

Cel mai bine ar fi să-i spui direct ce simţi.. Poate şi ea are aceleaşi sentimente. Şi, ca să fii sigur că vei face impresie, oferă-i ceva pregătit de tine. Pentru că tot e sezonul fructelor, ce părere ai despre o prăjitură cu fructe (prune, piersici, mere)? Stai liniştit, e gustoasă şi foarte simplu de preparat. Pentru blat ai nevoie de: 350 ml ulei, 250 ml apă minerală, 1 kg făină, 1 pliculeţ de bicarbonat, sare. Umplutura se prepară din 2 kg fructe, 250 g zahăr, 3 linguri de griş, scorţişoară. Amestecă uleiul cu apa, sarea şi bicarbonatul stins, apoi adaugă făină pînă obţii un aluat pe care să îl poţi întinde. împarte aluatul în două părţi egale şi pune-l la frigider.

Fructele se taie în funcţie de felul lor: merele curăţate se taie în bucăţele mai mici, piersicile şi prunele în felii mai mari. Apoi se amestecă cu zahărul şi mirodeniile (fructele care au mult suc nu se storc, ci se presară grişul peste ele). Ungi apoi tava cu ulei şi o tapetezi cu pesmet. Se întinde prima parte de aluat pe forma tăvii, apoi se adaugă compoziţia de fructe, iar deasupra se pune cea de-a doua parte de aluat. Se coace la foc potrivit, pînă cînd se rumeneşte deasupra. Se taie caldă şi se pudrează cu zahăr brun. După ce se răceşte, pune cîteva bucăţi de prăjitură într-o cutie specială pentru prăjituri şi ofer-o fetei de care te-ai îndrăgostit. Vei vedea că, uneori, chiar şi prima dată e cu noroc...

Claudia Filip şi-a transformat pasiunea pentru gastronomie în business. După ce a lansat companiile de catering Pomelo şi Go!Go! Diet, evaluează posibilitatea de a deschide un restaurant boutique.

WorldMags®

Cocor

P

Magazinul COCOR se va redeschide pe 23 septembrie 2010, în prezența partenerilor COCOR, a oficialităților și a mass media. Magazinul COCOR va fi singurul centru comercial din București structurat ca department store în raioane specializate pe fiecare din cele 7 etaje, avînd o suprafață construită de 25000 mp, incluzînd o parcare supraetajată de 200 locuri. COCOR se va deschide pentru publicul larg începînd cu 25 septembrie. Brandurile de fashion designeri care și-au anunțat în ultimele săptămîni prezența în COCOR Department Store sînt: Dolce & Gabbana, Cesare Paciotti, Marc Jacobs, Givenchy, Truzzi, Just Cavalli, Gianfranco Ferre, Calvin Klein, Carlo Pignatelli, Trussardi, Pierre Cardin, Mastai Ferretti, Vittorio Marchesi, Flavio Castellani.
Cocor SA este companie publică tranzacționată la Bursa de Valori București cu simbolul COCR

Panasonic DMC-FT2

P

Pentru cei care nu au plecat încă în vacanță, camera DMC-FT2 este proiectată pentru o utilizare activă, fiind rezistentă la apă pînă la o adîncime de 10 metri, rezistentă la îngheț pînă la temperaturi de -10°, rezistentă la căderi de la maximum 2 metri și rezistentă la praf. În plus, învelișul de silicon inclus oferă operarea în siguranță sporită. Pentru comoditate mărită la fotografierea în exterior, cele mai des folosite trei moduri scenă, incluzînd modul Beach&Surf, sînt plasate pe selectorul de mod. În timpul filmării, este activată lumina LED, pentru a permite obținerea de filme frumoase în medii subacvatice întunecate sau în tabere nocturne.

Camera DMC-FT2 poate înregistra Filmare HD 720p în format AVCHD Lite, cu sunetul de înaltă calitate oferit de Dolby Digital Creator. Este disponibil și formatul Motion JPEG (1280x720 pixeli). Este suficient să apăsați pe butonul de filmare și deja începe capturarea imaginilor. Modul iA poate fi de asemenea activat în timpul filmării. Atunci cînd camera digitală DMC-FT2 este conectată la un televizor Panasonic VIERA prin intermediul unui cablu mini HDMI opțional, telecomanda televizorului poate fi folosită pentru a mări comoditatea vizionării imaginilor.

ALGIDA

P

Clipe de răsfăț regal! Plăcerea oferită de o înghețată cremoasă și savuroasă într-o zi toridă de vară poate fi egalată cu greu... Însă înghețata și jocul seducției sînt o combinație incendiară care îți va oferi amintiri de neuitat în această vară. Surprinde-o cu una dintre înghețatele Magnum – Classic, Almond sau White pentru că Magnum este plăcerea extravagantă în care aroma irezistibilă a vaniliei se topește în gustul fin al ciocolatei irezistibile. Cu siguranță, va fi one date to remember!

Infusion de Vétiver

P

Elegantul parfum Infusion de Vétiver imprimă o senzație puternică de evadare. Asemeni tuturor parfumurilor Prada, este îmbogățit de combinații neașteptate: atingerea suavă de Vétiver este adusă la viață de notele de tarhon, hîrtie de Madagascar și ghimbir, iar acestea se interconecteaza atît de bine, exact ca un lanț de hexagoane care se leagă între ele în jurul ambalajului parfumului. Bărbații sofisticați au încă un motiv să fie fericiți. Cu Infusion de Vetiver, Prada atinge un nou nivel al rafinamentului, tradus în seducție și succes.
Preț 50 ml: 235 lei Exclusiv Sephora

O, istorie cu mîneci scurte

Oratori iocari Aquae Sulis. Adlaudabilis chirographi adquireret Medusa. Suis iocari ossifragi, parsimonia

Text de Florin Dumitrescu; foto: Guliver

DE CURÎND COMPANIA americană Hanes a sărbătorit 50 de ani de la producerea primului t-shirt. E drept, Hanes nu poate pretinde că a inventat tricoul cu mîneci scurte, dar îşi poate aroga în mare măsură propăşirea celui mai răspîndit articol de vestimentaţie, declanşator al unei adevărate subculturi. Un crîmpei de istorie şi o brumă de cultură au ajuns să influenţeze o lume... Cînd pînă şi ultra-stîngiştii care militează împotriva dominaţiei SUA îşi marchează strigătul de luptă printr-o inscripţie pe tricou – nu e ăsta un semn că razboiul le e dinainte pierdut?

Într-adevăr, se pare că tricoul clasic de bumbac s-a născut la vreme de război, cînd, debarcaţi în Europa în timpul primei conflagraţii mondiale, soldaţii americani au cerut să li se schimbe lenjurile călduroase, de lînă, cu ceva mai lejer. Se pare că t-ul din t-shirt vine de la tancuri, sau mai bine zis de la tanchişti, cei care l-au purtat primii. Evident, T-ul este şi un semn grafic sugestiv pentru forma acestui tip de tricou, definit prin mîneci care trebuie să învelească umărul, dar să nu depăşească cotul. Un alt front unde tricoul a cucerit lumea este sportul. Standardizarea, de-a lungul secolului trecut, a echipamentului sportiv a condus, printre altele, şi la forma actuală a t-shirt-ului. Înr-adevăr, tricourile lansate acum jumătate de veac de Hanes îi vizau pe jucătorii profesionişti de baseball, dar mai cu seamă pe admiratorii acestora. Din arenă în tribună; şi de aici pe stradă şi în alte contexte casual – au fost paşi simplu de făcut de acest nou strai fără pretenţii. şi ca şi alte articole din garderoba casual, precum tenişii sau şepcile de baseball, tricoul cu mîneci scurte s-a transformat repede din accesoriu sport în ţoală a libertăţii. Iar libertatea corpului, lăsat să se simtă şi să se exhibe confortabil, a prilejuit în mod firesc libertatea spiritului... Iată deci t-shirt-ul devenind un suport al exprimării libere, prin moda imprimeurilor. Azi, cînd inscripţiile de pe tricouri sunt văzute ca expresii ale aşa-numitei culturi a contestării, e util de ştiut că primele tricouri cu mesaje scrise au fost imprimate în 1948, cu prilejul campaniei prezidenţiale a guvernatorului Dewey, cu sloganul mobilizator "Dew It for Dewey". Acestora le-au urmat în 1952 de celebrele tricouri "I Like Ike", în sprjinul lui Dwight Eisenhower, cel care avea să cîştige preşedinţia SUA, în timp ce sloganul despre Ike (alintarea lesnicioasă a lui Dwight) avea să intre în cărţile de lingvistică şi comunicare politică... Asta după ce tricourile cu pricina au putut fi admirate, pe piepturile lui John Wayne, Marlon Brando şi James Dean, la televiziunea naţională. Surferii, skaterii şi motocicliştii au fost în SUA ca grupurile cele mai influente în dezvoltarea culturii t-shirt.

În România, primele tricouri de bumbac şi le imprimau artizanal hippioţii, prin învîrtirea vopselei textile care trebuia să dea efecte psihedelice, de vîrtej. Au urmat în anii '70 tricourile de nylon cu Bruce Lee. Apoi hop si tricourile disco, cu Abba şi Boney M! Rockul a înnegrit tricourile, punk-ul le-a sfîşiat... Iar Revoluţia le-a permis românilor să poarte în deplină libertate tricouri "branduite": adevăraţi oameni-afiş plini de o veselă şi inconştientă fudulie. Se pare că nicăieri în lume tricourile publicitare nu au un atare succes ca la noi: e un soi de snobism popular, o formă de ataşament al unor consumatori, nu neapărat ai produsului evocat pe triocou, cît al formei sale textile ca atare.

Florin Dumitrescu este vechi lucrător în publicitate, poet şi, nu în ultimul rînd, textier al formaţiei Sarmalele Reci.

WorldMags®

Miss Octombrie

Candice Boucher

Safari erotic

Persoanele slabe de inimă vor avea o surpriză luna viitoare. Pictorialul cu Candice Bouchet este dedicat tuturor celor care nu au reuşit să meargă la safari anul acesta. Cu siguranţă, vor merge la anul, după vizionarea acestui pictorial.

Photo by PLAYBOY USA

WorldMags®

PRESS TO **PLAY**

THE CITY NEVER SLEEPS...

NEW YORK PLAYBOY

THE NEW FRAGRANCE FOR MEN